

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 689 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 2 ΙΟΥΝΗ 2012

1,30 ΕΥΡΩ



Πιο βαθιά στα
διαχειριστικά
αδιέξοδα

ΣΕΛΙΔΑ 7

Οι εκβιασμοί
και η προεκλο-
γική ατζέντα

ΣΕΛΙΔΑ 3

«Μεγάλη ελπί-
δα» ο... Ολα-
ντρέου

ΣΕΛΙΔΑ 16

«Πόγωμα» αντεργατι-
κών ρυθμίσεων

Εληξε το καρα-
γκιοζιλίκι

ΣΕΛΙΔΑ 8

Το μεγάλο πα-
ραμύθι της αύ-
ξησης των εξα-
γωγών

ΣΕΛΙΔΑ 10

Τον εξεταστικό
Μινώταυρο τον
σκοτώνουμε

ΣΕΛΙΔΑ 11

Αλληλεγγύη
στο κεφάλαιο,
σιδερένια
φτέρνα για
τον εργάτη

ΣΕΛΙΔΑ 4

**Δεν υπάρχει διέξοδος
από τη βαρβαρότητα
μέσα στον καπιταλισμό**

ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

2/6: Ισλανδία: Ημέρα ναυτικών, Ιταλία: Ημέρα δημοκρατίας-συντάγματος, Τυνησία: Ημέρα νεολογίας 2/6/1834: Κολοκοτρώνης και Πλαπούτας καταδικάζονται σε θάνατο 2/6/1936: Ένας νεκρός, δεκαεφτά τραυματίες από επίθεση χωροφυλάκων σε ειρηνική διαδήλωση στο Βόλο (συλλήψεις, ανάμεσα τους οι κομμουνιστές βουλευτές Σιάντος και Ιωαννίδης) 2/6/1943: Ανατίναξη γαλαρίας Κούρνοβου (ΕΛΑΣ) 2/6/1964: Ίδρυση PLO (Αραφάτ) 2/6/1967: Διαδηλώσεις (δυτικό Βερολίνο) ενόψει επίσκεψης Σάχη, αστυνομικός σκοτώνει τον διαδηλωτή Μπένο Οχνεσοργκ κι αυτό γίνεται αιτία σύστασης της ένοπλης οργάνωσης «2 Ιούνη» 2/6/1972: Σύλληψη Μπάσαντερ, Μάινς και Ράσπε (RAF-Φρανκφούρτη) 2/6/1982: Πέντε βόμβες σε αμερικανικά αυτοκίνητα και πολυεθνικές (ΕΛΑ) 2/6/2005: Βόμβα Επαναστατικού Αγώνα έξω από το υπουργείο Απασχόλησης 3/6/1963: Θάνατος Ναζίμ Χικμέτ 3/6/1979: Βόμβα στο κτίριο Εθνικού Οργανισμού Καπνού 3/6/1982: Απόπειρα βομβιστικής επίθεσης σε τρεις αμερικανικές τράπεζες (ΕΛΑ) 3/6/1989: Βίαη καταστολή φοιτητικής εξέγερσης στην πλατεία Τιεν αν Μεν (Πεκίνο) 3/6/1989: Θάνατος Αγιατολάχ Χομείνι 4/6: Ημέρα για παιδιά-θύματα επιθετικότητας, Φινλανδία: Ημέρα σημαίας (1867) 4/6/1929: Γέννηση Κάρλου Παπούλια 4/6/1942: Πρώτη εκτέλεση στο σκοπευτήριο Καισαριανής από Γερμανούς 4/6/1943: Ο ΕΛΑΣ απελευθερώνει το Μέτσοβο 4/6/1951: Ίδρυση ΕΔΑ 4/6/1969: Εκατό φοιτητές νεκροί από στρατιώτες σε διαδήλωση (Κονγκό) 4/6/1980: Βόμβα στο δικαστικό μέγαρο (Σανταρόζα) 4/6/1994: Δολοφονική απόπειρα κατά υποψηφίων ευρωβουλευτών ΚΚΕ Εφραιμίδη, Θεωνά και Σπυριδάκη σε προεκλογική συγκέντρωση (Θεσσαλονίκη) 4/6/2001: Ο 15χρονος Αλβανός Afrim Salla μένει παράλυτος από «τυχαία εκπυροσκόρηση» όπλου συνοριοφύλακα 4/6/2006: Απόδραση Παλαικοκόστα-Ριτζά από φυλακές Κορυδαλλού με ελικόπτερο 5/6: Ημέρα περιβάλλοντος 5/6/1919: Έλληνες πυρπολούν τουρκικά χωριά πέριξ του Ödemiş και σκοτώνουν άμαχους 5/6/1969: Απόδραση Αλεξάνδρου Παναγιούλη από Μπογιότι 6/6: Σουηδία: Ημέρα συντάγματος-σημαίας (1523-1809) 6/6/1904: Εικοσιδύο νεκροί σε συγκρούσεις ανθρακωρύχων-αστυνομίας (ΗΠΑ) 6/6/1933: Απόπειρα δολοφονίας Βενιζέλου (Κηφισιά) 6/6/1936: Γενική αμνηστία στην Ελλάδα (πλην κομμουνιστών) 6/6/1943: Θάνατος Παντελή Πουλιόπουλου 7/6/1968: Πρώτο θύμα της ETA ο αστυνομικός Χοσέ Παρντίνες Αθκάι 7/6/1972: Σύλληψη Γκούντρουν Ενσλιν (RAF) 7/6/1985: Πυροβολείται στέλεχος της PLO που είχε ξαναπαρβοληθεί (Παγκράτι) 7/6/1994: Εντοπισμός κερκτικού μηχανισμού στην προεβεία Βελγίου (ΕΛΑ-1η Μάη) 8/6: Ημέρα ωκεανών 8/6/1949: Το FBI εκδίδει λίστα κομμουνιστών, μεταξύ των οποίων πολλοί καλλιτέχνες 8/6/1989: Δύο κερκτικοί μηχανισμοί συνδεδεμένοι ώστε να μην εκραγούν στέλνονται σε φακέλους στους δημοσιογράφους Ρίζο και Διακογιάννη (ΕΛΑ) 8/6/2000: Εκτέλεση Σόντερς (17 Ν).

● Ουφ, ανακουφιστήκαμε ●●● Πολιτική θα είναι η καταγγελία του Μνημόνιου και όχι νομική ●●● Δηλαδή, ο ΣΥΡΙΖΑ θα καταγγέλλει το Μνημόνιο την ώρα που η κυβέρνηση της Αριστεράς θα το εφαρμόζει ●●● Κάτι σαν τις βάσεις που πολιτικά έφευγαν, αλλά νομικά έμεναν ●●● Να μην τους αδικούμε, όμως, διότι ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να ξεπεράσει το ΠΑΣΟΚ του 1981 ●●● Να βγαίνει, ας πούμε, ο Σκουρλέτης στο briefing, με την ιδιότητα του κυβερνητικού εκπρόσωπου, και να καταγγέλλει δριμύτητα το Μνημόνιο ●●● Ενώ ο Δραγασάκης με τον Σταθάκη, ως υπουργοί Οικονομίας και Οικονομικών, θα διαπραγματεύονται με την τρόικα την εφαρμογή του ●●● Δυστυχώς, ελάχιστες ελπίδες έχουμε να τα δούμε όλα αυτά τα επιδεωρησιακά ●●● Οι ΣΥΡΙΖΑίοι κάνουν ό,τι μπορούν για να βγουν δεύτερο κόμμα ●●● Αποστρέφουν το πρόσωπο από την προοπτική να κυβερνήσουν ●●● Καμιά φορά, όμως, συμβαίνουν και πολιτικά... ατυχήματα ●●● Και τότε θα γελάσει κάθε πικραμένος ●●● Ειδικά



στον Περισσό σαμπάνιες δ' ανοίξουν ●●● Μπορεί να το έδαψαν τα ΜΜΕ της διαπλοκής, όμως εμείς δεν το ξεχάσαμε ●●● Σύμφωνα με τα πρακτικά των συζητήσεων στο προεδρικό μέγαρο, ο Παπούλιας φοβόταν κατάρρευση της οικονομίας και πριν τις εκλογές ●●● Μπορεί να μην προλάβουμε να φτάσουμε στις εκλογές, έλεγε, επικαλούμενος επιστολή του Παπαδήμου και επικοινωνίες του με τους Προβόπουλο και Μπαρόζο ●●● Βλέπετε εσείς καμιά κατάρρευση ή έστω κίνδυνο κατάρρευσης; ●●● Επιστροφή στις ρίζες για τον πρόεδρο Χεριχέρη ●●●

Με τον πατέρα Πλεύρη επικεφαλής στο Επικρατείας ●●● Τι να μας πουν τώρα τα χρυσαύγουλα; ●●● Εδώ έχουμε τον πατέρα του ελληνικού νεοαζισμού ●●● Η σήλη έχει μια απορία και πρέπει να την εκφράσει ●●● Μόνον ο Ακης υπήρξε υπουργός λαμόγιο; ●●● Όλοι οι άλλοι ήταν άσιπλοι, αμόλυντοι, άφθοροι; ●●● Αν ήταν τέτοιοι, τότε ήταν ταυτόχρονα και ηλίθιοι, διότι δεν έβλεπαν τι γινόταν δίπλα τους ●●● Τελικά, στην αστική πολιτική ισχύει μια παραλλαγή του δόγματος Τζέκου ●●● «Ντοπαρισμένος είναι μόνο όποιος πιάνεται» ●●● Μιζαδόρος

και λαμόγιο είναι όποιος καταδικάζεται ●●● Αρα, και ο Ακης, μέχρι να τελεσθαι η υπόθεσή του, τεκμαίρεται αθώος ●●● Τς, τς, τς, Σόδομα και Γόμορα που θα 'λεγε και η μακαρίτισσα Σαπφώ Νοταρά ●●● «Μέχρι και την καθαρίστρια του ΛΑΟΣ προσέγγισαν από τη ΝΔ για να καθαρίζει τα γραφεία της Συγγρού», κατήγγειλε ο πρόεδρος Χεριχέρης ●●● Εμείς όμως στενοχωρηθήκαμε πολύ με την αποκάλυψη ότι ο Ανατολάκης είναι εντελώς ηλίθιος, διότι «η φύση εξάντλησε την ποιότητά της μόνο στα ποδάρια του» ●●● Κι ότι κάθε φορά ο πρόεδρος έκανε μπρίφιγκ στη γυναίκα του, η οποία ανελάμβανε να του εξηγήσει τη γραμμή ●●● Δηλαδή, εκείνο το «πριν ο λέκτορας λάλήσει», αυτή την βιβλική ποιητική έξαρση, η σύζυγος Ζάννα την έγγραψε; ●●● Πάντως, κρίνοντας από το συγκεκριμένο, η Ζάννα πρέπει να είναι τέρας μόρφωσης ●●● Το ΒΟΣΚΟ είναι αναγραμματισμός του ΣΒΟΚΟΣ ή κάνουμε λάθος; ●●● Ο Ακης δεν είναι βλάκας ●●● Σκόπιμα άφησε τα ημερολόγια

◆ Δήλωσε ο Τσίπρας: «Μετά και τις επαφές μου στο εξωτερικό διαμορφώνω μια πλήρη άποψη για τις ολιγαρίες, τις αδυναμίες και τα συμφέροντα που επιχειρήσαν να διαμορφώσουν το πλέγμα των νόμων του μνημόνιου». Ποιες ήταν οι επαφές του στο εξωτερικό; Ο Μελασόν στη Γαλλία, ο Γκίζι στη Γερμανία και ο σοσιαλδημοκράτης Γκάμπριελ στη Γερμανία, που τον αντιμετώπισε σαν αυστηρός διευθυντής σχολείου («κάλεσα τον κ. Τσίπρα για να του πω...»). Με κυβερνητικούς παράγοντες ή έστω θεσμικούς παράγοντες της ΕΕ δεν συναντήθηκε. Ούτε καν με παράγοντες κυβερνητικών κομμάτων ή αξιωματικών αντιπολιτευσεων (πλην του σοσιαλδημοκράτη Γκάμπριελ στη Γερμανία). Ποια «πλήρη άποψη» διαμόρφωσε, λοιπόν, όταν με τον Μελασόν και τον Γκίζι έχει συναντηθεί άπειρες φορές μέχρι τώρα και δεν είχαν τίποτα καινούργιο να του πουν, αφού αποτελούν ασήμαντες πολιτικές δυνάμεις στις χώρες τους; Καμιά απολύτως. Λέει, όμως, την πα-



παριά, για να δείξει πως τάχα αλώνισε την Ευρώπη, έκανε σημαντικές επαφές και σχημάτισε μια πλήρη εικόνα για το πώς διαμορφώθηκαν οι νόμοι του Μνημόνιου. Κάποια κόμπλεξ δεν κρύβονται με τίποτα.

◆ Δήλωσε ο Τσίπρας, μετά τη συνάντησή του με τον Ρουπακιάτη: «Ανοίγει ένας δρόμος, όχι επειδή εμείς είμαστε οι σωτήρες, αλλά επειδή ο ελληνικός λαός παίρνει τις τύχες στα χέρια του». Επειδή η συνάντηση με τον υπηρεσιακό υπουργό αφορούσε το θέμα των συλλογικών συμβάσεων, καθώς και της μείωσης μισθών και συντάξεων, να υποθέσουμε ότι κι αυτό το θέμα το πήρε στα

χέρια του ο ελληνικός λαός; Πόσοι μαζεύτηκαν στο κάλεσμα των ΣΥΡΙΖΑίων (και όχι μόνο) συνδικαλιστών για το φλέγον αυτό θέμα, μια μέρα πριν τη συνάντηση Τσίπρα-Ρουπακιάτη; Ούτε χίλιοι! Τι μένει, σύμφωνα με τη λογική Τσίπρα; Ο σωτήρας ΣΥΡΙΖΑ!

◆ Σε δουλειά να βρισκόμαστε. Δελτίο Τύπου δύο ολόκληρων παραγράφων έστειλε η Κοινωνική Συμφωνία για να μας πει ότι αντιπροσωπεία της συναντήθηκε με αντιπροσωπεία των Οικολόγων-Πρασίνων. Μας έδωσε τα ονόματα των συναντηθέντων, μας είπε ότι το θέμα ήταν η πρόταση της

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Η ακύρωση του μνημόνιου έχει πολιτικούς δρόμους, νομικούς δρόμους, κινηματικούς δρόμους, δρόμους διαπραγμάτευσης του χρέους. Οποιοσδήποτε σκέφτεται ότι απλά θα πάμε στη βουλή και θα τελειώσουμε με ένα νόμο ή απλά θα πάει μια αντιπροσωπεία στις Βρυξέλλες και θα πει ότι ακυρώσαμε το μνημόνιο, ελάτε να διαπραγματευτούμε, παρουσιάζει το μερικό ή μέρος του πράγματος. Εμείς λέμε λοιπόν και νομοθετικές πρωτοβουλίες θα παρθούν στην Ελλάδα και αποστολή αντιπροσωπείας θα υπάρξει και κινητοποίηση του ελληνικού λαού, σκληρή δουλειά σε όλα τα επίπεδα και στην Ευρώπη και στην Ελλάδα και σε επίπεδο όχι μόνο κυβερνητικό αλλά και πολιτικό με άλλες αριστερές δυνάμεις αλλά και με τα κινήματα που αναπτύσσονται ιδιαίτερα στις χώρες του νότου, αλλά να μην έχετε καμιά αμφιβολία ότι αυτό θα γίνει και στις χώρες του βορρά.

Δημήτρης Βίτσας
(Γραμματέας ΚΠΕ ΣΥΝ)

ΚΣ για «ανάγκη συνεννόησης και συστράτευσης όλων των γνήσια προοδευτικών δυνάμεων ώστε να μπορέσουν να μετουσιώσουν σε πολιτική πράξη την απαίτηση της κοινωνίας για προοδευτική διακυβέρνηση», αλλά για το αποτέλεσμα δεν μας είπε τίποτα. Προφανώς επειδή ήταν τζίφος...

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Ο ΣΥΡΙΖΑ μετατοπίζεται προς το λογικότερο. Δεν είναι μόνο το σφυροδρέπανο που έσβησε η "Αυγή" (7/5/2012) από τη φωτογραφία της πρώτης σελίδας. Είναι συνολική η μετατόπιση. Από την "Κυβέρνηση της Αριστεράς, που θα καταγγέλλει τη δανειακή σύμβαση της υποτέλειας και θα ακυρώσει το Μνημόνιο της καταστροφής" (Αλέξης Τσίπρας Ζάππειο 29/4/2012) πέρασαμε στη διαπραγμάτευση του πλαισίου με το οποίο λειτουργεί η Ευρωζώνη και στην προσπάθεια

του ιδίου να... σώσει το ευρώ.

Καθημερινή

Ο κ. Σαμαράς χρησιμοποιεί τους ανθρώπους ως «κρέατα»! Είναι ένας «έμπορος κρεάτων». Και ως εκ τούτου, πιστεύω, ότι σαν τέτοιον πρέπει να τον αντιμετωπίσουμε.

Γεώργιος Καρατζαφέρης

Είμαστε οι εγγυητές της εθνικής γραμμής και στα εθνικά θέματα και στην οικονομία. Η κατάσταση της οικονομίας απαιτεί κυβέρνηση εθνικής ενότητας

με συμμετοχή όλων των κομμάτων τώρα.

Πάνος Καμμένος

Τα διαελίδα στον βρετανικό Τύπο - όπως στον «Guardian» - πέφτουν βροχή. Το μήνυμα του ΣΥΡΙΖΑ παραμένει σκληρό, ήδη όμως οι βρετανοί πολιτικοί αναλυτές αρχίζουν να θεωρούν ότι η Κομμουνόδουρο έχει στρατηγική δεύτερου κόμματος. Δηλαδή θέλει να παραμείνει αντιπολίτευση.

Τα Νέα

Η διεύρυνση του ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να καλύψει ένα πλατύ φά-

σμα δυνάμεων από τον σοσιαλιστικό χώρο μέχρι την εξωκοινοβουλευτική Αριστερά.

Γιώργος Σταθάκης

Επίσης, ο Μαρξ έκανε μερικές προβλέψεις που αποδείχθηκαν μεσοπρόθεσμα σωστές. Η κυριότερη, ότι οι εργάτες πρέπει να οργανώνονται όπως ένα ταξικό κόμμα.

Ερικ Χόμπσπμιτ

Οποιοσδήποτε λέει στους Έλληνες ότι δεν χρειάζονται το πρόγραμμα που συμφωνήθηκε λέει ψέματα στον ελληνικό λαό.

Βόλφγκανγκ Σόιμπλε

Εμείς θα δημιουργήσουμε ένα κοινωνικό, εργασιακό και τεχνικό περιβάλλον, το οποίο θα ευνοήσει τις δραστηριότητες των επιχειρήσεων.

Γιάννης Μηλιός

Ηθελα να κατανοηθεί ότι το Μνημόνιο έχει μέσα τρία πράγματα. Αλλά μπορούν να καταργηθούν άμεσα μονομερώς, αλλά δεν μπορούν να καταργηθούν αν δεν έχει υπάρξει μία συμφωνία και υπάρχουν πράγματα που πρέπει να σχεδιάσουμε πώς θα τ' αντιμετωπίσουμε. Εύκολες λύσεις δεν υπάρχουν.

Γιάννης Δραγασάκης

Οι εκβιασμοί και η προεκλογική ατζέντα

Δεν περνάει μέρα που να μην έρχεται μια απειλητική δήλωση από ηγέτες κρατών-μελών της ΕΕ ή από θεσμικούς παράγοντες της λυκοσυμμαχίας, που αναπαράγει το δίλημμα «ευρώ ή δραχμή», σε σχέση πάντοτε με την τήρηση του Μνημονίου. Το μπαράζ, βέβαια, ήρθε μετά την πρόσφατη έκτακτη σύνοδο κορυφής της ΕΕ και το «εξαιρετικά ασυνήθιστο» φαινόμενο να βγαίνει κοινή ανακοίνωση-μήνυμα προς τον ελληνικό λαό. Ανακοίνωση-μήνυμα που ψήφισαν –να μην ξεχνιόμαστε– και ο υπηρεσιακός πρωθυπουργός Πικραμμένος και ο... σύντροφος Χριστόφιας. Για να μη μείνει, δε, καμιά αμφιβολία για την ενότητα όλων των ευρωενωσιτών στο «μήνυμα» προς τον ελληνικό λαό, βγήκε και προσωπικά ο Ολάντ να στείλει το δικό του μήνυμα: για να μείνετε στην Ευρωζώνη θα πρέπει να τηρήσετε τις δεσμεύσεις που έχετε αναλάβει. Δεσμεύσεις που υποχρεώνουμε μεν, είστε ελεύθεροι ν' αποκρασιάτε ό,τι θέλετε, να γκωρίζετε όμως και τις συνέπειες.

Γιατί, άραγε, επιμένουν τόσο πολύ στην άσκηση αυτών των εκβιασμών (συχνά με χρονοκομμένο και προσβλητικό τρόπο) οι ηγέτες της ΕΕ; Δεν φοβούνται μην εξοργίσουν τον ελληνικό λαό και σπρώξουν ακόμα περισσότερους να εκφραστούν στην κάλπη υπέρ του ΣΥΡΙΖΑ και των λοιπών «αντιμνημονιακών»;

Καταρχάς, δεν είναι βέβαια μόνο εξοργίζουν. Κάποιοι μπορεί να θυμώνουν, κάποιοι άλλοι, όμως, μπορεί να φοβούνται. Ειδικά με το κλίμα που δημιουργούν τα ελληνικά ΜΜΕ και καθώς οι ΣΥΡΙΖΑίοι έχουν ήδη αρχίσει να τα «μασάνε». Βλέποντας ότι εκφράζεται ευρεία επιθυμία για παραμονή στο ευρώ, οι ιμπεριαλιστές ηγέτες παρεμβαίνουν με κυνικό τρόπο θέτοντας ως δίλημμα το «ευρώ ή δραχμή», με στόχο να τρομάξουν τους πιο ανασφαλείς από τους ψηφοφόρους και να τους σπρώξουν προς ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ, δηλαδή προς το πολιτικό φάσμα που διαφαίνεται ότι μπορεί να σχηματίσει κυβέρνηση. Δηλαδή, ν' αυξηθεί η συσπείρωση της ΝΔ (μετά και την επανάκαμψη της Μπακογιάννη και της πλειοψηφίας των βουλευτών του ΛΑΟΣ), ώστε να μην κινδυνέψει να χάσει την πρώτη θέση, ν' αυξηθεί έστω και λίγο το ποσοστό του ΠΑΣΟΚ, για να μη βαρέσει διάλυση, και να ξα-

ναμπί στη Βουλή η ΔΗΜΑΡ.

Πέρα απ' αυτό το απτό αποτέλεσμα (στην κάλπη θα δούμε το μέγεθός του), όμως, οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ πετυχαίνουν κάτι πολύ πιο σημαντικό. Έχουν καταφέρει να ορίσουν την ατζέντα και ν' αναγκάσουν τον ΣΥΡΙΖΑ να «προσαρμοστεί» σ' αυτή την ατζέντα. Το είχαν ξανακάνει με τον Σαμαρά, την περίοδο της αντιμνημονιακής ρητορικής του τελευταίου. Οι ευρωπαϊκοί συντηρητικοί ουδέποτε συμφώνησαν με την τακτική του Σαμαρά, ότι πρέπει να ρητορεύει αντιμνημονιακά, προκειμένου να μαζεύει την πολιτική διαρροή του ΠΑΣΟΚ. Τον πίεζαν συνέχεια, του είχαν κάνει το βίο αβιωτό μέσα στο Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα και την κατάλληλη στιγμή, όταν ο Παπανδρέου κατέρρευσε, τον εξανάγκασαν να μπει στη γενική βουλευτική και να υποστεί τεράστια πολιτική ζημιά. Θεωρούν, λοιπόν, ότι αυτή η τακτική είναι αποτελεσματική για τα συμφέροντά τους και αδιαφορούν για την τύχη των αστικών κομμάτων.

Προκύπτει, βέβαια, ένα άλλο ερώτημα: αφού ο ΣΥΡΙΖΑ έχει καταστήσει σαφές ότι δεν το κουνάει ρούπι από την Ευρωζώνη κι ότι θα επιδιώξει να επαναδιαπραγματευθεί

κάποια πράγματα μέσα στο θεσμικό της σύστημα, γιατί οι ιμπεριαλιστές ηγέτες δεν του δείχνουν εμπιστοσύνη, αλλά τον πολεμούν, ώστε να του κόψουν το δρόμο προς την εξουσία; Μιλώντας γενικά, θα λέγαμε ότι τον πολεμούν για τους ίδιους λόγους που πολεμούσαν και τον Σαμαρά. Για να τον αναγκάσουν σε μεγαλύτερη «ευθυγράμμιση» και για να περάσουν σε όλη την ΕΕ το μήνυμα ότι κανείς δεν επιτρέπεται να διαφωνεί με τις αποφάσεις των Βρυξελλών και τα κελεύσματα του γερμανογαλλικού άξονα. Έχει αποδειχτεί πως όσο αυξάνουν την πίεση πάνω στον ΣΥΡΙΖΑ τόσο αυτός «λειαινεί τις γωνίες». Γιατί, λοιπόν, να μη συνεχίσουν στην ίδια γραμμή; Έχουν, όμως, και άλλους λόγους να μην εμπιστεύονται τον ΣΥΡΙΖΑ και να μην τον αντιμετωπίζουν ως ΠΑΣΟΚ στη θέση του ΠΑΣΟΚ.

Πρώτο, το πολιτικό συνονθύλευμα που ονομάζεται ΣΥΡΙΖΑ είναι πολύ φρέσκο στη χορεία των κομμάτων εξουσίας. Στην προηγούμενη Βουλή ήταν μόλις το πέμπτο κόμμα και η εκτίναξη του συνέβη ξαφνικά. Κανείς σώφρων ιμπεριαλιστής ηγέτης δεν εμπιστεύεται κάτι που του είναι εν πολλοίς άγνωστο. Δεύτερο, επειδή ακριβώς ο ΣΥΡΙ-

ΖΑ είναι συνονθύλευμα, γεννά ερωτηματικά και αμφιβολίες ως προς τη δυνατότητα της ηγετικής του ομάδας να ελέγξει το σύνολο, ιδιαίτερα μετά το απότομο φούσκωμα. Θεωρούν, δηλαδή, ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ακόμα ανώριμος για ν' ασκήσει εξουσία. Τρίτο και κυριότερο, γνωρίζουν πολύ καλά, από τις αναλύσεις που κάνουν τα επιτελεία τους, ότι το εκλογικό φούσκωμα του ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει κοινωνικό ισοδύναμο. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι το ΠΑΣΟΚ του 1977-81. Δεν «καβαλά» σε κανένα ριζοσπαστικό κίνημα, δεν έχει συνδικαλιστές και συνδικάτα, δεν έχει κόσμο. Έχει μόνο ψήφους που μπορεί να τις χάσει με την ίδια ευκολία που τις κέρδισε. Κοινοτομολογία, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει κάτι το μόνιμο για να το «πουλήσει» στους ιμπεριαλιστές της Ευρώνας, γι' αυτό κι αυτοί δεν δείχνουν καμιά προθυμία να «αγοράσουν».

Αν δουν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ κατοχυρώνεται όχι μόνο σε μια δυο εκλογικές αναμετρήσεις, αλλά ευρύτερα και με χαρακτηριστικά μονιμότητας, τότε σίγουρα θα τον αναγνωρίσουν ως «συνομιλητή» τους στην Ελλάδα, όπως είχαν κάνει και οι Ευρωπαίοι και οι Αμερικανοί με το ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα Παπανδρέου. Μέχρι τότε, θα ασκούν συνέχεια πίεση, έτσι που, αν τελικά ο ΣΥΡΙΖΑ καταστεί «συνομιλητής» τους στην Ελλάδα, να είναι ένας ΣΥΡΙΖΑ απόλυτα «ροτταρισμένος» και να μπορεί (και όχι μόνο να θέλει) να γίνει ΠΑΣΟΚ στη θέση του ΠΑΣΟΚ.

Κατά τα άλλα, όλοι οι ευρωπαίοι ηγέτες έχουν κλείσει με νόημα το μάτι για πιθανές αλλαγές στους ρυθμούς «εφαρμογής» του Μνημονίου, καταλαβαίνοντας ότι αυτοί δεν μπορεί να είναι οι σχεδιασμένοι, γιατί τότε θα ρισκάρουν μια κοινωνική έκρηξη και δε θα υπάρχει μηχανισμός (πολιτικός ή κοινωνικός) για να την ελέγξει. Περιμένουν το εκλογικό αποτέλεσμα και ανάλογα με τις εξελίξεις θα πορευτούν. Δεν έχουν, άλλωστε, κανένα λόγο να βιάζονται. Τα τοκοχρεολύσια τα εισπράττουν κανονικά και η «κινεζοποίηση» έχει προχωρήσει τόσο πολύ που μπορεί να κάνουν «κράτει» για ένα διάστημα. Αλλωστε, και ο ΣΥΡΙΖΑ δηλώνει πλέον ότι δε θα επαναφέρει μισθούς, συντάξεις, χαράτσια και κοινωνικές δαπάνες στα επίπεδα του 2009, αλλά απλώς δε θα πάρει νέα μέτρα.

■ Πολιτική... αρχών!

Ο κ. Ιλχάν Αχμέτ είναι δικηγόρος και προβεβλημένο στέλεχος της τουρκικής μειονότητας στη Ροδόπη, με σημαντική προσωπική επιρροή. Εκλέχτηκε βουλευτής της ΝΔ το 2004, ενώ το 2007 δεν κατόρθωσε να εκλεγεί, επειδή η ΝΔ έχασε τη δεύτερη έδρα στη Ροδόπη. Στις εκλογές της 6ης Μάη ήταν υποψήφιος με τη ΔΗΣΥ της Μπακογιάννη και στη Ροδόπη αυτό το μόρφωμα πήρε το δεύτερο ψηλότερο ποσοστό του μετά το Καρπενήσι. Συγκεκριμένα, η ΔΗΣΥ πήρε 12.351 ψήφους και ποσοστό 17,95%. Σκορ ελάχιστο μικρότερο απ' αυτό της ΝΔ, που πήρε 12.569 ψήφους και ποσοστό 18,26%. Οι σταυροί του Ιλχάν Αχμέτ ήταν περισσότεροι από 11.000. Μ' άλλα λόγια, το σύνολο σχεδόν των ψήφων που πήρε η ΔΗΣΥ ήταν προσωπικές ψήφοι του συγκεκριμένου πολιτευτή, που «κρατάει» ολόκληρα χωριά, ολόκληρα σόγια.

Μετά τη συμφωνία Σαμαρά-Μπακογιάννη, ο Ιλχάν Αχμέτ έμεινε ξέμπαρκος, γιατί η Συγγρού προειδοποιήθηκε από τα τοπικά της στελέχη ότι ο συγκεκριμένος πολιτευτής θα φέρει μεν μειονοτικές ψήφους, αλλά θα διώξει ψήφους Ελλήνων προς τον Καμμένο, το ΛΑΟΣ και τους νεοναζί. Δεν ήθελε και πολύ ο Σαμαράς, τον άφησε στην απέξω, ενώ η Μπακογιάννη δεν ήταν σε θέση να παζαρέψει την υποψηφιότητά του σε εκλόγιμη θέση, διότι δεν ήταν βουλευτής όπως οι Μαρκογιαννάκης, Αυγενάκης και Κοντογιάννης. Έτσι, ο κ. Αχμέτ βγήκε στο σεργιάνι σε αναζήτηση κόμματος. Και το βρήκε στη ΔΗΜΑΡ του Κουβέλη, με την οποία έκανε συμφωνία να είναι υποψήφιος, στην πρώτη θέση της λίστας.

Ο ίδιος ανακοίνωσε με απόλυτο κυνισμό στο περιοδικό «Ροττόπ Ρουζγκαρί» τους λόγους για τους οποίους είναι πλέον υποψήφιος με τη ΔΗΜΑΡ: «1. Επειδή δεν είμαι κομματικός. 2. Επειδή είμαι επικεφαλής της λίστας. 3. Διότι η Δημοκρατική Αριστερά στις 6 Μαΐου εξέλεξε 22 βουλευτές και στις 17 Ιουνίου άνετα θα μπει στην βουλή. 4. Διότι η ΔΗΜΑΡ είπε να σε μια πιθανή κυβέρνηση συνασπισμού...». Και καλά, ο Ιλχάν Αχμέτ, με τη λογική του γιδοβοσκού που έχει πολλά γίδια, έκανε την επιλογή του για να ξαναβγει βουλευτής, ο Κουβέλης όμως για ποιο λόγο τον μάζεψε; Απλούστατα, για να προσθέσει στο σακούλι της ΔΗΜΑΡ καμιά δεκαριά χιλιάδες ψήφους μονοκούκι και να ισοφαρίσει εν μέρει τις απώλειες που αναμένεται να έχει σε άλλες περιοχές. Η ΔΗΜΑΡ στη Ροδόπη πήρε στις 6 Μάη μόλις 2.663 ψήφους και ποσοστό 3,87%, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ πήρε μία έδρα με 6.471 ψήφους και ποσοστό 9,40%. Με την προσωπική εκλογική πελατεία του Ιλχάν Αχμέτ η έδρα θα πάει στη ΔΗΜΑΡ. Ο Αχμέτ θα πάρει την έδρα και η ΔΗΜΑΡ κάποιες ψήφους από το πουθενά.

Το αν αυτό είναι... πολιτική αρχών δεν χρειάζεται να το σχολιάσουμε. Αν όμως ακούσουμε κανένα ΔΗΜΑΡίτη να σχολιάζει περιφρονητικά τις διάφορες «φίρμες» του τραγουδιού, της τηλεόρασης, του ποδόσφαιρου που μαζεύουν τα άλλα κόμματα, είμαστε υποχρεωμένοι να τον φτύσουμε (λίαν επιεικώς).

■ «Προσαρμόζεται» ο Καμμένος

«Είμαστε οι εγγυητές της εθνικής γραμμής και στα εθνικά θέματα και στην οικονομία. Η κατάσταση της οικονομίας απαιτεί κυβέρνηση εθνικής ενότητας με συμμετοχή όλων των κομμάτων τάρας». Αυτά δήλωσε ο Καμμένος σε μία από τις όχι και τόσο πυκνές συνεντεύξεις του το τελευταίο χρονικό διάστημα («Επενδυτής», 26-27.5.12). Τα ίδια επαναλαμβάνουν καθημερινά οι Ζώης και Μαρκόπουλος, που σηκώνουν πια το βάρος της ραδιοτηλεοπτικής εκπροσώπησης των «Ανεξάρτητων Ελλήνων».

Απ' ό,τι φαίνεται, μετά τη νύχτα του προεδρικού μεγάρου, ο Καμμένος μπήκε υπό κάποιο είδος επιτροπείας, προφανώς με την απειλή ότι θα τον παρτήσουν και θα γυρίσουν στη ΝΔ ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα Σαμαρά. Διότι η νύχτα του προεδρικού μεγάρου δεν αφορούσε μόνο τη δημόσια εικόνα του κόμματος και την καραξοφίλια του ίδιου του Καμμένου. Αφορούσε και τις σχέσεις ανάμεσα στον Καμμένο και τα γκεσέμια του νέου κόμματος, καθώς αυτός πιάστηκε στα πράσα να παζαρεύει πράγματα για τα οποία αυτοί δεν είχαν ιδέα.

Πέρα, όμως, από την απόσυρση Καμμένου στα «πίτς» (γι' αυτόν ισχύει το «όσο πιο πολύ μιλάς τόσο επιβαρύνεις τη θέση σου»), άλλαξε και η «γραμμή». Στην πραγματικότητα, η καινούργια γραμμή είναι μια παραλλαγή του «plan B» που άφησε ο Καμμένος στο προεδρικό μέγαρο και μετά το κατήγγειλε ως πλαστό. Ο ίδιος ο Καμμένος βγαίνει και δηλώνει πως είπε ότι δε θα συνεργαστεί ούτε νεκρός με τον Βενιζέλο και τον Σαμαρά, όχι με τα κόμματά τους. Δηλαδή, είναι έτοιμος να συνεργαστεί με το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ, όχι όμως με τους αρχηγούς τους. Βέβαια, σε μια συμμαχική κυβέρνηση δεν θα συμμετέχουν ο Βενιζέλος και ο Σαμαράς, αλλά στελέχη των κομμάτων τους! Τι μένει; Η προσπάθεια του κόμματος Καμμένου να διατηρήσει ένα σημαντικό κομμάτι από την εκλογική δύναμη της 6ης Μάη, εμφανιζόμενο ως «υπεύθυνο εθνικό κόμμα».

Αλληλεγγύη στο κεφάλαιο, σιδερένια φτέρνα για τον εργάτη (2)

Στο προηγούμενο φύλλο, με αφορμή τις «αναπτυξιακές» εκκλήσεις των ηγετών των G8, παρουσιάσαμε ορισμένα στοιχεία από την τελευταία έκθεση του ΟΟΣΑ, από τα οποία φαίνεται ξεκάθαρα ότι η αύξηση των πωλήσεων στις ανεπτυγμένες χώρες βασίστηκε στην αλματώδη αύξηση του χρέους των νοικοκυριών, που μέσα σε μία 20ετία (1995-2007) στον πυρήνα της Ευρωζώνης (Γερμανία, Γαλλία, Ιταλία) εκπνέχθηκε από το 73% στο 93% του διαθέσιμου εισοδήματος και στις ΗΠΑ από το 92% στο 140%. Η κρίση, που αποκαλύφθηκε με αφορμή την κατάρρευση των στεγαστικών δανείων υψηλού ρίσκου στις ΗΠΑ το 2008 και ξέσπασε με απίστευτη βιαιότητα στις αρχές του 2009, ήταν χειρότερη από τις προηγούμενες. Αδιάφευκτος μάρτυρας οι καταναλωτικές δαπάνες των νοικοκυριών, που έπετα από κάθε κρίση αυξάνονται με όλο και πιο αργούς ρυθμούς, όπως φάνηκε από τα στοιχεία του ΟΟΣΑ, που παρουσιάζουν την εξέλιξη των δαπανών αυτών μετά από τις τρεις τελευταίες μεγάλες οικονομικές κρίσεις (1980, 1991, 2009).

Από τη στιγμή που η κρίση είναι δεδομένη και κανένας δεν μπορεί να την αμφισβητήσει, το ζήτημα που τίθεται είναι ποιος δρόμος θ' ακολουθηθεί για την έξοδο απ' αυτή. Τον τελευταίο καιρό λέγονται και γράφονται πολλά για το «νέο άνεμο» που φυσάει στην Ευρώπη, τον άνεμο της «ανάπτυξης». Η «ανάπτυξη» αναγορεύεται σε φάρμακο διά πάσαν νόσον και φυσικά κανείς δεν διανοείται να θέσει το κρίσιμο ερώτημα: Ανάπτυξη για ποιόν;

Ανάπτυξη για ποιόν;

Το ερώτημα μόνο ρητορικό μπορεί να είναι, αφού και οι ίδιοι οι ιθύνοντες των διάφορων οικονομικών οργανισμών σπεύδουν να κάνουν ολόένα και πιο ξεκάθαρο το πρόσωπο της «ανάπτυξης», σε αντίθεση με τους πολιτικούς διαχειριστές των συμφερόντων της κεφαλαιοκρατίας, που εξακολουθούν να ψαρεύουν σε θολά νερά. Αν νομίζετε ότι μόνο το κακόφημο ΔΝΤ επιβάλλει αντιλαϊκά μέτρα, κάνετε λάθος. Μια ματιά στην τελευταία έκθεση του ΟΟΣΑ (Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης, διεθνής οργανισμός των «ανεπτυγμένων» χωρών, που ιδρύθηκε το 1961) για την «ανάπτυξη», θα πείσει και τον πιο δύσπιστο για το πώς την καταλαβαίνουν οι γιάπηδες του κεφαλαίου.

Παρακάτω θα επιχειρήσουμε να... μεταφράσουμε τη γλώσσα με την οποία με τόση επιμέλεια οι οικονομικές εκθέσεις προσπαθούν ν' απαλύνουν τις εντυπώσεις για το άγριο πογκρόμ κατά της μισθωτής εργασίας από το κεφάλαιο, στο όνομα της «ανάπτυξης». Στην περίπτωση της έκθεσης του ΟΟΣΑ δε θα κουραστούμε καθόλου με τη... μετάφραση, γιατί οι άνθρωποι είναι αρκετά συγκεκριμένοι (περισσότερο από όσο μπορεί να φανταστεί κανείς).

Προς νέο Μεσαίωνα

Στο Μεσαίωνα τα χειρότερα εγκλήματα έγιναν στο όνομα της χριστιανικής πίστης, τώρα γίνονται στο όνομα της ανάπτυξης. Ο συλλογισμός είναι απλός. Τι είναι αυτό που βάζει φρένο στην «ανάπτυξη»; Δύο είναι τα κύρια προβλήματα, σύμφωνα με τα παπαγαλάκια του κεφαλαίου. Η διόγκωση του χρέους στον δημόσιο το-

μέα και οι «αγκυλώσεις» στην αγορά εργασίας. Για το πρώτο φταίει το «σπάταλο κράτος» που μοιράζει λεφτά στον κάθε... κακομοίρη και για το δεύτερο η «δογματική» προσήλωση στα «κεκτημένα» που παρουσιάζονται ούτε λίγο ούτε πολύ σαν το μεγαλύτερο κακό για την ανθρωπότητα μετά το... προπατορικό αμάρτημα! Ολ' αυτά πρέπει να κοπούν, για να περισέψει κρατικό παραδάκι που προορίζεται για τις τσέπες των μόνων παραγωγικών τάξεων που αναγνωρίζει η καπιταλιστική κοινωνία: των καπιταλιστών (τραπεζιτών, βιομηχάνων, μεγαλεμπόρων).

Ας δούμε, όμως, ποια είναι τα προαπαιτούμενα για την «ανάπτυξη», όπως τα αντιλαμβάνεται ο ΟΟΣΑ στην έκθεση με τίτλο «Economic Policy Reforms 2012 - Going for Growth» (Μεταρρυθμίσεις Οικονομικής Πολιτικής 2012 - Βοδίζοντας προς την Ανάπτυξη). Στο πρώτο κεφάλαιο της έκθεσης αυτής, με τίτλο «Δομικές μεταρρυθμίσεις στον καιρό της κρίσης», ο ΟΟΣΑ δε μασάει τα λόγια του. Προκαλώντας ασύστολα, οι συγγραφείς της έκθεσης μας καλούν να πούμε και ευχαριστώ στην κρίση, γιατί λειτούργησε σαν καταλύτης για δομικές μεταρρυθμίσεις, ειδικά στις χώρες του ΟΟΣΑ, στις οποίες τέτοιες μεταρρυθμίσεις «ήταν περισσότερο αναγκαίες». Τι εννοούν, όμως, με τον όρο «δομικές μεταρρυθμίσεις»;

Τα πάνω κάτω

Μια γεύση των μεταρρυθμίσεων αυτών δίνουν οι «προτεραιότητες» που κατά την έκθεση θα πρέπει ν' ακολουθήσουν πιστά τα κράτη. Με μια πρώτη ματιά, οι προτεραιότητες αυτές δεν φαίνονται κακές: «ενεργές πολιτικές εργασίας για τη μείωση της ανεργίας», «φορολογικές μεταρρυθμίσεις φιλικές προς την ανάπτυξη». Φράσεις που ακούγονται όμορφα σ' αυτή, ιδιαίτερα όταν πλαισιώνονται με «καλές προθέσεις». Όταν όμως τα πράγματα γίνονται συγκεκριμένα, οι προτεραιότητες για την ανάπτυξη αποκαλύπτουν το πραγματικό τους πρόσωπο. Όπως για την περίπτωση της Ελλάδας που η έκθεση κάνει τις εξής συστάσεις, αναλύοντας ταυτόχρονα το τι έχει γίνει για την εκπλήρωση της κάθε μιας. Αναφέρουμε επιγραμματικά ορισμένες από τις συστάσεις αυτές:

1. Ενίσχυση της συμμετοχής των ηλικιωμένων εργατών στο εργατικό δυναμικό, μέσω ασφαλιστικής μεταρρύθμισης που θα στοχεύει μεταξύ άλλων στον περιορισμό των πρόωρων συνταξιοδοτήσεων. 2. Μείωση των διαφορών στην «ακαμψία» της εργατικής νομοθεσίας που προστατεύει την εργασία, προφανώς σε βάρος των εργατών που «προστατεύονται» περισσότερο. 3. Μείωση των εμποδίων στην είσοδο νέων εργαζομένων, μέσω μείωσης του «μεγάλου κόστους εργασίας». Στο όνομα της καταπολέμησης της ανεργίας, η έκθεση του ΟΟ-

ΣΑ συστήνει την «ενθάρρυνση» των «εκποτισμένων εργατών» να «επανεκπαιδευτούν» για να επιστρέψουν στη δουλειά (που δεν υπάρχει...) και «μεταρρυθμίσεις στα επιδόματα ανεργίας, υπό το πρίσμα της προαγωγής των κινητήρων για εργασία». Δηλαδή, μετατροπή τους σε «φιλανθρωπικά βοηθήματα», για ν' αναγκαστεί ο άνεργος να δεχτεί οποιαδήποτε δουλειά, ακόμα και με τις χειρότερες συνθήκες αμοιβής και εργασίας, για να μπορέσει να επιβιώσει.

Παρουσιάζοντας τα μέτρα που έχουν υλοποιηθεί ή νομοθετηθεί στις διάφορες χώρες, η έκθεση του ΟΟΣΑ δε διστάζει να τα χαιρετίσει, αναφέροντας ότι πολλά απ' αυτά (ιδιαίτερα στην Ελλάδα, την Ιρλανδία και την Πορτογαλία) αποτελούν προτάσεις του ΟΟΣΑ και να υποστηρίξει ότι από τις χώρες που ήταν πιο δραστήριες στην υλοποίηση των προτεραιοτήτων τους από το 2007 «αυτές που είχαν την περισσότερη ανάγκη μεταρρυθμίσεων—δηλαδή αυτές με τα χαμηλότερα επίπεδα κατά κεφαλήν ΑΕΠ το 2007—έχουν ανταποκριθεί περισσότερο στις προτεραιότητες του *Going for Growth* (α.σ. της κατεύθυνσης του ΟΟΣΑ, δηλαδή) κατά μέσο όρο, όπως φαίνεται για παράδειγμα στις περιπτώσεις της Ελλάδας, της Ουγγαρίας, της Νέας Ζηλανδίας, της Πολωνίας και της Πορτογαλίας».

Οι συντάκτες της έκθεσης δεν διστάζουν να χαιρετίσουν τη μείωση της... γενναιοδωρίας των ασφαλιστικών επιδομάτων στην Ελλάδα (!), ενώ συστήνουν τη διεύρυνση της φορολογικής βάσης με «μετατόπιση του φορολογικού βάρους προς φορολογικές βάσεις που θα είναι λιγότερο επώδυνες για την εργασία και την ανάπτυξη, όπως ακίνητη περιουσία, κατανάλωση και περιβαλλοντικοί φόροι».

Ιδιαίτερη μνεία κάνει η έκθεση και στη μερική απασχόληση, επισημαίνοντας ότι «τέτοια σχήματα μπορεί να λειτουργήσουν καλύτερα και αποτελεσματικότερα αν εφαρμοστούν στο περιβάλλον των μισθολογικών διαπραγματεύσεων που επιτρέπουν σε ξεχωριστές επιχειρήσεις περισσότερες παρεκκλίσεις (όπως την επιλογή εξαιρέσεων) στην εφαρμογή των συλλογικών συμβάσεων, αφού αυτό θα επιτρέψει τη μεγαλύτερη ευελιξία στον καθορισμό των εργασιακών συνθηκών κατά τη διάρκεια λειτουργίας αυτών των σχημάτων». Οι καπιταλιστές, δηλαδή, να έχουν παραθυράκια να κάνουν κουρέλι τις συλλογικές συμβάσεις, για να χρησιμοποιούν κατά βούληση την εργατική δύναμη, αδιαφορώντας φυσικά για το αν οι μερικά απασχολούμενοι θα μπορέσουν να επιβιώσουν ή θα ζουν άθλια μόνο και μόνο για να «βγει η παραγωγή».

Με τέτοιες προϋποθέσεις δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς ποιον θα ωφελήσει η «ανάπτυξη», όταν επιστρέψει. Πώς θα γίνει αυτό κανείς δεν ξέρει. Απλά, κάποιοι σπεκουλάρουν

με την ιδέα της «κοινωνικής αλληλεγγύης», που ακούει στο όνομα «ευρωομολογα».

Κερασάκι στην τούρτα

Η συζήτηση για τα «ευρωομολογα» ξεκίνησε το Μάη του 2010 με άρθρο δύο οικονομολόγων (Jakob von Weizsäcker και Jacques Delpla), σύμφωνα με τους οποίους η λύση της «κρίσης χρέους» στην Ευρώπη απαιτεί τη χρησιμοποίηση ενός μίγματος των κλασικών κρατικών ομολόγων και κοινών ευρωομολόγων, με τα δεύτερα ν' αντιστοιχούν σε τμήμα του κρατικού χρέους ίσο με το 60% του ΑΕΠ των ευρωπαϊκών χωρών (δηλαδή, ίσο με το ποσοστό του χρέους που θεωρείται ανεκτό σύμφωνα με τη συνθήκη του Μάαστριχτ). Ετσι, ένα μέρος του κρατικού χρέους θα καλύπτεται από ομολογα με κοινή εγγύηση των χωρών της Ευρωζώνης, πράγμα όμως που απαιτεί αναθεώρηση της Ευρωπαϊκής Συνθήκης που απαγορεύει κάτι τέτοιο.

Ενάμιση χρόνο μετά, η Κομισιόν αντιπρότεινε την έκδοση «ομολόγων σταθερότητας», για την εξασφάλιση της οικονομικής σταθερότητας στη ζώνη του ευρώ. Στο «πράσινο χαρτί» που εξέδωσε η Κομισιόν (COM(2011) 818 final - 23/11/11) εξεταζόταν η έκδοση ομολόγων για την καθημερινή χρηματοδότηση των κεντρικών κυβερνήσεων της ζώνης του ευρώ. Δε θ' αναφερθούν με τις τεχνικές λεπτομέρειες που αναλύονται στο έγγραφο. Άλλωστε, το έγγραφο αυτό δεν ήταν δεσμευτικό για κανένα, αλλά αποτελούσε μια πρώτη διερεύνηση των δυνατοτήτων και των εναλλακτικών σεναρίων για τη χρηματοδότηση των κυβερνήσεων. Αυτό που έχει σημασία είναι ποιες ήταν οι προϋποθέσεις της έκδοσης των ομολόγων αυτών. Αυτές αναφέρονται ρητά στη σελίδα 4 του εγγράφου: «*Οποιοδήποτε είδος Ομολόγων Σταθερότητας θα πρέπει να συνοδεύεται από μια ουσιαστικά ενισχυμένη οικονομική επιτήρηση και πολιτικό συντονισμό ως θεμελιώδες συμπλήρωμα, ώστε ν' αποφευχθεί ο ηθικός κίνδυνος και να εξασφαλιστούν ανεκτά δημόσια οικονομικά*».

Στην οικονομική γλώσσα «ηθικός κίνδυνος» σημαίνει ανάληψη υπερβολικού ρίσκου εξαιτίας κόστους που δεν προέρχεται απ' αυτόν που αναλαμβάνει τον κίνδυνο. Ετσι, τα ευρωομολογα ή τα «ομολογα σταθερότητας», ακόμα κι αν αποφασιστεί να εκδοθούν, θ' αποτελούσε το κερασάκι στην τούρτα της αυστηρής επιτήρησης. Στην ουσία, δεν διαφέρουν και πολύ από την ταρινή κατάσταση, που οι κυβερνήσεις των χωρών με μεγάλο δημοσιονομικό πρόβλημα (όπως η Ελλάδα) χρηματοδοτούνται από το μηχανισμό στήριξης, οι δόσεις όμως εξαρτώνται από το κατά πόσο θα εφαρμοστούν κατά γράμμα τα αντι-

λαϊκά προγράμματα λιτότητας που σχεδιάζονται από την τρόικα. Η διαφορά είναι ότι σε περίπτωση έκδοσης τέτοιων ομολόγων το χρέος των ευρωπαϊκών χωρών «ενοποιείται», πράγμα που με τίποτα δε θέλει η Γερμανία, για λόγους που χαρακτηριστικά επισημαίνουν οι Financial Times Deutschland (αναδημοσίευση από το Spiegel, 25/5/12): «*Οι Γερμανοί εξακολουθούν να κερδίζουν από την κρίση μέσω γελωδιών χαμηλών επιτοκίων που υπάρχουν μόνο και μόνο επειδή οι άλλες χώρες του ευρώ είναι σε κρίση και όλοι προστρέχουν στα γερμανικά ομολογα. Αυτό, όμως, δε θα κρατήσει για πολύ, όπως δείχνουν τα πτωτικά οικονομικά δεδομένα. Αν η καγκελάρια δεν σταματήσει σύντομα, η γερμανική οικονομία θα δει τον εαυτό της μέσα στην κρίση*».

Για την ώρα η Γερμανία δεν μετακινείται από την άρνηση της για κοινή εγγύηση του χρέους των κυβερνήσεων, χαρακτηρίζοντας τα ευρωομολογα ως «λάθος συνταγή, σε λάθος χρόνο, με λανθασμένες παράπλευρες επιπτώσεις», όπως δήλωσε ο αναπληρωτής υπουργός Οικονομικών της Γερμανίας. Αντί των ομολόγων αυτών, ο νέος πρόεδρος της Γαλλίας αντιπρότεινε έναν άλλο τύπο ευρωομολόγων. Στο ντιμπέιτ που είχε με τον Σαρκοζί πριν τις εκλογές (Le Monde, 3/5/12), ο Ολάντ συγκεκριμενοποίησε αυτό που πλανιόταν στον αέρα, εμφανίζοντας ως πρώτο σημείο το «να μπορέσουμε να δημιουργήσουμε επιτέλους αυτά τα ευρωομολογα, αυτή την ικανότητα δανεισμού που θα έπρεπε να δοθεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση για να χρηματοδοτήσει έργα υποδομών, έργα εξοικονόμησης ενέργειας, έργα βιομηχανικά».

Λεφτά για τους καπιταλιστές θέλει ο Ολάντ και όχι για τους... συνταξιούχους που... επιβαρύνουν τον κρατικό προϋπολογισμό. Γι' αυτό σπεύδει και ο ίδιος να επισημάνει, ότι σε κάθε περίπτωση η Ελλάδα θα πρέπει να τηρήσει τις δεσμεύσεις της, δηλαδή να εφαρμόσει κατά γράμμα όσα Μνημόνια υπογράφηκαν και αυτά που πρόκειται να υπογραφούν. Τέτοια λεφτά δεν αποκλείεται να πέσουν στο τραπέζι (τα ομολογα «έργου» δεν τα αποκλείει πλέον ούτε η Γερμανία, κάνοντας μια κίνηση συμβιβασμού με τη Γαλλία), αν και για την ώρα το παζάρι συνεχίζεται και σ' αυτό το μέτωπο και μέχρι στιγμής μόνο 230 εκατ. ευρώ έχει ανακοινωθεί ότι θα εκδοθούν πιλοτικά με τη μορφή «ομολόγων έργων». Ποσό εντελώς γελίοιο, αν το συγκρίνουμε ακόμα και με το πολυκουτσουρεμένο Πρόγραμμα Δημόσιων Επενδύσεων στην Ελλάδα, που φτάνει τα 577 εκ. ευρώ (για το 2012)! Δηλαδή, το ποσό που αποφάσισαν για όλες τις χώρες της Ευρωζώνης δεν φτάνει ούτε στο μισό του Προγράμματος Δημόσιων Επενδύσεων της Ελλάδας!

Το ερώτημα που τίθεται είναι ένα. Μπορούν τα οποιαδήποτε ομολογα να εξασφαλίσουν το ξεπέρασμα της κρίσης στην Ευρώπη (έστω και σε βάρος των εργαζομένων); Αυτό θα επιχειρήσουμε να διερευνήσουμε στο επόμενο φύλλο, κάνοντας ταυτόχρονα μια γενική παρουσίαση της κατάστασης του πιστωτικού συστήματος στην Ευρώπη, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία της Τράπεζας Διεθνών Διακανονισμών.

Κώστας Βάρλας

■ Αίγυπτος

Οργή και απογοήτευση από το εκλογικό αποτέλεσμα

Δυσάρεστη έκπληξη ήταν για πολλούς Αιγύπτιους και ιδιαίτερα για εκείνους που πήραν μέρος στη μεγάλη λαϊκή εξέγερση που ανέτρεψε το δικτάτορα Χόσνι Μουμπάρακ το αποτέλεσμα των προεδρικών εκλογών που πραγματοποιήθηκαν στις 23 και 24 Μαΐου.

Σύμφωνα με τα επίσημα αποτελέσματα, ο υποψήφιος της Μουσουλμανικής Αδελφότητας Μοχάμεντ Μούρσι πήρε 5.764.972 (24,7%) ψήφους. Ο τελευταίος πρωθυπουργός του Μουμπάρακ στη διάρκεια της εξέγερσης, ο Αχμέντ Σαφίκ, πήρε 5.505.327 ψήφους (23,6%). Ο νασερίκος Χαμντίν Σαμπάχι 4.820.273 (20,7%) ψήφους. Ο μετριοπαθής ισλαμιστής Αμπντέλ Μόνεμ Αμπντούλ Φοτούχ, που είχε αποχωρήσει από τη Μουσουλμανική Αδελφότητα και υποστηρίχτηκε από τους σαλαφιστές του κόμματος Αλ Νουρ και άλλες πολιτικές δυνάμεις, πήρε 4.065.239 (17,4%) ψήφους. Και ο Αμρ Μούσα, επί δεκαετία (1991 - 2001) υπουργός του Μουμπάρακ και μέχρι πρόσφατα Γενικός Γραμματέας του Αραβικού Συνδέσμου, πήρε 2.588.850 (11,1%) ψήφους. Εκλογικό δικαίωμα έχουν 50 εκατομμύρια Αιγύπτιοι και στις εκλογές αυτές πήρε μέρος το 43%.

Το εκλογικό αποτέλεσμα διέψευσε όλες τις προεκλογικές δημοσκοπήσεις που έδιναν τον Αμρ Μούσα και τον Αμπντούλ Φοτούχ ως επικρατέστερους και έφερε τον υποψήφιο της Μουσουλμανικής Αδελφότητας Μοχάμεντ Μούρσι και τον εκπρόσωπο του καθεστώτος Μουμπάρακ Αχμέντ Σαφίκ αντιμέτωπους στο δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών που θα πραγματοποιηθούν στις 16 και 17 Ιουνίου.

Για πολλούς η επικράτηση του Μοχάμεντ Μούρσι ήταν αναμενόμενη, με δεδομένο ότι η Μουσουλμανική Αδελφότητα είχε κερδίσει στις βουλευτικές εκλογές του περασμένου Ιανουαρίου το 47% των εδρών στη βουλή. Όμως δεν ήταν καθόλου αναμενόμενη και γι' αυτό προκάλεσε μεγάλη οργή και απογοήτευση ιδιαίτερα στις κοινωνικές δυνάμεις που συμμετείχαν ή στήριξαν τη λαϊκή εξέγερση η ανάδειξη στη δεύτερη θέση του Αχμέντ Σαφίκ, ο οποίος ακόμη και κατά την προεκλογική περίοδο έβγαυε ως αμετανόητος καθεστωτικός υποσχόμενος ασφάλεια και σταθερότητα με την πυγμή ενός ισχυρού προέδρου.

Ωστόσο, η μεγάλη έκπληξη των εκλογών ήταν η κατακόρυφη άνοδος της πολιτικής επιρροής και του εκλογικού ποσοστού του νασερίκου υποψήφιου Χαμντίν Σαμπάχι του κόμματος Καράμα, που διαφοροποιούν το πολιτικό σκηνικό που είχε διαμορφωθεί με τις βουλευτικές εκλογές τον περασμένο

Ιανουάριο. Ο Σαμπάχι είχε διωχθεί και φυλακιστεί επανειλημμένα από το καθεστώς Μουμπάρακ και είχε ταχθεί εξ αρχής με τη λαϊκή εξέγερση. Στα δύο μεγαλύτερα αστικά κέντρα της χώρας, το Κάιρο και την Αλεξάνδρεια, ο Σαμπάχι κέρδισε την πρώτη θέση. Στην Αλεξάνδρεια, με 10 εκατομμύρια πληθυσμό, που θεωρείται προπύργιο των ισλαμιστών, ο Σαμπάχι πήρε το 34,2% των ψήφων, ο Αμπντούλ Φοτούχ το 22%, ο Αμρ Μούσα το 16,5% και ο Μούρσι μόνο το 15,3%. Και στο Κάιρο ο Σαμπάχι πήρε το 34,6% των ψήφων, ο Σαφίκ το 25,9%, ο Μούρσι το 21,1% και Αμπντούλ Φοτούχ το 19,2%. Ο Μοχάμεντ Μούρσι της Μουσουλμανικής Αδελφότητας επικράτησε στα φτωχότερα κυβερνεία.

Το εκλογικό αποτέλεσμα έχει προκαλέσει έντονες αντιδράσεις και μεγάλο προβληματισμό, καθώς οι ψηφοφόροι καλούνται να μπουν στη λογική του «μικρότερου κακού». Στις 28 Μαΐου που ανακοινώθηκε επίσημα το εκλογικό αποτέλεσμα έγιναν μεγάλες διαδηλώσεις εναντίον του Αχμέντ Σαφίκ στο Κάιρο, όπου διαδηλωτές εισέβαλαν και έβαλαν φωτιά στα κεντρικά γραφεία του Σαφίκ, στην Αλεξάνδρεια, στο Πορτ Σάιντ και άλλες πόλεις. Παράλληλα γίνεται πολλή συζήτηση σχετικά με την ανάδειξη του Αχμέντ Σαφίκ στη δεύτερη θέση. Πολλοί αναλύτες εκτιμούν ότι είχε την υποστήριξη ενός τμήματος της κοινωνίας που για οικονομικούς και άλλους λόγους θέλει να τελειώνει η πολιτική αστάθεια και η αβεβαιότητα ως συνέπειες της λαϊκής εξέγερσης και να επανέλθουν η σταθερότητα και η τάξη που επικρατούσε επί Μουμπάρακ. Εκτιμούν επίσης ότι η επιτυχία του οφείλεται πολύ περισσότερο στην υποστήριξη ολόκληρου του κρατικού μηχανισμού και των τεράστιων οικονομικών συμφερόντων με τα οποία εμπλέκεται. Ενδεικτικό είναι το απόσπασμα μιας σχετικής ανάλυσης από την αγγλική εφημερίδα «Αλ Αχράμ» (28/5/12): «Η βασική εξήγηση για το 23,7% των ψήφων του Σαφίκ βρίσκεται στο αναμφισβήτητο γεγονός ότι όλος ο μηχανισμός του αιγυπτιακού κράτους ήταν πλήρως και με αξιοσημείωτη αποδοτικότητα κινητοποιημένος πίσω απ' αυτόν. Ο ρόλος που αυτός ο μηχανισμός και το δίκτυο μπορούσε να παίξει ακόμη και σε χωρίς νοθεία εκλογές είχε σε μεγάλο βαθμό υποτιμηθεί. Οι βουλευτικές εκλογές, που έγιναν τον περασμένο Ιανουάριο, είχαν διαμεύσει τις προβλέψεις ότι τα υπολείμματα του παλιού καθεστώτος θα μπορούσαν να κερδίσουν τουλάχιστον το ένα τρίτο των βουλευτικών εδρών. Αντίθετα, τα αποτελέσματα φάνηκαν να δείχνουν την κατάρρευση του δικτύου του πρώην κυβερ-

νώντος κόμματος και της ικανότητάς του να κινητοποιεί τον κρατικό μηχανισμό στην υπηρεσία του.

Οι προεδρικές εκλογές έδειξαν ότι αυτό το δίκτυο ήταν ζωντανό και υγιές και ότι με ένα εξυπνο σχεδιασμό και ισχυρή καθοδήγηση από τα αφεντικά του κράτους, που εκπροσωπούνται από το στρατό, τα σώματα Πληροφοριών, τον κρατικό μηχανισμό και το δίκτυο των πολιτικών και επιχειρηματικών συμφερόντων που συνδέονται μ' αυτό μπορούσαν να φέρουν ένα σημαντικό αποτέλεσμα.

Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι το κυβερνών Εθνικό Δημοκρατικό Κόμμα του Μουμπάρακ δεν ήταν ποτέ ένα πολιτικό κόμμα με την πραγματική σημασία της λέξης. Μάλλον, ήταν ένα γιγαντιαίο δίκτυο κρατικής πελατείας, στο οποίο η επιμειξία χρήματος και εξουσίας, επιχειρηματιών και γραφειοκρατών στην κορυφή έφτανε μέχρι το πιο μακρινό χωριό της χώρας.

Υπάρχει φυσικά και το στοιχείο του χρόνου. Το δίκτυο χρειάστηκε χρόνο για να επουλωθεί καθώς και μια μελετημένη και καλά οργανωμένη προσπάθεια για να διορθώσουν όσο το δυνατόν περισσότερο ό,τι είχε σπάσει».

Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι και η Μουσουλμανική Αδελφότητα διαθέτει ένα εκτεταμένο και καλά οργανωμένο δίκτυο, που αποτελείται από φιλανθρωπικές οργανώσεις, χιλιάδες τζαμιά, που προσφέρουν βασικές υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένων υγείας και εκπαίδευσης, και πολλές επιχειρήσεις στις οποίες δουλεύουν δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι σ' όλη τη χώρα. Θα ήταν φυσικό ένα τέτοιο δίκτυο να ενισχυθεί σημαντικά μετά τον θρίαμβό της Αδελφότητας στις βουλευτικές εκλογές του Ιανουαρίου. Όμως το εκλογικό αποτέλεσμα έδειξε το αντίθετο, αφού ο Μοχάμεντ Μούρσι πήρε λίγο περισσότερους από τους μισούς ψήφους από τα 10 εκατομμύρια περίπου των ψήφων που είχε πάρει το Κόμμα Ελευθερίας και Δικαιοσύνης της Μουσουλμανικής Αδελφότητας στις βουλευτικές εκλογές.

Σε πιο πλεονεκτική θέση στο δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών βρίσκεται ο Μοχάμεντ Μούρσι. Ηδη το κόμμα Αλ Νουρ των Σαλαφιστών μουσουλμάνων δήλωσε την υποστήριξή του στον Μούρσι, ενώ ο Αμπντούλ Φοτούχ, που κέρδισε το 17,4% των ψήφων, έχει δηλώσει ότι δεν υποστηρίζει τον Αχμέντ Σαφίκ. Ανάλογη στάση είναι βέβαιο ότι θα κρατήσουν και άλλες πολιτικές δυνάμεις, συλλογικές και προσωπικές που δεν εμπιστεύονται τη Μουσουλμανική Αδελφότητα αλλά και δεν θέλουν να κερδίσει ένας άνθρωπος του καθεστώτος Μουμπάρακ και της στρατιωτικής χούντας που κυβερνά ουσιαστικά τη χώρα.

Αυτές τις μέρες γίνονται επίσης έντονες ζυμώσεις ανάμεσα σε πολιτικές δυνάμεις και συλλογικότητες που επιδιώκουν να αποσπάσουν από το Μούρσι συγκεκριμένες δεσμεύσεις και εγγυήσεις για να τον στηρίξουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Το σχετικό χαμηλό ποσοστό (24,7%) που εξασφάλισε και οι πιέσεις που δέχεται τον ανάγκασαν να κάνει κάποιες υποχωρήσεις σε συνέντευξη τύπου που έδωσε στις 29 Μαΐου, προκειμένου να μετριάσει τους φόβους ότι ενδεχόμενη νίκη του θα οδηγήσει στην κυριαρχία της Μουσουλμανικής Αδελφότητας στην πολιτική ζωή της Αιγύπτου.

Μεταξύ άλλων, υποσχέθηκε ότι θα παραιτηθεί από πρόεδρος της Αδελφότητας σε περίπτωση εκλογής του. Δήλωσε ότι «οριστικά ο αντιπρόεδρος δεν θα προέρχεται από την Αδελφότητα και το Κόμμα Ελευθερίας και Δικαιοσύνης», ότι πιθανόν να είναι ακόμη και χριστιανός κόπτης, ότι θα δοθούν σε χριστιανούς κόπτες σημαντικές θέσεις στο προεδρικό επιτελείο, ότι ο πρόεδρος δεν μπορεί να έχει το μόνο λόγο στη λήψη αποφάσεων όπως συνέβαινε στο παλιό καθεστώς και ότι το προεδρικό επιτελείο θα εργάζεται ως ομάδα και δεν θα κυριαρχείται από την Αδελφότητα. Δήλωσε επίσης ότι θα σχηματιστεί κυβέρνηση συνασπισμού, που θα αποτελεστεί από πολιτικούς από διάφορες ομάδες και όχι μόνο από ισλαμιστές ή μέλη της Αδελφότητας και ότι ο πρωθυπουργός δεν θα προέρχεται από την Αδελφότητα ή το Κόμμα Ελευθερίας και Δικαιοσύνης. Υπογράμμισε ότι οι κόπτες θα έχουν όλα τα δικαιώματα των αιγυπτίων πολιτών και δεν θα υπάρχουν θρησκευτικές διακρίσεις, ότι οι γυναίκες έχουν το δικαίωμα να κάνουν όποια δουλειά θέλουν και ότι δεν θα επιβληθεί ενδυματολογικός κώδικας (π.χ πέπλο που κρύβει το πρόσωπο). Τέλος, υποσχέθηκε ότι θα εξασφαλίσει δωρεάν εκπαίδευση και περίθαλψη στους φτωχούς αγρότες.

Φυσικά, οι υποσχέσεις αυτές δεν αρκούν για να πείσουν τους δύσπιστους απέναντι στη Μουσουλμανική Αδελφότητα, γι' αυτό και είναι πολύ πιθανό να αυξηθεί το ποσοστό της αποχής στο δεύτερο γύρο. Αλλωστε, οι παλιωδίες της ηγεσίας της, η αυτοακύρωση πολιτικών δεσμεύσεων, η στήριξη της στρατιωτικής χούντας σε κρίσιμες φάσεις στη διάρκεια της εξέγερσης, τα διαπιστευτήρια που έχει δώσει ως μετριοπαθής, σοβαρή και αξιόπιστη εναλλακτική δύναμη του συστήματος και η πολιτική αλαζονεία που επέδειξε μετά τη νίκη της στις βουλευτικές εκλογές είναι γνωστές και φαίνεται να της έχουν ήδη κοστίσει σε πολιτική επιρροή.

■ Ισραήλ: ρατσιστικά πογκρόμ εναντίον μεταναστών

Σε ρατσιστικό πογκρόμ εναντίον μαύρων μεταναστών επιδόθηκαν εκατοντάδες Ισραηλινοί την Τετάρτη 23 Μαΐου στις νότιες φτωχογειτονίες του Τελ Αβίβ, όπου ζουν πολλοί μετανάστες. Φωνάζοντας ρατσιστικά συνθήματα επιτέθηκαν με λαστούς και πέτρες σε μετανάστες και κατέστρεψαν αυτοκίνητα και μαγαζιά που ανήκουν σε μετανάστες. Το πογκρόμ συνεχίζονταν επί ώρες ενώ η αστυνομία παρακολουθούσε από απόσταση χωρίς να επεμβαίνει.

Σαν καταλύτης που γρήγορα μετέτρεψε τη ρατσιστική συγκέντρωση σε πογκρόμ λειτούργησαν οι ρατσιστικοί λόγοι προς το συγκεντρωμένο όχλο από ακροδεξιούς βουλευτές αλλά και από βουλευτές του κυβερνώντος κόμματος Λικούντ του Νετανιάχου που χαρακτηρίσαν τους μετανάστες καρκίνο στο σώμα της Ισραηλινής κοινωνίας και καλούσαν για άμεση απέλαση των μεταναστών.

Υψηλόβαθμα στελέχη της κυβέρνησης Νετανιάχου, όπως και ο ίδιος, έχουν χαρακτηρίσει τους μη εβραίους μετανάστες απειλή για τη χώρα, που βάζει σε κίνδυνο την ασφάλεια και την εθραϊκή ταυτότητα του Ισραήλ, ενώ ο υπουργός εσωτερικών έχει απαιτήσει πολλές φορές την άμεση φυλάκιση και απέλαση των αφρικανών μεταναστών.

Σύμφωνα με τα στοιχεία του υπουργείου Εσωτερικών, περισσότεροι από 60.000 αφρικανοί μετανάστες ζουν παράνομα στο Ισραήλ.

Στην προσπάθειά του να περιορίσει την είσοδο μεταναστών κυρίως από τις εμπόλεμες ζώνες της υποσαχάριας Αφρικής, το ρατσιστικό κράτος του Ισραήλ χτίζει ένα τείχος 250 χιλιομέτρων στα σύνορα με την Αίγυπτο, από τα οποία περνούν όλοι σχεδόν οι αφρικανοί μετανάστες και παράλληλα χτίζει και ένα φαραωνικού μεγέθους στρατόπεδο συγκέντρωσης μεταναστών χωρητικότητας 11 χιλιάδων κρατουμένων.

Η «μοναδική δημοκρατία» της Μέσης Ανατολής δεν διστάζει να δείξει το ρατσιστικό της πρόσωπο, ενώ η φασιστικοποιημένη ισραηλινή κοινωνία θυμίζει όλο και περισσότερο τη γερμανική την περίοδο του ναζισμού.

■ Επιβραβεύονται από τον ΟΗΕ οι εισβολείς

Ισραηλινές κατασκευαστικές εταιρίες κέρδισαν πρόσφατα σε διαγωνισμό του ΟΗΕ συμφωνίες ανοικοδόμησης έργων στη Γάζα. Συγκεκριμένα, ανατέθηκε από τη UNICEF σε δύο ισραηλινές εταιρίες να αναλάβουν την ανοικοδόμηση των εργασιακών επεξεργασίας νερού στη Γάζα που καταστράφηκαν από τους ισραηλινούς βομβαρδισμούς κατά τη διάρκεια της εισβολής του 2009.

Αφού βύθισαν τον παλαιστινιακό λαό στην απόλυτη εξαθλίωση καταστρέφοντας σχεδόν ολοκληρωτικά δίκτυα και υποδομές για πόσιμο νερό και ρεύμα, τώρα οι σιωνιστές αναλαμβάνουν την ανοικοδόμηση τους μετατρέποντας την εισβολή τους σε μια επικερδή επιχείρηση.

Οργανώσεις και σωματεία κατασκευαστών και μηχανικών έχουν προειδοποιήσει ότι δεν θα επιτρέψουν σε κανένα εργολάβο στη Γάζα να συνεργαστεί με τις ισραηλινές εταιρίες για την κατασκευή των συγκεκριμένων έργων.

το οποίο αντιμετωπίζει το ελληνικό πρόβλημα». Διαλέγετε και παίρνετε. Απ' όλα έχει ο μπαξές της προεκλογικής απάτης.

■ Σχοήη Ανδρέα!

«Όταν ένα κόμμα όπως ο ΣΥΡΙΖΑ ηγείται από 4,5% στο 17% -και η ηθεσινή δημοσκοπηση της Public Issue του δίνει 30%- οφείλει να επεξεργαστεί περισσότερο, αναλυτικότερα, πειστικότερα το πρόγραμμά του και να δημιουργήσει τη γέφυρα ανάμεσα στο θέλω και στο μπορώ». Σε τίποτα δεν μπορούν να πρωτοτυπήσουν οι ΣΥΡΙΖΑίοι. Ακόμα και για τις κωλοτούμπες κοπιάρουν τον Ανδρέα Παπανδρέου, που είχε πει το περιβόητο «άλλο το επιθυμητό και άλλο το εφικτό». Η δήλωση έγινε από τον Παπαδημούλη σε συνέντευξή του στον Πορδοσάλτε του ΣΚΑΙ και χρίζει προσοχής. Μέχρι τώρα, λέει, λέγαμε διάφορες μαλακίες για να παίρνομε ψήφους. Εδώ που φτάσαμε, όμως, με τον... κίνδυνο να βγούμε πρώτο κόμμα, πρέπει να κόψουμε τις πολλές μαλακίες και ν' αρχίσουμε να προσγειώνουμε το ακροατήριό μας.

Στο ίδιο μήκος κύματος ο Σταθάκης λέει στα «Νέα»: «Το δίλημμα της νέας κάλπης είναι ανάμεσα σ' ένα παλιό κομματικό σύστημα που διαχειρίστηκε το κράτος και τη δημόσια διοίκηση με έντονα στοιχεία διαπλοκής, ανυποληψίας και αναποτελεσματικότητας και σε νέες πολιτικές δυνάμεις που διεκδικούν να αποκαταστήσουν τη στοιχειώδη λειτουργικότητα του κράτους και να το στρέψουν προς την κατεύθυνση της κοινωνικής δικαιοσύνης, των αναγκών των πολιτών και της ανασυγκρότησης της οικονομίας». Απουσιάζει κάθε αντικαπιταλιστική ή έστω ρεφορμιστική αιχμή και ο ΣΥΡΙΖΑ προβάλλεται απλώς ως ο αντίποδας του ρουσφετιού, της ανυποληψίας και της αναποτελεσματικότητας. Προβάλλεται, δηλαδή, ως μια έντιμη και αποτελεσματική δύναμη διαχείρισης του συστήματος.

■ Χωρίς φράγκα στην αφάνεια

Ούτε ένας μήνας δεν πέρασε και οι τέως υπουργοί του ΠΑΣΟΚ, που έβγαιναν καθημερινά σε δυο και τρεις ραδιοφωνικούς σταθμούς έχουν εξαφανιστεί από τη δημοσιότητα. Μην ψάχνετε την εξήγηση στο ότι οι περισσότεροι δεν εκλέχτηκαν, οπότε έγιναν πολιτικά αναξιόπιστοι και μιντιακά αδιάφοροι. Απλώς, έφυγαν από τα υπουργεία και τελείωσαν τα φράγκα με τα οποία τάζαν τα διάφορα παπαγαλάκια για να τους προβάλλουν προσωπικά.

■ Και συ Ντάνιελ!

Πού οι εποχές που τα συριζαϊκά όργανα (ιδίως η «Αυγή») έσπαζαν μέλι για τον Ντάνιελ Κον Μπεντίτ, τον «μεγάλο φίλο» του ελληνικού λαού, που τα έβαζε στο ευρωκοινοβούλιο με τη Μέρκελ και τον Σαρκοζί και τους τραπεζίτες. Ξεχίλισε η πίκρα όταν ο Κον Μπεντίτ, σε συνέντευξη με τον Χρυσόγελο των Οικολόγων-Πρασίνων χαρακτήρισε «ανόητο» το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ και «τρέλα» την εφαρμογή του. Οι περισσότεροι έκαναν δηλώσεις γεμάτες χολή και μόνο ο Παπαδημούλης, που δεν χαλάει ποτέ τις δημόσιες σχέσεις του, κράτησε την ψυχραιμία του, δηλώνοντας από ραδιοφώνου, με το γνωστό γλοιώδες ύφος του: «Μάλλον κάποιοι από τους Έλληνες Πράσινους-Οικολόγους του εξήγησαν ότι το ανοδικό ρεύμα του ΣΥΡΙΖΑ στέρησε την είσοδο των Οικολόγων στη Βουλή και ο Κον Μπεντίτ με το γνωστό θερμό του ταπεραμέντο προέβη σε δηλώσεις υπό την επήρεια αυτών των απόψεων. Θέλω να διαβεβαιώσω τον Κον Μπεντίτ ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έχει έντονο το περιβαλλοντικό στοιχείο στην πολιτική του και στην συμμαχία που φιλοδοξούμε να χτίσουμε εναντίον της πολιτικής του μνημονίου, έχουν θέση και οι Πράσινοι».

■ Κάρφαρος!

Παλιά αλεπού ο Δραγασάκης, ρώτησε τον Παπαδόπουλο του Περισοπού, με τον οποίο παρευρίσκονταν στο πρωινάδικο του ΑΝΤ1, αν «μια αριστερή κυβέρνηση, μια προοδευτική κυβέρνηση, μπορεί να ελπίζει σε δική σας στήριξη ή ανοχή, όπως έγινε με το ΠΑΣΟΚ», συμπληρώνοντας απνευστί: «Εγώ θυμάμαι το '81 το ΚΚΕ ψήφισε "παρών". Δηλαδή δεν ψήφισε κατά της κυβέρνησης. Το "παρών" θεωρείται ψήφος ανοχής. Μπορούμε λοιπόν να πούμε στον κόσμο και εμείς και εσείς, ότι έχουμε μεγάλες διαφορές, αλλά μπορεί να προσδοκά ένα κλίμα διαφορετικό».

Αιφνιδιασμένος ο Παπαδόπουλος, άρχισε το... τραγούδι: «Η διαφορά μας, κ. Δραγασάκη, είναι στρατηγική. Διαφωνούμε στρατηγικά, ότι η ΕΕ δεν μπορεί να γίνει Ευρώπη των εργαζομένων ούτε στη Δευτέρα παρουσία. Μια ιμπεριαλιστική κυβέρνηση που υποκλίνεται σε μια ιμπεριαλιστική συμμαχία...». «Πρακτικά», τον διέκοψε ο Δελατόλλας, άλλη αλεπού αυτός, αναγκάζοντας τον Παπαδόπουλο να ολοκληρώσει: «Πρακτικά, λοιπόν, λέω όχι σε όποιον υποκλίνεται στην ΕΕ και στην άρχουσα τάξη, είτε είναι κεντροδεξιά είτε είναι κεντροαριστερή κυβέρνηση».

Να υποθέσουμε, λοιπόν, ότι το 1981, που ο Περισοπός προσέφερε ψήφο ανοχής στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, θεωρούσε ότι έχει μπροστά του μια κυβέρνηση που δεν υποκλίνεται στην τότε ΕΟΚ και την άρχουσα τάξη!

Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι η δημοσιοποίηση της «μελέτης» της Εθνικής Τράπεζας για τις επιπτώσεις μιας ενδεχόμενης εξόδου από το ευρώ έγινε για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας. Για να πέσει άλλος ένας εκβιασμός στην προεκλογική αρένα. Το δίδυμο Ταμβακάκη-Ράπανου, που διοικεί την ΕΤΕ, μαζί με τον Παπαδήμο, απετέλεσε τη σημαντική τριάντα την εποχή του «εκουγχρονισμού». Ούτε είναι τυχαίο ότι όλα τα σφυριά χτύπησαν συντονισμένα: ο Παπαδήμος με τη διαρροή του pop paper προς Παπούλια, οι Ταμβακάκης-Ράπανος με τη «μελέτη» και ο Σημίτης με δηλώσεις του, όλες στην ίδια κατεύθυνση. Ούτε αξίζει τον κόπο ν' ασχοληθούμε με το περιεχόμενο της «μελέτης». Η επιστημονικότητα του μελετητικού προσωπικού της ΕΤΕ είναι ανάλογη αυτού της τριάντας και των υπουργείων. Το καλοκαίρι του 2010, το ίδιο μελετητικό προσωπικό της ΕΤΕ, κυκλοφορούσε «μελέτη» που προέβλεπε ότι η οικονομία οσονούπω ανακάμπτει, χάρις στο Μνημόνιο. Ο,τι έλεγαν η τριάντα και ο Παπακωνσταντίνου, αναλάμβαναν οι «μελετητές» της ΕΤΕ να του

λει ένα κομμάτι ψηφοφόρων να τρομάξει και ν' αναζητήσει προστασία στα «υπεύθυνα» κόμματα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ). Δεν είναι μόνο η «γαργάρα» μετά τη συνάντηση με τη διοίκηση της ΕΤΕ και το «άδειασμα» με την ανακοίνωση που αυτή εξέδωσε. Είναι και η «γαργάρα» μετά τη «σκληρή» έκθεση της Κομισιόν. Ενώ ολόκληρη την Τετάρτη βούσαν τα ραδιοκάλυβα με το απειλητικό περιεχόμενο της έκθεσης της Κομισιόν και οι σχολιαστές τους συνδέαν την έκθεση με την προοπτική ανάληψης της εξουσίας από τον ΣΥΡΙΖΑ, από πλευράς ΣΥΡΙΖΑ δεν υπήρξε κανένας επίσημος σχολιασμός, καμιά επίθεση στην Κομισιόν ή καταγγελία για παρέμβαση στον προεκλογικό αγώνα της Ελλάδας. Αντίθετα, μετά τη συνάντηση με την Κατσηλη, ο Τσίπρας έκανε μια γεμάτη νόημα δήλωση: «Μεγαλύτερος εχθρός και κίνδυνος για την Ελλάδα και το λαό μας, μεγαλύτερος εχθρός και κίνδυνος για την σταθερότητα της οικονομίας μας δεν είναι οι εταίροι, αλλά εγχώριες δυνάμεις που βρίσκονται σε ανοιχτή γραμμή με εξωθεσμικά αλλά και θεσμικά κέντρα των Βρυξελ-

σε συνθήκες βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης. Η πολιτική καθορίζεται από τα συμφέροντα των τάξεων που καλείται να υπηρετήσει, η δε οικονομική πολιτική καθορίζεται από το οικονομικό σύστημα στο οποίο εφαρμόζεται. Οποιο περιτύλιγμα και να της φορέσουν, μια οικονομική πολιτική σε συνθήκες καπιταλισμού θα είναι πάντοτε ασπική οικονομική πολιτική. Όταν ο καπιταλισμός βρίσκεται σε φάση ανάπτυξης, έστω και σχετικής, μπορεί να υπάρξουν περιθώρια για μια ασπική-ρεφορμιστική οικονομική πολιτική, η οποία μέσω κάποιων παραχωρήσεων προς την εργατική τάξη και τα μικροαστικά εργαζόμενα στρώματα, πετυχαίνει αυτό που ονομάζεται συναίνεση, δηλαδή την ενσωμάτωση των εργαζόμενων στη λογική της αιωνιότητας του καπιταλισμού. Όταν, όμως, ο καπιταλισμός βρίσκεται σε κρίση,

Πιο βαθιά στα διαχειριστικά αδιέξοδα

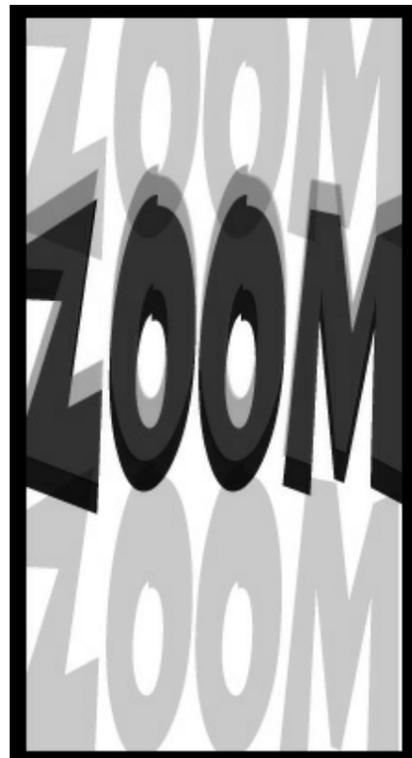
δώσουν επιστημονικοφανή υπόσταση. Πάντα σε διατεταγμένη υπηρεσία βρίσκονται.

Το ερώτημα είναι πρώτο γιατί αντέδρασε ο ΣΥΡΙΖΑ, δεύτερο γιατί ζήτησε συνάντηση με τη διοίκηση της ΕΤΕ και τρίτο γιατί δεν εξέδωσε καμιά ανακοίνωση μετά τη συνάντηση (τουλάχιστον μέχρι το μεσημέρι της Πέμπτης, που γράφονται αυτές οι γραμμές), ούτε απάντηση στην ανακοίνωση που εξέδωσε η ΕΤΕ, αποκαλύπτοντας τη συνάντηση, μετά από αίτημα του ΣΥΡΙΖΑ, και «αδειάζοντάς» τον για την καταγγελία που είχε κάνει ο ίδιος ο Τσίπρας; Είναι χαρακτηριστικό ότι η «Αυγή» κυκλοφόρησε την Πέμπτη με ρεπορτάζ-σχόλιο το οποίο ανέφερε μόνο αυτά που ανακοίνωσε η ΕΤΕ, χωρίς ουδεμία αντίδραση από πλευράς ΣΥΡΙΖΑ. Ούτε ποια στελέχη απετέλεσαν το κλιμάκιο που συναντήθηκε με τη διοίκηση της ΕΤΕ δεν ανέφερε το ρεπορτάζ. Αυτή η ένοχη αντίδραση του ΣΥΡΙΖΑ δεν οφείλεται στο ότι δήθεν είναι υπέρ της εξόδου από το ευρώ, όπως σπεκουλαδώρα έσπευσαν να γράψουν ορισμένες ασπικές φυλλάδες, όπως τα «Νέα», αλλά στο ότι οι εκτιμήσεις της ΕΤΕ, όσο υπερβολικές και φουσκωμένες κι αν είναι, καταδεικνύουν τα αδιέξοδα της διαχειριστικής πολιτικής που λανσάει ο ΣΥΡΙΖΑ.

Από την άλλη, αρχίζει να σχηματίζεται η βεβαιότητα, ότι ο ΣΥΡΙΖΑ επιθυμεί αυτή την προεκλογική προμοκράτηση των ψηφοφόρων, για δυο λόγους. Πρώτο, γιατί διευκολύνεται στη διολίσθηση προς «ρεαλιστικές» θέσεις «επαναδιαπραγμάτευσης» του Μνημονίου και «πάση θυσία παραμονής στο ευρώ» και, δεύτερο, γιατί δε θέλει να βγει πρώτο κόμμα (ξέρουν ότι θα καταρρεύσουν σε ελάχιστους μήνες, αν μπουν στην κυβέρνηση) και επομένως θέ-

λών, όπως αποκαλύπτει σημερινό δημοσίευμα του πρακτορείου Reuters». Αναφερόταν στο τηλεγράφημα του Reuters, σύμφωνα με το οποίο ο Μπαρόζο έκανε τη δήλωσή του περί εξόδου της Ελλάδας από το ευρώ, μετά από τηλεφωνικό αίτημα του Παπαδήμου. Εμμέσως, όμως, υπονοούσε ότι ίδιας βαρύτητας είναι και η έκθεση της Κομισιόν. Και τι «λέει» αυτή η δήλωση Τσίπρας; Οτι δεν τρέχει τίποτα, ότι όλα είναι μέσα στο προεκλογικό παιχνίδι (οι δικοί μας τους βάζουν και τα λένε), γι' αυτό δεν πρέπει να δίνει κανείς σημασία σε ό,τι λέγεται από τις Βρυξέλλες. Μ' αυτή τη διαφορούμενη στάση, μ' αυτόν τον σκόπιμο στρουθοκαμηλισμό, ο ΣΥΡΙΖΑ από τη μια καταδημαγωγεί ένα κομμάτι των ψηφοφόρων και από την άλλη αφήνει τα εγχώρια και ευρωπαϊκά κέντρα να κατατρομοκρατούν ένα άλλο κομμάτι. Και βέβαια, μέσα απ' αυτή τη διαδικασία, που θυμίζει το «μια στο καρφί και μια στο πέταλο», ο ΣΥΡΙΖΑ ολοκληρώνει την «προσαρμογή» του σε ό,τι απαιτεί η νομιμοφροσύνη έναντι των «εταίρων». Η «προσαρμογή» ολοκληρώνεται με βάση τις ανάγκες της προεκλογικής δημαγωγίας, γιατί μετά τις εκλογές -αν ο ΣΥΡΙΖΑ κερδίσει και σχηματίσει κυβέρνηση- η «προσαρμογή» θ' αποκτήσει χαρακτηριστικά χιονοστιβάδας.

Την ερχόμενη εβδομάδα θα έχουμε τη δυνατότητα να σχολιάσουμε το νέο πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ, που παρουσιάστηκε χτες σε φιέστα στην «Αθηναΐδα» (η «κ» τυπωνόταν την ώρα της παρουσίαισης). Μας αρκούν, όμως, οι μέχρι τώρα τοποθετήσεις των ηγετικών στελεχών του και ιδίως των υπευθύνων για την οικονομική πολιτική για να κάνουμε ένα γενικότερης σημασίας σχόλιο σχετικά με τα αδιέξοδα της οποιασδήποτε διαχειριστικής πολιτικής,



αυτά τα περιθώρια εξαφανίζονται, γιατί δεν μπορεί να λειτουργήσει η διαδικασία αναπαραγωγής του κεφαλαίου.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, σε σχέση με τη δανειακή σύμβαση και το Μνημόνιο, υποστηρίζει ότι θα κρατήσει τη δανειακή σύμβαση (και στο σκέλος του PSI και στο σκέλος της ανακεφαλαίωσης των τραπεζών) και θα επιδιώξει να επαναδιαπραγματευθεί το χρέος (όπως έχει διαμορφωθεί μετά το PSI και τις δανειακές συμβάσεις του 2010 και του 2012 με την Ευρωζώνη και το ΔΝΤ), στο πλαίσιο μιας συνολικής ρύθμισης σε επίπεδο ΕΕ. Λέει ακόμα, ότι θα καταργήσει το Μνημόνιο σε ό,τι σχετίζεται με το εσωτερικό δίκαιο. Δε θα επαναφέρει μεν μισθούς και συντάξεις στα προ Μνημονίου επίπεδα, δε θα καταργήσει τα διάφορα χαράτσια, αλλά θα καταργήσει το νόμο για τον βασικό μισθό και ημερομίσθιο της ΓΣΕΕ συν το νόμο για τη μετενέργεια και δε θα προγραμματίσει τις περικοπές των 11,5 δισ. που προβλέπεται ότι πρέπει να γίνουν τον Ιούνιο και αφορούν το 2013 και το 2014.

Αφήνουμε στην άκρη το γεγονός ότι τα ίδια λέει τώρα και ο Σαμαράς. Αφήνουμε στην άκρη τη νομική περιπλοκή που υπάρχει στο ζήτημα της ΕΓΣΣΕ, δεδομένου ότι το πετσόκομμα δεν έγινε με νόμο, αλλά δόθηκε τυπική νομική ισχύς σε ένα κεφάλαιο του Μνημονίου. Μένουμε στην πολιτική ουσία και μόνο. Στο ερώτημα που όλα τα αντίπαλα ασπικά κόμματα θέτουν στον ΣΥΡΙΖΑ: αν οι «εταίροι» κλείσουν τη στρόφιγγα και πληρώνουν μόνο το κομμάτι της

Στο προηγούμενο φύλλο, σε άρθρο με τίτλο «Ξεπατώνουν μισθούς και εργασιακές σχέσεις», αναφερθήκαμε εν εκτάσει στη δημογραφική εκστρατεία του ΣΥΡΙΖΑ για να «παγώσει» δήθεν ο αντεργατικός νόμος για τη μετενέργεια και τις συλλογικές συμβάσεις. Γράψαμε ότι δεν μπορεί ο νόμος να τροποποιηθεί (γιατί δεν υπάρχει Βουλή) και προεξοφλήσαμε πως από την «πρωτοβουλία» του ΔΗΜΑΡίτη Ρουπακιώτη, που έγινε μετά από πίεση του ΣΥΡΙΖΑ, δεν πρόκειται να βγει απολύτως τίποτα. Επικεντρωθήκαμε, δε, στην πραγματική κατάσταση που επικρατεί, με τους ξεσαλωμένους καπιταλιστές να κάνουν ό,τι θέλουν, εξαναγκάζοντας τους εργάτες να υπογράφουν ατομικές συμβάσεις εργασίας με το πιστόλι στον κρόταφο.

Το άρθρο αυτό έτυχε ιδιαίτερα θερμής υποδοχής στο Διαδίκτυο, όπως αποδεικνύει η αναδημοσίευσή του από δεκάδες σάιτ και μπλογκ. Την ώρα, δε, που η «Κ» τυπωνόταν, στο υπουργείο Εργασίας

■ «Πάγωμα» αντεργατικών ρυθμίσεων

Εληξε το караγκιοζιλίκι

έμπαινε τέλος στο караγκιοζιλίκι, καθώς δεν υπήρξε καμιά συμφωνία ανάμεσα στη ΓΣΕΕ και τις εργοδοτικές οργανώσεις (η κάθε πλευρά έλεγε τα δικά της). Ξεδιάντροποι όπως πάντα, οι ΣΥΡΙΖΑίοι έσπευσαν να βγάλουν πύρινη ανακοίνωση του Γραφείου Τύπου για να μας πουν ότι ο ΣΕΒ και ο σύνδεσμος ξενοδόχων «έχουν τη βασική ευθύνη για την μη επίτευξη συμφωνίας για το πάγωμα της άρσης της μετενέργειας των συλλογικών συμβάσεων μέχρι τις εκλογές στη σημερινή σύσκεψη εργοδοτικών φορέων και ΓΣΕΕ, η οποία συγκλήθηκε με πρωτοβουλία του υπουργού εργασίας κ. Αντώνη Ρουπακιώτη».

Ενώ αυτοί δεν έχουν καμιά ευθύνη. Ούτε καν την ευθύνη για την καλλιέργεια φρούδων ελπίδων στους εργαζόμενους. «**Παγώνουν!** μέχρι το

τέλος Ιουνίου οι μνημονιακές διατάξεις του Νόμου 4046/12 και της εφαρμοστικής πράξης του Υπουργικού Συμβουλίου», έγραφε η «Αυγή» στις 22 Μάη, μετά τη συνάντηση κάποιων εργατοπατέρων (από Ομοσπονδίες που έχει κάποια δύναμη και ο συνδικαλιστικός βραχίονας του ΣΥΡΙΖΑ) με τον Ρουπακιώτη. Το είχαν δεδομένο ότι «παγώνουν» οι διαδικασίες, ενώ δεν υπήρχε καμιά θεσμική δυνατότητα για κάτι τέτοιο (πράγμα που γνώριζαν πολύ καλά). Ακόμα και αν έκανε κάποια συμφωνία ο ΣΕΒ με τη ΓΣΕΕ, αυτή δεν θα ήταν δεσμευτική για κάθε καπιταλιστή, που θα μπορούσε ελεύθερα να εφαρμόσει το νόμο.

«Είμαστε βέβαιοι ότι μετά την ανατροπή της 6ης Μαΐου, που πάγωσε τα μνημονιακά μέτρα των ιδιωτικοποιήσεων και της μετενέργειας, θα έρθει η οριστική νίκη στις 17 του Ιουνίου», δήλωσε ο Τσίπρας, δυο μέρες αργότερα, μετά από συνάντησή με εργοπατέρες. Το είχε κι αυτός δεδομένο: η άρση της μετενέργειας «πάγωσε»! Προσέξτε: η δήλωση αυτή έγινε στις 24 Μάη, μια μέρα πριν το τελικό φιάσκο στο γραφείο του Ρουπακιώτη. Μιλάμε, δηλαδή, για πολιτική αχυρτεία, για αδιάστακτη δημομαγώγια.

Βέβαια, μετά το φιάσκο, για το οποίο έριξαν όλη την ευθύνη στο ΣΕΒ και στους ξενοδόχους (και καθόλου στη ΓΣΕΕ, την οποία έβγαλαν λάδι), οι ΣΥΡΙΖΑίοι είχαν έτοιμη τη νέα φάση της δημομαγώγιας: «Ο ΣΥΡΙΖΑ θα συνεχίσει να αγωνίζεται για το ξήλωμα και την κατάργηση των μνημονίων της καταστροφής. Ο λαός με τους αγώνες και την ψήφο του στις 17 Ιουνίου θα ενισχύσει τον ΣΥΡΙΖΑ, ώστε να μπορέσει να σχηματιστεί κυβέρνηση των δυνάμεων της Αριστεράς και να μπει ένα τέλος στην οικονομική, κοινωνική και ανθρωπιστική κατάσταση που συντελείται σε βάρος του λαού και της χώρας μας». Μ' άλλα λόγια, ψηφίστε μας για να κάνουμε μετεκλογικά αυτά που δεν μπορούσαμε να κάνουμε τώρα!

Η «Αυτόνομη Παρέμβαση», συνδικαλιστικός βραχίονας του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, ήταν αναγκασμένη να την πέσει και στη ΓΣΕΕ, αλλά και να κρατήσει κάποια μπόσικα, γιατί παραίτηταν χοντρό το δούλεμα. Σε ανακίνωσή της κατηγορήσε την πλειοψηφία της ΓΣΕΕ ότι «αντί να ενισχύσει την πρωτοβουλία αυτή και να της προσδώσει από σήμερα εκείνα τα αναγκαία πολιτικά και δεσμευτικά χαρακτηριστικά, που θα μπορούσαν να οδηγήσουν πρώτα

στην αναχαίτιση ανοίγοντας στη συνέχεια δρόμους για την οριστική κατάργηση των μέτρων, επέλεξε με πολλά ζικζακ τα ήρεμα νερά της ακινησίας και της αδράνειας». Και καλά η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ, ο ΣΥΡΙΖΑ όμως, που πήρε 17% στις εκλογές και λέει ότι τώρα πάει για 30%, γιατί δεν κατέβασε τους εργαζόμενους στο δρόμο για να επιβάλουν το «πάγωμα»; Καμαρώνουν για την εκλογική τους δύναμη, όμως η κοινωνική τους δύναμη απλούστατα δεν υπάρχει. Κάλεσαν σε συγκέντρωση και διαδήλωση γι' αυτό το θέμα, με όχημα τον «Συντονισμό Πρωτοβάθμιων Σωματείων Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα» και μετά βίβας μαζεύτηκαν μερικές εκατοντάδες νοματαίοι, κυρίως συνδικαλιστικά στελέχη.

Η ΑΠ, όμως, είχε έτοιμη και την απάντηση για το διαφαινόμενο φιάσκο. Η πρωτοβουλία, λέει, ήταν σημαντική, διότι οδήγησε σε μια «κινητικότητα», η οποία «επανεφέρει στο δημόσιο διάλογο, μετά από ένα μεγάλο διάστημα απουσίας, κρίσιμα θέματα που αφορούν την εργασία και τις επιπτώσεις των μνημονιακών μέτρων ως προς την εξαφάνιση των μισθών», «επέφερε ένα πολιτικό ρήγμα στην ιδεολογική κυριαρχία του απολύτως απαραβίαστου των Μνημονίων» (!) και «υποχρέωσε το αστικό μπλοκ να ξεγυμνωθεί στα μάτια της κοινής γνώμης»!

Αυτό το αισχρό караγκιοζιλίκι είναι διδακτικό από πολ-

λές εστίψεις. Το κυριότερο επιμύθιο θα μπορούσε να συμπτυκνωθεί στα εξής: Όπως «πάγωσε» η άρση της μετενέργειας προεκλογικά, έτσι θα «καταργηθεί» και το Μνημόνιο μετεκλογικά!

Υπάρχει, όμως, εν προκειμένω ένα γενικότερο ζήτημα. Αυτό που έχει να κάνει με την εργασιακή ζούγκλα σε κάθε επιχείρηση, μικρή ή μεγάλη, και με τις αντιστάσεις των εργαζόμενων. Οι αντιστάσεις ή δεν υπάρχουν ή, όπου αναπτύσσονται, οδηγούνται στην ήττα. Αυτό έχει να κάνει με το δυσμενή συσχετισμό δυνάμεων ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία, έχει όμως να κάνει και με την κατάσταση του εργατικού κινήματος. Πρόκειται για το μεγάλο πολιτικό και συνδικαλιστικό κενό, για το οποίο εμείς γράφουμε και ξαναγράφουμε. Έτσι, οι εργαζόμενοι έχουν σκύψει μοιρολατρικά το κεφάλι και πλέον εναποθέτουν τις ελπίδες τους στην κάλπη, όπως ακριβώς ο πνιγμένος θεωρεί ότι τα μαλλιά του μπορεί ν' αποδειχτούν σανίδα σωτηρίας. Η κάλπη θα καθορίσει τους πολιτικούς συσχετισμούς ανάμεσα στ' αστικά κόμματα. Οι χώροι εργασίας θα παραμείνουν φέουδα των καπιταλιστών, τα οποία θα εξακολουθήσουν να κυβερνούν ως τύραννοι. Μόνο αν αρχίσει να ανασυγκροτείται –πρωτίστως πολιτικά– το εργατικό κίνημα θα μπορεί η εργατική τάξη να ελπίζει σε αντιστάσεις οργανωμένες και αποτελεσματικές.

Για «λουκέτο» και το ΕΛΙΝΥΑΕ

«Σε πλήρη απαξίωση και τελικά σε "λουκέτο" οδηγείται το ΕΛ.ΙΝ.Υ.Α.Ε.», όπως καταγγέλλει το σωματείο εργαζόμενων σ' αυτό, που χτες έδωσε συνέντευξη Τύπου. Η «Κ» όδευε προς το τυπογραφείο την ώρα της συνέντευξης, όμως από την ανακοίνωση του σωματείου προκύπτει ότι οι εργαζόμενοι είναι απλήρωτοι εδώ και τρεις μήνες (χωρίς αυτό να συμβαίνει για πρώτη φορά), με εργοδότες τη ΓΣΕΕ, το ΣΕΒ, την ΕΣΕΕ και τη ΓΣΕΒΕΕ, που το 1992 ίδρυσαν το Ινστιτούτο «με σκοπό την έρευνα, την πληροφόρηση και την κατάρτιση για θέματα υγείας και ασφάλισης των εργαζομένων». Όπως σημειώνεται στην ανακοίνωση «ιδιαίτερα αναδεικνύονται οι ευθύνες της ηγεσίας της ΓΣΕΕ που αποδέχεται την υποβάθμιση της πρόληψης που αφορά στην υγεία και ασφάλεια των εργαζόμενων, καθώς και την ομηρία απλήρωτων υπαλλήλων με εργοδότη την ίδια».

Η εξέλιξη δεν μας εκπλήσσει. Γέννημα της εποχής της ολοκλήρωσης της αστικοποίησης της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, τότε που ο παλιός ρεφορμιστικός διεκδικητισμός παραχωρούσε τη θέση του στη «συνεργασία των κοινωνικών εταίρων», το ΕΛΙΝΥΑΕ αποτελούσε απλά μια περιττή βιτρίνα για το σύστημα. Σήμερα, που η σκληρή λιτότητα αποτελεί το βασικό εργαλείο διαχείρισης της κρίσης, αφήνουν και αυτό το Ινστιτούτο να οδεύσει προς την απαξίωση και το «λουκέτο». Και γιατί να ενδιαφερθεί η ΓΣΕΕ για την τύχη του ΕΛΙΝΥΑΕ; Μήπως αξιοποίησε ποτέ κάποια από τις μελέτες του, που μπορούσαν να δώσουν επιχειρηματολογία στην εργατική πλευρά και να πολεμήσουν τα αντιδραστικά ιδεολογήματα του συρμού;

Είναι χαρακτηριστικό αυτό που συνέβη με τα ΒΑΕ. Χάρη στη δουλειά κάποιων επιστημόνων, γιατρών εργασίας κυρίως, εκπονήθηκαν κάποιες μελέτες που έδειχναν την αναγκαιότητα να υπάρχουν ο θεσμός των ΒΑΕ ως θεσμός ασφαλιστικής άμυνας έναντι της φθοράς που υφίσταται η υγεία των εργαζόμενων σε μια σειρά επαγγέλματα και εργασιακούς χώρους. Μπορεί ο πρόεδρος του ΕΛΙΝΥΑΕ και πρόεδρος της επιτροπής για τα ΒΑΕ που σύστησε ο Κουτρουμάνης να υπαναχώρησε από τις αρχικές επιστημονικές του θέσεις και να έπαιξε το παιχνίδι του «τροϊκανού» υπουργού, όμως οι επιστημονικές θέσεις υπήρχαν και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία τις αγνόησε τελείως. Φαντάζεστε, λοιπόν, τι θα γίνει έτσι και εξαφανιστούν από κάθε θεσμική θέση και οι λίγες έντιμες επιστημονικές φωνές που δεν βλέπουν τον εργαζόμενο στην «πρώτη ύλη», αλλά σαν άνθρωπο με ανάγκες και δικαιώματα.

Η γύμνια δεν κρύβεται με παπάρες

Στις 20 του περασμένου Απριλίου, δυο εβδομάδες πριν από τις εκλογές, ο Τσίπρας «χτυπιόταν» με το γνωστό θεατράλε στίλ του στο πρωινάδικο του ΑΝΤ1: «Εμείς το πρώτο που θα κάνουμε, αν μας δοθεί η δυνατότητα διερευνητικής εντολής, είναι να καλέσουμε την ίδια μέρα τον ελληνικό λαό στο Σύνταγμα, εκεί όπου θα πάμε να πάρουμε την εντολή, πηγαίνοντας στη Βουλή για να σχηματίσουμε κυβέρνηση. Γιατί εμείς πιστεύουμε ότι μια κυβέρνηση της αριστεράς, με ευρύτερες ενδεχομένως συνεργασίες, που θα θελήσει να κάνει μεγάλες τομές και ρήξεις με τα μεγάλα συμφέροντα εντός της χώρας αλλά και με τους εταίρους και τους πιστωτές εκτός της χώρας, δεν θα μπορέσει να σταθεί αν δεν έχει το λαό στο πλάι της. Οχι μόνο στην κάλπη, αλλά καθημερινά το λαό στο πλάι για να δείχνει τη δύναμη».

Τα γεγονότα είναι γνωστά. Ο Τσίπρας πήρε διερευνητική εντολή, αλλά ο ΣΥΡΙΖΑ δεν κάλεσε το λαό στο Σύνταγμα. Από τη σκοπιά του φρονίμως έπραξε, γιατί δε θα μαζεύονταν ούτε οι 3-4 χιλιάδες που μαζεύτηκαν στην προεκλογική συγκέντρωση της Ομόνοιας. Περριέφεραν τη διερευνητική εντολή επί διήμερο, την παρέδωσαν και μετά πήραν μέρος στις συσκέψεις του Παπούλια, με μοναδικό στόχο να σπρώξουν

τους άλλους να κάνουν κυβέρνηση και να μείνουν αυτοί στη θέση που θα τους βόλευε: στην αξιωματική αντιπολίτευση. Προς τι τότε οι παπάρες περί καλέσματος του λαού στο Σύνταγμα; Προεκλογική περίοδος ήταν, ελεγαν και καμιά μαλακία, όχι για να περνάει η ώρα, αλλά για να εξαπατήσουν κάνα ψηφοφόρο.

Μετά τις εκλογές, βέβαια, κάλεσαν μια φορά το λαό στο δρόμο και η διαδήλωση στην οποία προσδοκούσαν θύμισε το γνωστό σύνθημα «αραία, αραία, να φαινόμεσαστε καμιά σαρανταρέα». Υποτίθεται πως με τη διαδήλωση αυτή θα πίεζαν για να υπάρξει «πάγωμα» της άρσης της μονομέρειας, μέχρι να έρθει η «κυβέρνηση της Αριστεράς» να καταργήσει ολόκληρο τον αντεργατικό νόμο, όπως υπόσχονταν.

Θα ήθελε ο ΣΥΡΙΖΑ το λαό στο δρόμο, στη διάρκεια των διερευνητικών εντολών. Οχι, δε θα τον ήθελε. Διότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι θεσμικό κόμμα. Οι διερευνητικές εντολές και οι συσκέψεις υπό τον πρόεδρο της Δημοκρατίας είναι θεσμικές διαδικασίες προβλεπόμενες από το σύνταγμα. Σ' αυτές παίρνουν μέρος καθορισμένοι θεσμικοί παράγοντες (αρχηγοί κομμάτων και πρόεδροι) και όχι ο λαός. Ο λαός εξάντλησε τη δική του δικαιοδοσία στην κάλπη. Από εκεί και πέρα αναλαμβάνουν αυτοί που εξελέ-

ξε ο λαός, που πρέπει να είναι απερίσπαστοι από κάθε εξωτερική πίεση. Αυτή τη θεσμική ιεράρχιση ο ΣΥΡΙΖΑ δε θα την παραβίαζε ποτέ. Αλλωστε, θα ήταν και σόλοικο, από τη μια να καλεί το λαό στο Σύνταγμα και από την άλλη να προτείνει σε ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ να σχηματίσουν κυβέρνηση και ν' αφήσουν το ΣΥΡΙΖΑ να είναι «μια αξιωματική αντιπολίτευση σε μία τέτοια κυβέρνηση, που θα ασκεί προγραμματικό έλεγχο και υπεύθυνη στάση», όπως έλεγε ο Τσίπρας.

Όμως, ακόμα και αν ο ΣΥΡΙΖΑ, ξεπερνώντας τη θεσμική του υπευθυνότητα, ήθελε να καλέσει το λαό στους δρόμους, το κάλεσμα θα έπεφτε στο κενό. Γιατί η πλειοψηφία αυτών που ψηφισαν ΣΥΡΙΖΑ δεν «είναι» ΣΥΡΙΖΑ. Επέλεξαν το ΣΥΡΙΖΑ στην κάλπη, είτε για να «τιμωρήσουν» ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, είτε γιατί έτρεφαν την ελπίδα ότι μ' αυτόν τα πράγματα δε θα γίνον χειρότερα, είτε για κάποιον άλλο λόγο, όχι πάντως γιατί συγκινήθηκαν από το πρόγραμμά του. Αυτός ο κόσμος, λοιπόν, με τη μισή ή την ολόκληρη ελπίδα, θα πέσει τώρα σε πιο βαθιά απογοήτευση, βλέποντας μια ακόμη επιλογή του ν' αποδεικνύεται τζούφια. Αυτό είναι το μεγάλο πρόβλημα και όχι οι παπάρες των ΣΥΡΙΖΑίων, που σύντομα θα πάρουν το δρόμο για το σκουπίδοτενεκέ της Ιστορίας.

Πιο βαθιά στα διαχειριστικά αδιέξοδα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7

δανειακής σύμβασης που αφορά το κρατικό χρέος (όπως έκαναν με τη δόση του Μάη, που την πετσόκοψαν κατά 1 δισ. ευρώ, οπότε αποπληρώθηκε μόνο ένα ομόλογο που είχε στην κατοχή της η ΕΚΤ) τι θα κάνετε; Όταν τους τίθεται αυτό το ερώτημα, τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ αρχίζουν τους αυτοσχεδιασμούς. Άλλος μιλάει για επιβολή έκτακτου φόρου, άλλος για βραχυχρόνιο δανεισμό, άλλος για παύση πληρωμών τοκοχρεολυσίων, άλλος για καταπολέμηση φοροδιαφυγής και μείωση σπατάλης, άλλος κάνει συνδυασμούς.

Και μόνο το γεγονός ότι παρακολουθούν τη λογική αυτών που τους θέτουν το ερώτημα και προσπαθούν ν' απαντήσουν, αυτοσχεδιάζοντας έστω, αποδεικνύει ότι **κινούνται σε καθαρά διαχειριστική λογική**. Δε λένε, δηλαδή, ότι θα μηδενίσουν το δημοσιονομικό έλλειμμα αρνούμενοι να πληρώσουν τα τοκογλυφικά επιτόκια, που και μετά το PSI κινούνται μεταξύ 12 και 16 δισ. ευρώ το χρόνο. Γιατί αυτό θα σήμαινε πλήρη ρήξη με την Ευρωζώνη (που πλέον είναι ο μεγάλος πιστωτής, μαζί με το ΔΝΤ), την οποία δεν επιθυμούν. Στην πράξη, βέβαια, τα πράγματα θα είναι ακόμα πιο σύνθετα (διότι οι πιστωτές θα εκβιάσουν χοντρά και με την ανακεφαλαίωση των τραπεζών), όμως ακόμα και αν θεωρήσουμε ότι τα πράγματα θα εξελιχθούν όπως τα «φραντάζεται» ο ΣΥΡΙΖΑ, τα αδιέξοδα της αστικής διαχείρισης προβάλλουν τεράστια.

Οι αριθμοί δεν βγαίνουν, κατά το κοινώς λεγόμενο. Και γιατί δεν βγαίνουν; Γιατί η διαχείριση που υπόσχεται ο ΣΥΡΙΖΑ είναι διαχείριση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και διανομής. Όταν δεν αμφισβητείται το σύστημα, όταν δεν αμφισβητείται η αιτία της καπιταλιστικής κρίσης, αλλά καταβάλλεται προσπάθεια να γίνει διαχείριση των συνεπειών της, δεν υπάρχουν περιθώρια για μαγικές λύσεις. Οποιοσδήποτε υποσχεται αυτό είναι πολιτικός απατεώνας. Εξηγώντας τι θα κάνουν με το Μνημόνιο, ο Γ. Δραγασάκης έλεγε σε πρόσφατη τηλεοπτική του εμφάνιση, ότι υπάρχει «η χρηματοδότηση των τραπεζών, που δεν μπορούμε να την ακυρώσουμε, γιατί απ' αυτήν εξαρτάται η χρηματοδότηση και η ρευστότητα της οικονομίας». Οι τράπεζες, ο βασικός πυλώνας κάθε καπιταλιστικού συστήματος, αναγορεύονται και από τον ΣΥΡΙΖΑ σε ιερό τόξο που απαγορεύεται να το αγγίξεις. Και βέβαια, απαγορεύεται ν' αγγίξεις την καπιταλιστική βιομηχανία και το εμπόριο, γιατί χωρίς βιομηχανία δεν παράγεται ΑΕΠ και χωρίς καπιταλιστικό εμπόριο δεν διακινούνται τα αγαθά.

Ένας άλλος αστέρας της συριζικής οικονομολογίας, ο Γ. Σταθάκης, εξηγούσε σε άλλο τηλεοπτικό σταθμό ότι «το πρωτογενές έλλειμμα θα είναι συνολικά μέχρι τέλος του χρόνου, εκτιμούμε, γύρω στα 4 δισ.», και αυτά τα 4 δισ. «μπορεί να προκύψουν από τρεις τρόπους. Από έκτακτα έσοδα, έκτακτη περικοπή δαπανών και με βραχυχρόνιο δανεισμό μεγαλύτερο από αυτό που κάνουμε σήμερα». Σε μας δεν προξενεί καμιά εντύπωση το ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν αμφισβητεί τους τόκους των διάφορων δανείων. Αυτοί θα πληρωθούν κανονικά και παράλληλα θα ψάξουν –από τώρα μέχρι τα τέλη του χρόνου– για 4 δισ. (στην πραγματικότητα θα είναι περισσό-

τερα, γιατί η ύφεση είναι βαθύτερη, όπως παραδέχεται και η Κομισιόν στην τελευταία έκθεσή της) μέσα από έκτακτα μέτρα. Δηλαδή, θ' αφήσουν μισθούς, συντάξεις, χαράσινα, συντελεστές ΦΠΑ ως έχουν και θα ψάξουν 4 δισ. με έκτακτα μέτρα. Και τι θα γίνει του χρόνου, που οι τόκοι θα είναι υπερδιπλάσιοι από τους φετινούς; Θα έχει μήπως μπει ο ελληνικός καπιταλισμός σε αναπτυξιακή τροχιά; Δεν χρειάζεται να επικαλεστούμε την Κομισιόν, που πήγε πια στο 2014 την έξοδο από την ύφεση, ούτε χρειάζεται να έχει κανείς βαθιές οικονομικές γνώσεις για να καταλάβει ότι καμιά ανάπτυξη δε θα υπάρξει. Αρκεί η εμπειρία των τελευταίων χρόνων.

Ο ίδιος συριζικός αστέρας συνέγραψε άρθρο για την «Αυγή» της περασμένης Κυριακής, γεμάτο με μεγαλοφρενείς μπουρδες του τύπου: «σταθεροποίηση των δημοσίων οικονομικών με τρόπο που δεν θα επιφέρει επιπρόσθετη ύφεση και ταυτόχρονα σταδιακά θα οδηγήσει στην εξάλειψη του πρωτογενούς ελλείμματος του προϋπολογισμού». Αφού έγραψε διάφορα για την αύξηση των εσόδων, που θα προέλθει κυρίως από την πάταξη της φοροδιαφυγής (οποία πρωτοτυπία! κάθε αστικό κόμμα και κάθε κυβέρνηση τα ίδια λέει), κατέληξε στα εξής: «Στο σκελος των δημοσίων δαπανών δεν χρειάζονται μεγάλες ανακατατάξεις ούτε στο ύψος ούτε στη σύνθεση των δημοσίων δαπανών!». Δηλαδή, μια χαρά είμαστε με τη σημερινή άθλια εικόνα σε παιδεία, υγεία, πρόνοια, κοινωνική ασφάλιση, δημόσιες επενδύσεις, υποδομές, επιχορηγήσεις φορέων!

Εξίσου αποκαλυπτικός ήταν και στην αναφορά του στο έλλειμμα: «Πιθανόν το άνοιγμα να είναι της τάξης του 3-4%, το οποίο θέτει την ανάγκη χρηματοδότησης του ελλείμματος με βραχυχρόνιο δανεισμό, μέσω της δανειακής σύμβασης και με έκτακτα μέτρα άμεσης απόδοσης, τόσο στις δαπάνες, όσο και στα έσοδα». Και δανεισμός μέσω της δανειακής σύμβασης! Και γιατί να σε δανείσουν, αν εσύ μονομερώς αναίρεις τμήμα έστω των όσων συμφώνησε η προηγούμενη κυβέρνηση; Δεν είναι φανερό ότι, στο βαθμό που θέλεις να υλοποιηθεί σε όλη της την έκταση η δανειακή σύμβαση, θ' αναγκαστείς να υποταχθείς στις απαιτήσεις των δανειστών σου;

Θα μπορούσαμε να φέρουμε και άλλα παραδείγματα απ' όσα δηλώνουν το τελευταίο διάστημα τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ. Παραδείγματα που καταδεικνύουν τα αδιέξοδα της διαχειριστικής τους λογικής. Είναι αυτά τα αδιέξοδα που τους κάνουν να μη θέλουν να κερδίσουν στις 17 Ιούνη, γιατί γνωρίζουν ότι έτσι και αναλάβουν τη διαχείριση του αστικού κράτους, θα διαλυθούν «εις τα εξ ων συνετέθησαν» μέσα σε χρονικό διάστημα ελάχιστων μηνών, καθώς θα έχουν διαψεύσει βανάουσα τις προσδοκίες όσων τους ψήφισαν. Αν αποδεικνύει κάτι η σύντομη ανάλυση που προηγήθηκε είναι πως τα περιθώρια κινήσεων μιας αστικής κυβέρνησης είναι καθορισμένα και εξαιρετικά στενά. Και βέβαια, απόλυτα ελεγχόμενα από τους ιμπεριαλιστές-πιστωτές. Δεν είναι ζήτημα μαγικής, ικανότητας, εντιμότητας, αλλά ζήτημα ταξικής επιλογής.

Όπως κατ' επανάληψη έχουμε επισημάνει, από τότε ακόμη που όλοι –και πρώτοι-πρώτοι οι ΣΥΡΙΖΑίοι– μιλούσαν για «κρίση χρέους», το κρατικό χρέος είναι ένα ερ-

γαλείο, το οποίο χρησιμοποιείται κυρίως για την «κινεζοποίηση» των εργαζόμενων. Το πρόβλημα δεν είναι μόνο οι πιστωτές που επιβάλλουν τη θέλησή τους. Το πρόβλημα είναι η αδιάσπαστη ενότητα των πιστωτών με την εγχώρια κεφαλαιοκρατία. Αν δει κανείς τη νεοελληνική ιστορία, θα διαπιστώσει ότι ο εξωτερικός δανεισμός υπήρξε πηγή απομύζησης του ελληνικού λαού και πάντοτε η ντόπια κεφαλαιοκρατία, παρασιτική και κομπραδόρική από τα γενοφάσκια της, βάδιζε χέρι-χέρι με τους ιμπεριαλιστές δανειστές, αλυσοδέοντας από κοινού τον εργαζόμενο ελληνικό λαό. Μπορεί τα τελευταία χρόνια (μετά την πτώση της χούντας των συνταγματαρχών) αυτή η διωλογοική ιστορία της ελληνικής αστικής τάξης και των πολιτικών της εκπροσώπων να κρύφτηκε πίσω από τη βιτρίνα της «υπερήφανης εξωτερικής πολιτικής» και της «ισότιμης συμμετοχής στη μεγάλη ευρωπαϊκή οικογένεια», όμως η ουσία δεν άλλαξε ποτέ. Χρειάστηκε η παρούσα κρίση για να επανέλθει ανοιχτά ο ξεχασμένος διεθνής οικονομικός έλεγχος και να φανερί η ουσία του νεοαποικισμού.

Ακόμα και το δίλημα «μέσα ή έξω από την ΕΕ», που τίθεται από ορισμένες πλευρές (Περισσός, Αλαβάνος, ΑΝΤΑΡΣΥΑ) είναι ψευδοδίλημα. Γιατί ο ελληνικός καπιταλισμός είναι οργανικά ενταγμένος στο ευρωπαϊκό σύστημα και απόλυτα εξαρτημένος οικονομικά απ' αυτό και επομένως δεν μπορεί να ζήσει έξω απ' αυτό (μολονότι θεωρητικά αυτό δεν αποκλείεται) και θα κάνει τα πάντα, θα χρησιμοποιήσει κάθε μορφής βία για να παραμείνει σ' αυτό. Γιατί το πρόβλημα δεν είναι η ένταξη (με όρους εξάρτησης) σ' ένα πολυεθνικό οικονομικό και πολιτικό μόρφωμα, αλλά οι σχέσεις παραγωγής που στηρίζουν αυτή την ένταξη, οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής.

Για να διαγράψεις το χρέος, πρέπει να βρεις τους πόρους για να ζήσεις. Για να βρεις τους πόρους για να ζήσεις, πρέπει ν' απαλλοτριώσεις την καπιταλιστική ιδιοκτησία στις τράπεζες, τη βιομηχανία, το μεγάλο εμπόριο. Πρέπει να χτίσεις μια διαφορετική οικονομία, χωρίς καπιταλιστικά παράσιτα που απομυζούν τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο, με σχεδιασμένη ανάπτυξη, με εξωτερικές σχέσεις βασισμένες στην αρχή της ισότητας, με μια διαρκώς αναπτυσσόμενη εσωτερική αγορά, με παραγωγή μέσων παραγωγής κ.λπ. κ.λπ. Όσο δεν γίνονται αυτά, τότε το χρέος θ' αποτελει θηλιά στο λαιμό και θα χρησιμοποιείται σαν εργαλείο συνεχών αντιλαϊκών και αντεργατικών ανατροπών. Στην πραγματικότητα, αυτό που προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ στον ελληνικό λαό είναι η διατήρηση του σημερινού status μέχρι να έρθει η ανάπτυξη και να υπάρξουν περιθώρια για κάποιες ελάχιστες αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις. Προτείνει, δηλαδή, να αποδεχούμε μια τεράστια μεταβίβαση κοινωνικού πλούτου προς τους πιστωτές και διεθνούς χρηματιστικού κεφάλαιου και τους ντόπιους καπιταλιστές, μέσω της αλματώδους αύξησης του βαθμού εκμετάλλευσης. Κι αυτό παρουσιάζεται ως ρεαλισμός! Γι' αυτούς μόνο η κοινωνική επανάσταση και ο κομμουνισμός δεν συνιστούν ρεαλισμό! Καλούνται, λοιπόν, οι εργαζόμενοι να επιλέξουν ανάμεσα σε δυο στρατηγικές.

Πέτρος Γιώτης

■ Ζήτω και στους караβανάδες

Μπορεί ο Μαρξ να χαρακτήριζε την υπαλληλοκρατία και το μόνιμο στρατό ως τα βασικά στηρίγματα της δικτατορίας της αστικής τάξης, μπορεί να έθετε ως προκαταρκτικό όρο κάθε πραγματικά λαϊκής επανάστασης τη συντριβή του αστικού κράτους, μπορεί πριν από έναν αιώνα οι κομμουνιστές βουλευτές να κατασφίγγαν τις στρατιωτικές δαπάνες και να 'παιρναν το δρόμο της φυλακής, όμως αυτά αποτελούν... δογματικά απολιθώματα. Τώρα βαδίζουμε προς μια «κυβέρνηση της Αριστεράς», η οποία θα διαχειριστεί τη δικτατορία της αστικής τάξης... προς όφελος του λαού. Γι' αυτό και κρίθηκε επιβεβλημένη η... αρμένικη βίζιτα (πάνω από τρεις ώρες) στο Πεντάγωνο μιας ευμεγέθους αντιπροσωπείας του ΣΥΡΙΖΑ, με επικεφαλής τον Τσίπρα και τη συμμετοχή του Γλέζου (για συμβολικούς λόγους, προφανώς).

Τι στόχο είχε αυτή η επίσκεψη; Να στείλει το μήνυμα πως ο ΣΥΡΙΖΑ είναι κόμμα του αστικού τόξου, απόλυτα νομιμόφρον έναντι του συστήματος (κι άσε τη Μπακογιάννη να λείπει, τι θέλει για «υποστηρικτές της τρομοκρατίας») και, βέβαια, να ψηφιοθηρήσει εντός της μεγάλης δεξαμενής των караβανάδων και των μισθοφόρων οπλιτών. Και βέβαια, η ψηφιοθηρία γίνεται με συγκεκριμένο, απτό τρόπο. Γι' αυτό και ο Τσίπρας δεν περιορίστηκε στους ύμνους προς τη «μαχητική ετοιμότητα των ενόπλων δυνάμεων της χώρας μας» και στην έκφραση εμπιστοσύνης «στους αξιωματικούς, στην ιεραρχία των τριών όπλων», αλλά τάχθηκε ευθέως υπέρ των εξοπλισμών. Όπως είπε, «πρέπει να αντιστραφεί η εικόνα της διαπλοκής», όμως «σε καμιά περίπτωση η αντιστροφή αυτή δεν σημαίνει ότι μπορεί να προχωρήσει με ζήμια της εθνικής άμυνας και της εθνικής ασφάλειας». Εκλείσει, δηλαδή, το μάτι στους ανώτερους караβανάδες, που περιμένουν να «ζήσουν» από τους εξοπλισμούς. Είπε, βέβαια, ότι σωστά έχουν μειωθεί οι εξοπλισμοί, συμπλήρωσε, όμως ότι «πρέπει να προβούμε στις απαραίτητες κινήσεις ώστε να αξιοποιήσουμε την ελληνική πολεμική βιομηχανία», διότι «το μεγάλο πρόβλημα αυτή τη στιγμή δεν είναι η έλλειψη οπλικών συστημάτων. Το μεγάλο πρόβλημα που υπάρχει αυτή τη στιγμή είναι η έλλειψη συντήρησης, ανταλλακτικών διότι η διαθεσιμότητα των οπλικών μας συστημάτων δεν είναι στο επίπεδο εκείνο που θα έπρεπε και που όλοι μας θέλουμε να είναι». Ποιοι δραστηριοποιούνται στο εγχώριο σύστημα στρατιωτικών εξοπλισμών; Οι καπιταλιστές-μεσάζοντες των αμερικάνικων, γερμανικών και γαλλικών μονοπωλίων, από τα οποία έρχονται τα ανταλλακτικά και το know how για τη συντήρηση των πανάκριβων οπλικών συστημάτων.

Ακόμη και για το ζήτημα της αύξησης της θητείας, που ζητούν οι караβανάδες, ο Τσίπρας άφησε ορθάνοιχτο το παράθυρο. Οχι μόνο δεν το απέκλεισε, αλλά εμμέσως δικαιολόγησε το αίτημα, λέγοντας ότι «ο αρχικός σχεδιασμός που οδήγησε και στην αναγκαία μείωση της θητείας συμπεριελάμβανε μια άλλη λογική σε σχέση με τις προσλήψεις και τις απολύσεις δημοσίων λειτουργών και δημοσίων υπαλλήλων». Χαρακτήρισε τους μισθοφόρους «δημόσιους λειτουργούς» που «υπερασπίζονται την ανεξαρτησία της πατρίδας μας» και συμπλήρωσε ότι «στο βαθμό που η αυστηρή δημοσιονομική πολιτική αναγκάζει την ανατροπή αυτού του σχεδιασμού πρέπει να εξετάσουμε όλες τις δυνατότητες». Δηλαδή, και την αύξηση της θητείας.

■ Ποιοι είναι οι «πελάτες»;

Δίνουν και παίρνουν και πάλι οι κατάρες κατά του «πελαταικού κράτους», το οποίο χαρακτηρίζεται υπεύθυνο για την κρίση. Ακόμα και οι ΣΥΡΙΖΑίοι μιλούν για τα ρουσφέτια και υπόσχονται να μη κάνουν μεν απολύσεις εργαζόμενων στο δημόσιο, ούτε όμως και προσλήψεις, αλλά «αναδιάρθρωση» του προσωπικού. Πρόκειται, βέβαια, για πρόκληση. Ειδικά όταν αυτά ακούγονται από το στόμα των καπιταλιστών (Δασκαλόπουλος και σία). Διότι αυτοί ήταν, είναι και θα εξακολουθήσουν να είναι οι μεγαλύτεροι «πελάτες» του αστικού κράτους. Ο εργαζόμενος στο δημόσιο παίρνει ένα μισθό, όμως οι καπιταλιστές παίρνουν δισεκατομμύρια επί δισεκατομμυρίων. Δεν χρειάζεται να μιλήσουμε για το πλιάτσικο της Ολυμπιάδας του 2004. Αρκεί να μιλήσουμε για τους περιβόητους «αναπτυξιακούς» νόμους, με τους οποίους όχι μόνο εξασφαλίζουν δωρεάν χρήμα για τις επιχειρήσεις τους, αλλά γεμίζουν και τους προσωπικούς τους λογαριασμούς στις ελβετικές τράπεζες. Ποιος δεν ξέρει τη μέθοδο των υπερτιμολογήσεων, μέσω της οποίας οι καπιταλιστές-διαχειριστές των επιχειρήσεων δεν κλέβουν μόνο το δημόσιο, αλλά και τους μικρομετόχους που δεν έχουν καμιά δυνατότητα ελέγχου στη διαχείριση μιας επιχείρησης;

Για μια φορά ακόμη η πραγματικότητα τοποθετείται με το κεφάλι κάτω. Εκμεταλλεύονται την κρίση, που είναι ένα φυσικό φαινόμενο στον καπιταλισμό, για να προωθήσουν από τη μια την «κινεζοποίηση» των εργαζόμενων και από την άλλη την απόλυτη εξαθλίωση των κοινωνικών παροχών. Γιατί αυτές έχουν κατά νου όταν καταφέρονται κατά του «πελαταικού κράτους»

Το μεγάλο παραμύθι της αύξησης των εξαγωγών

Δεν είναι η πρώτη φορά που αναφερόμαστε στο μεγάλο φούσκωμα των εξαγωγών, που γίνεται από τις κυβερνήσεις και τους κολαούζους τους. Από τις αρχές ακόμη του 2011 είχαμε αποκαλύψει (δεν ήμασταν οι μόνοι), τη μεγάλη κομπίνα που έκανε ο πρώην υφυπουργός Οικονομικών Δ. Κουσελάς. Μέχρι τις 29 Δεκεμβρίου του 2010, που εξέδωσε την απόφαση ο Κουσελάς, τα καύσιμα, με τα οποία εφοδιάζονταν τα καράβια και τα αεροπλάνα που έκαναν δρομολόγια στην Ελλάδα και στις χώρες της ΕΕ, δεν συμπεριλαμβάνονταν στις εξαγωγές. Με την απόφασή του ο Δ. Κουσελάς τα συμπεριέλαβε στις εξαγωγές, προκειμένου αυτές να αυξηθούν θεαματικά και να περάσει το μήνυμα στην εργαζόμενη και σκληρά εκμεταλλευόμενη και βασανιζόμενη ελληνική κοινωνία, ότι η Ελλάδα θα ξεφύγει από τη βαθιά καπιταλιστική κρίση χάρη στη δήθεν μεγάλη αύξηση των εξαγωγών που άρχισε από το Γενάρη του 2011.

Μετά το σάλιο που ξέσπασε μετά την αποκάλυψη της κομπίνας του Κουσελά, αναγκάστηκε μεν αυτός, με νέα απόφασή του στις 17 Μάρτη του 2011, να πάρει πίσω την αρχική απόφαση, όμως η ΕΛΣΤΑΤ συνέχισε να κατατάσσει τα καύσιμα αυτά στα εξαγόμενα προϊόντα. Τότε, οι υπηρεσιακοί παράγοντες της ΕΛΣΤΑΤ, ιδιαίτερα αυτοί που κατείχαν πόστο προϊστάμενου, επέμεναν ότι αυξήθηκαν πραγματικά τα εξαγόμενα καύσιμα και δεν ευσταθούν οι ισχυρισμοί μας. Ηρθε, όμως, το πλήρωμα του χρόνου, πήραμε τα στοιχεία από την ΕΛΣΤΑΤ και με βάση αυτά φτιάξαμε τους τρεις Πίνακες που δημοσιεύουμε και αφορούν το χρονικό διάστημα 2008-2011.

Στην πρώτη στήλη του Πίνακα 2 καταγράφεται το σύνολο των εξαγωγών στις οποίες συμπεριλαμβάνονται τα πετρελαιοειδή. Όπως προαναφέραμε, μέχρι τέλος του 2010 καταγράφονταν μόνο τα πετρελαιοειδή που εξαγόταντα πραγματικά και όχι αυτά που αναλώνονται σε πτήσεις και πλόες εντός Ελλάδας (η απόφαση Κουσελά βγήκε στις 29 Δεκεμβρίου 2010). Από την τρίτη στήλη του Πίνακα 2 διαπιστώνουμε ότι τα χρόνια 2008, 2009 και 2010 εξήχθησαν πετρελαιοειδή αξίας 1872, 1285 και 1726 εκατ. ευρώ αντίστοιχα. Ο μηνιαίος μέσος όρος ήταν 156, 107,1 και 143,8 εκατ. ευρώ το μήνα, αντίστοιχα. Μέσος όρος τριετίας 1.628 εκατ. ευρώ το χρόνο ή 135,667 εκατ. ευρώ το μήνα.

Από την τελευταία στήλη του ίδιου Πίνακα βλέπουμε ότι η αξία των εξαγόμενων πετρελαιοειδών εκτοξεύτηκε

από 1.628 εκατ. ευρώ το χρόνο σε 6.436 εκατ. ευρώ. Δηλαδή τετραπλασιάστηκε. Αν αφαιρέσουμε τα 1628 εκατ. ευρώ, που είναι ο ετήσιος μέσος όρος των πραγματικά εξαγόμενων πετρελαιοειδών, μένουν 4.808 εκατ. ευρώ, που είναι το ποσό που πρέκυψε από το φούσκωμα των εξαγόμενων πετρελαιοειδών χάρη στην απόφαση Κουσελά.

Από την τρίτη στήλη του Πίνακα 2 διαπιστώνουμε, ότι το 2011 η αξία των εξαγόμενων προϊόντων, χωρίς τα πετρελαιοειδή, ανήλθε σε 16.015 εκατ. ευρώ. Αν προσθέσουμε και την αξία των πετρελαιοειδών που εξήχθησαν πραγματικά (το μέσο όρο της τριετίας 2008-2010), η συνολική αξία των εξαγόμενων προϊόντων, μαζί με τα πετρελαιοειδή, ανήλθε σε 17.643 εκατ. ευρώ.

Επιστρέφοντας στην 1η στήλη του Πίνακα 2, βλέπουμε ότι τα εξαγόμενα προϊόντα, στα οποία συμπεριλαμβάνονται (κακώς, όπως προαναφέραμε) και τα πετρελαιοειδή με τα οποία εφο-

ΧΡΟΝΙΑ	ΕΞΑΓΩΓ	ΕΙΣΑΓΩΓ	ΕΜΠΟΡ ΙΣΟΖΥΓ	ΑΥΞΗΣΗ ΕΞΑΓΩΓ
2008	17.937	62.945	-45.008	
2009	14.686	49.804	-35.118	-18.12%
2010	16.268	47.892	-31.624	-10.77%
2011	22.451	43.273	-20.822	-38.01%

ΧΡΟΝΙΑ	ΕΞΑΓΩΓ ΜΕ ΠΕΤΡ	ΧΩΡΙΣ ΠΕΤΡΕΛ	ΔΙΑΦΟΡ
2008	17.333	15.461	1.872
2009	14.392	13.107	1.285
2010	16.255	14.529	1.726
2011	22.451	16.015	6.436

ΧΡΟΝΙΑ	ΕΞΑΓΩΓ	ΕΙΣΑΓΩΓ	ΕΜΠΟΡ ΙΣΟΖΥΓ	ΑΥΞΗΣΗ ΕΞΑΓΩΓ
2008	4.196	7.237	-3.041	
2009	4.164	6.499	-2.335	0.78%
2010	4.406	6.305	-1.898	5.82%
2011	4.504	6.461	-1.957	2.23%

διάστηκαν τα καράβια και τα αεροπλάνα που κάνουν δρομολόγια στην Ελλάδα και στις χώρες της ΕΕ ανήλθαν το 2011 σε 22.451 εκατ. ευρώ.

Αναφέραμε παραπάνω, ότι στις 17 Μάρτη του 2011 ο Δ. Κουσελάς εξέδωσε διορθωτι-

κή απόφαση για να μην συμπεριλαμβάνονται, υποτίθεται, αυτά τα καύσιμα. Στις σημειώσεις που συνόδευαν τους πίνακες της ΕΛΣΤΑΤ για τις εμπορευματικές συναλλαγές, διευκρινιζόταν ότι δεν μπορούν να γίνουν συγκρίσεις με τις χρονιές 2008, 2009 και 2010. Παρολαυτά, η σύγκριση γίνεται, δεδομένου ότι στους πίνακες αυτούς συμπεριλαμβάνονταν και τα καύσιμα με τα οποία εφοδιάζονταν τα καράβια και τα αεροπλάνα που έκαναν δρομολόγια στην Ελλάδα και στις χώρες της ΕΕ. Συμπεριλαμβάνονται, δεδομένου ότι στην πρώτη στήλη του Πίνακα 2 η αξία των εξαγόμενων προϊόντων μαζί με τα πετρελαιοειδή ανέρχεται σε 22.451 και όχι σε 17.643 εκατ. ευρώ.

Δεν είναι μόνο ο Πίνακας 2 στον οποίο συνυπολογίζονται τα καύσιμα με τα οποία εφοδιάζονται τα καράβια και τα αεροπλάνα που κάνουν δρομολόγια στην Ελλάδα και στις χώρες της ΕΕ. Είναι ακόμη ο Πίνακας 1 που φτιάξαμε

εμείς με στοιχεία που πήραμε από την ΕΛΣΤΑΤ, στοιχεία που συγκεντρώνει άλλη υπηρεσία της ΕΛΣΤΑΤ που δεν ασχολείται εξειδικευμένα με τα καύσιμα ή με τα πετρελαιοειδή.

Το συμπέρασμα είναι ότι η ΕΛΣΤΑΤ εξακολουθεί να εντάσσει στα εξαγόμενα προϊόντα αυτά τα καύσιμα, παρά τους αντίθετους ισχυρισμούς της. Ακόμη και τώρα αν ρίξουμε μια ματιά στους Πίνακες της που καταγράφουν τις εμπορευματικές συναλλαγές της Ελλάδας μέχρι το Μάρτη του 2012, θα διαπιστώσουμε ότι εφαρμόζει την απόφαση αυτή. Αυτό γίνεται για να συνεχίζουν οι κυβερνήσεις, ακόμη και οι υπουργοί της υπηρεσιακής κυβέρνησης του Π. Πικραμμένου να μιλούν για ρεκόρ αύξησης στις εξαγωγές του 2011. Την περασμένη Πέμπτη, ο υπηρεσιακός υπουργός Ανάπτυξης Ι. Στουρνάρας παρενέβη σε συνέδριο και στην ομιλία του αναφέρθηκε και στις εξαγωγές του 2011, υποστηρίζοντας: «Οι εξαγωγές αγαθών μας σημείωσαν ρεκόρ αύξησης 36,8% το 2011 και ξεπέρασαν για πρώτη φορά τα 20 δισ. Ήταν ένα έτος ρεκόρ τόσο σε αξία όσο και όγκο».

Αν δεν εκδιδόταν ή δεν ίσχυε η απόφαση του Δ.Κουσελά, η αύξηση των εξαγω-

γών μαζί με τα πετρελαιοειδή θα ανερχόταν σε 8,54% το 2011 σε σχέση με το 2010 και όχι σε 38,01%, ενώ το 2010 η αύξηση σε σχέση με το 2009 θα ήταν 12,94%.

Γιατί οι κυβερνήσεις θέλουν να εμφανίζουν ρεκόρ αυξήσεων στις εξαγωγές; Γιατί θέλουν να πείσουν τους εργαζόμενους, ότι μέσω αυτών των ρεκόρ στις εξαγωγές θα μπορέσει η ελληνική οικονομία να βγει από τη βαθιά καπιταλιστική κρίση και να πάρει το δρόμο της ανάπτυξης. Αν όμως δεν φούσκωναν τις εξαγωγές και παρουσίαζαν την πραγματική αύξηση σ' αυτές, που ανήλθε το 2011 σε 8,54%, δε θα μπορούσαν να παραμυθιάζουν τον κόσμο περί εξόδου από την καπιταλιστική κρίση μέσω των εξαγωγών. Και δε θα μπορούσαν να κρύψουν το γεγονός ότι η επίθεση αυτή έγινε αποκλειστικά για την κινεζοποίηση της εργαζόμενης και σκληρά εκμεταλλευόμενης ελληνικής κοινωνίας.

Κλείνουμε μ' ένα σύντομο σχολιασμό του Πίνακα 3 για το εμπορικό ισοζύγιο των αγροτικών προϊόντων. Τι διαπιστώνουμε απ' αυτόν;

Πρώτο, το 2011 το εμπορικό έλλειμμα ξεπέρασε τα 3 δισ. ευρώ κι αυτό οφείλεται στην Κοινή Αγροτική Πολιτική (ΚΑΠ), που χαράζεται από τον γαλλογερμανικό άξονα και αποσκοπεί στη συρρίκνωση της αγροτικής οικονομίας όλων των κρατών της ΕΕ και στη μαζική είσοδο αγροτικών προϊόντων από τρίτες χώρες.

Δεύτερο, το εμπορικό έλλειμμα το 2011 μειώθηκε από 3.041 σε 1.957 εκατ. ευρώ και αυτό οφείλεται βασικά στη μείωση των εισαγωγών (λόγω ραγδαίας πτώσης της εσωτερικής κατανάλωσης), που μειώθηκαν κατά 776 εκατομμύρια ευρώ, και όχι στην αύξηση των εξαγωγών. Αυτές το διάστημα 2008-2011 αυξήθηκαν μόνο κατά 308 εκατ. ευρώ.

Τρίτο, όταν θ' αρχίσει κάποια στιγμή η καπιταλιστική οικονομία ν' ανακάμπτει (με μισθούς Κίνας), τότε θα αυξηθούν πάλι οι εισαγωγές αγροτικών προϊόντων, γιατί έτσι έχει χτιστεί με την ΚΑΠ η αγροτική οικονομία στην Ελλάδα.

Τέταρτο, οι αυξήσεις στις εξαγωγές των αγροτικών προϊόντων μεταξύ 2009 και 2010 και μεταξύ 2011 και 2010 ήταν αντίστοιχα 5,82% και 2,23%, αντίστοιχα. Με τέτοιες αυξήσεις δεν μπορούσαν να συνεχίζονται οι κυβερνήσεις και οι κολαούζοι τους να ισχυρίζονται ότι και το εμπορικό ισοζύγιο αγροτικών προϊόντων θα βοηθήσει στην ανάκαμψη της καπιταλιστικής οικονομίας, όπως προπαγάνδιζαν για ένα διάστημα το 2010.

Με μαστίγιο και καρότο ο Σαμαράς

Την τακτική του μαστίγιου και του καρότου ακολουθεί ο Σαμαράς στην οικονομική πολιτική που πλασάρει προεκλογικά, πέρα από τη σκληρή ακροδεξιά γραμμή σε μια σειρά κοινωνικά ζητήματα, με πρώτο το Μεταναστευτικό, μέσω της οποίας επιχειρεί να τραβήξει ψηφοφόρους από το κόμμα του Καμμένου, τους νεοναζί και τα υπολείμματα του ΛΑΟΣ.

Το καρότο είναι η υπόσχεση για αναδιαπραγμάτευση του Μνημόνιου. Βλέποντας ότι η προπαγάνδα του ΣΥΡΙΖΑ έχει πέραση, ακούγοντας τον Τσίπρα να ρωτάει δημαγωγικά αν ο Σαμαράς και ο Βενιζέλος θα παγώσουν τα μέτρα των 11,5 δισ., τα οποία το Μνημόνιο-2 προβλέπει ότι πρέπει ν' αποφασιστούν τον Ιούνιο και θ' αφορούν το 2013 και το 2014, ο Σαμαράς ήταν έτοιμος ν' ανακινώσει την Πέμπτη το βράδυ ότι θα παγώσει αυτά τα μέτρα και θα διαπραγματευθεί διετή επιμήκυνση της περιόδου εφαρμογής τους (μέχρι το 2016, δηλαδή). Αυτό υποστήριζαν διαρροές που έκαναν στελέχη της Συγγρού. Δεν ξέρουμε αν ο Σαμαράς έχει συζητήσει αυτό το θέμα με τις Βρυξέλλες, όμως αυτό είναι το τελευταίο που τον αφορά. Ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ το έχει συζητήσει με τις

Βρυξέλλες, αλλά το «πουλάει» προεκλογικά. Γιατί να μην κάνει το ίδιο και ο Σαμαράς; Σημασία έχει να μαζέψει ψήφους τώρα. Μετά τις εκλογές θ' αρχίσει το παζάρι και όπου καθίσει η μπιλια. Την καραμελά, άλλωστε, την έχουν πιπίσει πολλές φορές: «διαπραγματευθήκαμε σκληρά, αλλά οι πιστωτές μας είναι ανένδοτοι και εμείς πρέπει να σώσουμε τη χώρα από τη χρεοκοπία, την κατάρρευση και την έξοδο από το ευρώ».

Το μαστίγιο είναι οι υποσχέσεις του προς τους καπιταλιστές ότι η «κινεζοποίηση» δεν πρόκειται να χαλαρώσει. Η ομιλία του Σαμαρά στην Εθνική Εκλογική Συνδιάσκεψη της ΝΔ, που έγινε το περασμένο Σάββατο στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας, ήταν πραγματικό περιβόλι. «Τι θα πει εργασιακά δικαιώματα;», αναρωτήθηκε προκλητικά, για να συνεχίσει: «Για να υπάρχουν εργασιακά δικαιώματα πρέπει να υπάρχουν θέσεις εργασίας. Όταν φεύγουν οι επιχειρήσεις, κλείνουν τα μαγαζιά και πολλαπλασιάζεται η ανεργία, τι θα πει "εργασιακά δικαιώματα";». Ούτε ο Δασκαλόπουλος δε θα μιλούσε με τέτοιο κυνισμό. Στο όνομα της ανάπτυξης, ο Σαμαράς υπόσχεται να κάνει νόμο την εργασιακή ζού-

γκλα, να σαρώσει και τα τελευταία εργασιακά δικαιώματα που απέμειναν.

Προέβαλε ως πρότυπο του την Cosco! «Μακάρι να είχαν έλθει και άλλες δέκα, άλλες εκατό "Cosco". Δεν την άφησαν τότε, αλλά μπορούμε να τις φέρουμε εμείς», είπε, για να συνεχίσει με ένα κρεσέντο ακροδεξιού λαϊκισμού της δεκαετίας του '60: «Σήμερα 1.500 οικογένειες ζουν με πολύ ικανοποιητικές αποδοχές, ενώ δίπλα θερίζει τα πάντα η ανεργία». Το κατά Σαμαρά δίλημμα για τους εργαζόμενους είναι: ή στα κάτεργα τύπου Cosco ή άνεργοι. Γι' αυτό και εξέφρασε το θαυμασμό του για το ασιατικό μοντέλο παραγωγής: «Εμείς θέλουμε να φέρουμε επενδύσεις για να υπάρξει ανάπτυξη και θέσεις εργασίας (...). Η Κίνα προχωρεί σε ιδιωτικοποιήσεις και προσκαλεί επενδύσεις. Η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα στον κόσμο που τις διώχνει!».

Και βέβαια, δεν παρέλειψε να παρουσιάσει ως πρόταση της ΝΔ τη γερμανική πρόταση για δημιουργία Ειδικών Οικονομικών Ζωνών, στις οποίες θα ισχύει διαφορετικό εργασιακό και φορολογικό καθεστώς. Άλλωστε, χαρακτήρισε πάλι τη μείωση της φορολογίας κερδών ως «αληθινή φιλελεύθερη επανάσταση», που θα φέρει επενδύσεις.

Τον εξεταστικό Μινώταυρο τον σκοτώνουμε

Τις μέρες τούτες γίνεται πολύ κουβέντα για τη δυσκολία των θεμάτων των πανελλήνιων εξετάσεων σε όλα σχεδόν τα μαθήματα, στα οποία εξετάστηκαν ως τώρα οι υποψήφιοι. Πράγματι, οι επιλογές της Κεντρικής Επιτροπής Εξετάσεων στην Εκθεση, τη Φυσική, τη Βιολογία, τα Μαθηματικά κατεύθυνσης -και έπεται συνέχεια- μοιάζουν να θέλουν να δοκιμάσουν άγρια τις αντοχές των παιδιών. Και αυτό σε μια εποχή, που η νεολαία είναι ιδιαίτερα πιεσμένη, λόγω των δυσθεώρητων περισπασμών, που έχουν επιβάλλει στους οικονομικούς προϋπολογισμούς των νοικοκυριών τα κατά συρροήν μνημόνια, της γενικευμένης ανασφάλειας και της απώλειας της ελπίδας για μια καλύτερη ζωή.

Αν μείνουμε, όμως, στα επιφανόμενα και στα δίπλολα, με τα οποία προσπαθούν να μας κάνουν να σκεφτόμαστε (εύκολα-δύσκολα θέματα, καλοί-κακοί μαθητές, κ.λπ.), έχουμε χάσει την ουσία. Και την ουσία θα τη βρούμε, αν ξεδιαλύνουμε τα νέφη που τη συσκοτίζουν.

Η αφετηρία μας πρέπει να είναι το περιεχόμενο του σχολείου στον καπιταλισμό, μέσα απ' το οποίο ο μαθητής οδηγείται στην καρμανιόλα των πανελλήνιων εξετάσεων. Τούτο το σχολείο δε νοιάζεται ν' αναπτύξει ολόπλευρα την προσωπικότητα του νέου ανθρώπου, ν' αναδείξει τα ιδιαίτερα χαρίσματα και τις κλίσεις του, να τον κάνει κοινωνό του πολιτισμού, να τον προικίσει με γνώση. Αντίθετα, έγνωια του είναι να του καλλιεργήσει μόνο εκείνες τις απαραίτητες δεξιότητες που απαιτεί κάθε φορά η αγορά εργασίας, να τον ξωπετάξει γρήγορα και όσο το δυνατόν πιο ανέξοδα για το αστικό κράτος στις μολόπετρες της, φθινό, υποταγμένο και αναλώσιμο απασχολήσιμο στα κάτεργα των αφεντικών. Συνεπώς δε μιλούμε για γνώση, για καλλιέργεια της κριτικής σκέψης, για διερευνητικό και ανοιχτό πνεύμα, αλλά για ένα βομβαρδισμό πληροφοριών, πολλές φορές ασύνδετων και ανα-

χρονιστικών, για μύηση στην αποστήθιση και στον αγριανθρωπικό ανταγωνισμό (τόσο κραυγαλέα αντίθετο με τα αισθήματα φιλίας, αλληλεγγύης της νεολαίας), μέσα από επιλεγμένους μηχανισμούς, όπως η βαθμολογία, οι συνεχείς αξιολογικές κρίσεις και εξετάσεις. Είναι σαφές, ότι μέσα στο πλαίσιο αυτού του σχολείου, οι μαθητές εξελίσσονται με βάση-κατά κύριο λόγο- την κοινωνικοοικονομική τους αφετηρία, την ταξική τους προέλευση. Που γίνεται ασηκωτο βάρος για τα παιδιά της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων μπροστά στις πανελλήνιες εξετάσεις. Επιπλέον τα παιδιά που προέρχονται από μορφωμένα και εύπορα στρώματα έχουν την πολυτέλεια να ενισχύουν το οπλοστάσιο των «συνταγών επιτυχίας» με ενταπικά μαθήματα στα παραμάγαζα της παραπαιδείας. Αρα η έννοια του «άξιου» μαθητή και υποψήφιου είναι κατασκευασμένη για να δικαιολογήσει την αδικία που γίνεται σε βάρος των παιδιών της εργατικής τάξης.

Οι υπερασπιστές του εξεταστικού Μινώταυρου, που απορρίπτουν μετά βδελυγμίας το αίτημα της ελεύθερης πρόσβασης, μας βομβαρδίζουν μ' ένα σωρό ψευδοδιλήμματα:

Μας λένε ότι όλοι «δεν κάνουν για γράμματα». Ποια είναι, όμως, η αλήθεια; Τα παιδιά της αστικής τάξης, των εχόντων και κατεχόντων τελικά σπουδάζουν, ακόμη κι αν δεν πετύχουν στις εδώ εξετάσεις, σε πανεπιστήμια του εξωτερικού ή παρακολουθούν από το λύκειο ακόμη ειδικά προγράμματα (international baccalaureate), που συνδέονται απευθείας με πανεπιστήμια της αλλοδαπής.

Μας λένε ότι δεν είναι δυνατόν να σπουδάσουν π.χ. όλοι γιατροί ή μηχανικοί ή ότι δεν είναι δυνατόν να βρεθούν τόσα χρήματα για να στηριχτούν τα πανεπιστήμια ή ότι δεν είναι δυνατόν να έχουμε τόσο μεγάλο πλήθος απόφοιτων, γιατί δεν μπορεί να τους απορροφήσει η αγορά εργα-

σίας.

Καταρχήν, πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι η κατάργηση των εξετάσεων δεν συνιστά και την κατάργηση του ταξικού διαχωρισμού, ο οποίος καθορίζει σε μεγάλο βαθμό την προσωπικότητα του νέου ανθρώπου, το μορφωτικό του επίπεδο, την εξελίξη του στο πλαίσιο της μαθησιακής διαδικασίας, τα «θέλω» του, παρά την ακύρωση μόνο ενός ταξικού φραγμού. Συνεπώς το δίλημμα «όλοι γιατροί ή μηχανικοί» είναι ψευδές. Επειτα, για την ανεργία δεν φταίει ο μεγάλος αριθμός πτυχιούχων, αλλά το καπιταλιστικό σύστημα, που κυνηγά το μέγιστο κέρδος. Απόδειξη ότι ακόμη και πριν την κρίση, χιλιάδες απόφοιτοι πανεπιστημίων στάλιζαν στις λίστες μακροχρόνιας ανεργίας. Τέλος, το δικαίωμα στη μόρφωση του καθένα πρέπει να είναι αδιαπραγμάτευτο και απεριόριστο, ανεξάρτητα από το επάγγελμα που θα ασκήσει στη ζωή του. Και διατυπώνεται με το αίτημα «Μόρφωση, Δουλειά για όλους» (άρα και λεφτά για την Παιδεία), που μετρά τις ανάγκες απ' τη σκοπιά των ταξικών συμφερόντων που προλεταριάτου κι όχι απ' τη σκοπιά των συμφερόντων του κεφαλαίου, που θέλει την εργατική τάξη απαιδευτή κι αμόρφωτη, ώστε να αυξάνει με ευκολία το βαθμό εκμετάλλευσής της.

Το πρόταγμα της ελεύθερης πρόσβασης στα πανεπιστήμια είναι ένα απελευθερωτικό αίτημα. Γιατί ανοίγει πραγματικούς ορίζοντες στην πάλη της νεολαίας της εργαζόμενης κοινωνίας. Στην πάλη για την πραγμάτωσή του, ξεσκεπάζει ολόκληρο το εκμεταλλευτικό σύστημα, αποδεικνύει με τρόπο παραστατικό ότι το δικαίωμα για μόρφωση και δουλειά, το δικαίωμα της άνθισης της προσωπικότητας, το δικαίωμα στη χαρά της ζωής, το δικαίωμα στη γνώση και τον πολιτισμό, δεν παίρνουν σάρκα και οστά χωρίς να γκρεμιστεί ο καπιταλισμός.

Γιούλα Γκεσουλίη

Αισχρή διγλωσσία

Εμείς, τώρα, ποιον να πιστέψουμε; Τον Τσίπρα; «*Ημιασταν ξεκάθαροι και πολύ προσεκτικοί στις διατυπώσεις. Η δημοκρατικά εκλεγμένη ελληνική βουλή θα σεβαστεί τη λαϊκή βούληση και θα ακυρώσει το νόμο του μνημονίου. Και ότι θα επαναδιαπραγματευτούμε με τους δανειστές μας το χρέος. Η αποφυγή μονομερών ενεργειών αφορά την επαναδιαπραγμάτευση του χρέους (...)* Στις 18 χωρίς μνημόνιο και με κυβέρνηση Αριστεράς» (Επενδυτής, 19-20.5.12).

«*Η τον Δραγασάκη; «*Ηθελα να κατανοηθεί ότι το Μνημόνιο έχει μέσα τρία πράγματα. Αλλά μπορούν να καταργηθούν άμεσα μονομερώς, αλλά δεν μπορούν να καταργηθούν αν δεν έχει υπάρξει μία συμφωνία και υπάρχουν πράγματα που πρέπει να σχεδιάσουμε πώς θα τ' αντιμετωπίσουμε. Εύκολες λύσεις δεν υπάρχουν*» (πρωινάδικο ANT1, 24.5.12).*

Εμείς, τώρα, ποιον να πιστέψουμε;

Τον Βούτση, που απαντώντας στην ερώτηση τι θα κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ αν οι εταίροι-δανειστές δεν πειστούν, είπε πως θα καταφύγει στο λαό για ν' αποφασίσει με δημοψήφισμα; (εκπομπή Στάη, NET, 21.5.12).

«*Η τον Δραγασάκη; «*Αν με το plan B εννοείτε να φύγουμε από το ευρώ, εγώ τέτοιο plan B δεν θέλω. Τα plan B τα θέλω εντός της ευρωζώνης, διότι θεωρώ ότι με το ευρώ έχουμε σημαντικά πλεονεκτήματα. Αυτό δεν θα το συζητήσω. Αρα δημοψήφισμα που να λέει ναι ή όχι στο ευρώ, εγώ προσωπικά όχι*» (πρωινάδικο ANT1, 24.5.12).*

«*Η μήπως να πιστέψουμε το Γραφείο Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ, που υποτιμώντας βάρναυσα τη νοημοσύνη μας και προκειμένου να καλύψει τον Βούτση, από τη μια υποστήριξε ότι εννοούσε άλλο δημοψήφισμα («*το δημοψήφισμα που έχει προτείνει εδώ και μήνες ο ΣΥΡΙΖΑ αφορά στο Σύμφωνο Δημοσιονομικής Σταθερότητας, όπως θα κάνει το προσεχές διάστημα και η Ιρλανδία*») και από την άλλη, σε μια ακόμη επίδειξη δημογωγικής ψευτομαγκιάς, άφησε και ένα παράθυρο στο δημοψήφισμα του Βούτση; «*Οι τοποθετήσεις στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ σε υποθετικά ερωτήματα για τη μελλοντική στάση της χώρας αναφορικά με τη δανειακή σύμβαση λαμβάνουν υπόψη τους ότι το τελικό κριτήριο όλων των αποφάσεων μιας αριστερής και προοδευτικής κυβέρνησης δεν μπορεί να είναι άλλο από τις ανάγκες του ελληνικού λαού, η κρίση του οποίου δεν είναι κάτι που εμείς φοβόμαστε*» («*Σχόλιο του Γραφείου Τύπου με αφορμή δημοσιεύματα που αναφέρονται σε θέση του ΣΥΡΙΖΑ για δημοψήφισμα μετά τις εκλογές*», 22.5.12).*

Επειδή αυτοί ξεχνούν τι λένε κάθε φορά, θα θυμίσουμε τι έλεγε ο Τσίπρας τον περασμένο Οκτώβρη, όταν ο Παπανδρέου ανακοίνωσε ότι θα κάνει δημοψήφισμα, για ν' αποφανθεί ο ελληνικός λαός αν θέλει ή όχι τη συμφωνία της 26ης-27ης Οκτώβρη, που αποτυπώθηκε αργότερα στο Μνημόνιο-2: «*Γνωρίζετε καλύτερα από εμένα ότι αν επιχειρήσει ο ίδιος ο πρωθυπουργός να θέσει τέτοια διλήμματα, η πραγματική και όχι η υποθετική πτώχευση θα επισυμβεί πολύ πριν φτάσουμε στην κάλπη. Μόνο και μόνο με την πιθανότητα να τεθεί αυτό το δίλημμα και να πάρει απάντηση αρνητική. Αρα, αν είναι έτσι όπως τα λέτε, τότε πρόκειται για μια πολύ επικίνδυνη ζαριά όχι για τον πρωθυπουργό, αλλά για τη χώρα*». Συμπλήρωνε, δε, ότι η μόνη πραγματική λύση είναι «*η οργανωμένη προσφυγή στις κάλπες και μάλιστα με απλή αναλογική, ώστε να προκύψουν μετά κυβερνήσεις στη βάση προγραμμάτων*» (κεντρικό δελτίο ειδήσεων ALTER, 31.10.11). Το θυμίζουμε, γιατί ο Βούτσης, απαντώντας σε σχετική επισήμανση της Στάη, είπε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν ήταν αρνητικός στην πρόταση Παπανδρέου.

Δε θέλουμε να κάνουμε σπέκουλα με τις γκάφες που κάνουν διάφορα μεγαλοστελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, που όντως δέχονται μεγάλη πίεση από τους δημοσιογράφους. Και ο πλέον καλοπροαίρετος προς τον ΣΥΡΙΖΑ, όμως, οφείλει να παραδεχτεί ότι οι γκάφες γίνονται προς μια και μόνο κατεύθυνση: προς την κατεύθυνση της καταδημαγωγίας του ελληνικού λαού. Από την άλλη, η διγλωσσία δεν οφείλεται πάντοτε σε γκάφες. Πλέον έχουν οργανωθεί προπαγανδιστικά, έχουν μαζέψει τα «αδέσποτα» τύπου Στρατούλη και έχουν μοιράσει ρόλους. Ο Τσίπρας τάζει κατάργηση του Μνημονίου, χωρίς να μπαίνει σε λεπτομέρειες, ενώ ο Δραγασάκης με τον Σταθάκη κλείνουν το μάτι στην αστική τάξη.

Προβοκάτορες και απολογούμενοι

Παλιά τους τέχνη κόσκινο των Μητσοτάκηδων. Με το που αποκατέστησαν και την πολιτική ενότητα της οικογένειας (η «άλλη» ενότητα δεν διασπάστηκε ποτέ), έβαλαν μπροστά την προβοκάτσια, καταγγέλλοντας τον ΣΥΡΙΖΑ ότι έχει στους κόλπους του υποστηρικτές της «τρομοκρατίας», ανθρώπους που παρέστησαν ως μάρτυρες υπεράσπισης στη δίκη της 17Ν. Είναι τόσο αγνώμονες που ξέχασαν τη βοήθεια που τους προσέφερε ο ΣΥΝ εκείνο το μαύρο καλοκαίρι του 2002, όταν κουρελιάζονταν κάθε έννοια ατομικών και συνταγματικών δικαιωμάτων. Ήταν τότε που ο Νίκος Κωνσταντόπουλος, πρόεδρος του ΣΥΝ, ζήτησε «ν' αφήσουμε την ελληνική Δικαιοσύνη να κάνει απερίσπαστη το καθήκον της», ενώ τα στελέχη του ΣΥΝ έβγαζαν στα τηλεπαράθυρα και

συναγωνίζονταν με τους Πασόκους και τους Νεοδημοκράτες σε προβοκατορολογία και καταγγελιολογία. Είπαμε, όμως, οι Μητσοτάκηδες δεν έχουν μπέσα, ούτε διατάζουν ν' ανακατέψουν τη λάσπη και να την πετάξουν κατά των πολιτικών τους αντιπάλων, προκειμένου να συγκινήσουν το δεξιό και ακροδεξιό ακροατήριο. Και επειδή είναι και πονηροί, άφησαν έξω τον Μακόλη Γλέζο, ο οποίος επίσης κατέθεσε ως μάρτυρας υπεράσπισης (του Γ. Σερίφη). Βλέπετε, δεν είναι εύκολο να κάνουν παιχνίδι με ένα τόσο «βαρύ» όνομα.

Οι ΣΥΡΙΖΑΙΟΙ, φυσικά, όπως ήταν αναμενόμενο, πήραν θέση άμυνας, καταγγέλλοντας επιχείρηση λάσπης και τίποτα πέραν αυτού. Η Ζωή Κωνσταντοπούλου, μάλιστα, εξέδωσε προσωπική ανακοίνωση (διανεμήθηκε από το Γραφείο Τύπου του

ΣΥΡΙΖΑ), για να εκφράσει την κατάπληξη της για το γεγονός ότι «*μνημονεύονται ως "μάρτυρες υπέρ της 17Ν" άνθρωποι που προσήλθαν σε υπεράσπιση του Γιάννη Σερίφη, γνωστού συνδικαλιστή και αγωνιστή των κινημάτων, ταυτισμένου με την διαφανή και δημόσια δράση του για τα εργασιακά δικαιώματα και όχι, βέβαια, με τη 17Ν*», ο οποίος «*έχει αθωωθεί δυο φορές*». Όμως, το λασπολογικό δημοσίευμα των «Νέων», στο οποίο αναφερόταν η κυρία, περιλάμβανε και στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ που κατέθεσαν ως μάρτυρες υπεράσπισης του Γιωτόπουλου και του Κωστήρη, ανθρώπων που από την πρώτη στιγμή υποστήριξαν την αθωότητά τους, όμως καταδικάστηκαν από τα τρομοδικεία. Αυτοί, άραγε, δεν δικαιούνταν υπεράσπισης και όσοι τους υπερασπίστηκαν εί-

ναι πολιτικά καταδικαστέοι; Δεν την ενδιαφέρουν, άραγε, οι πολιτικές πτυχές της υπόθεσης της κ. Κωνσταντοπούλου ή συνεχίζει στη γραμμή που από τότε είχε χαράξει ο πατέρας της, προσφέροντας αριστερή στήριξη στην τρομοκρατία και την αποθέωση της κρατικής τρομοκρατίας;

Αρπάζοντας την ευκαιρία οι Μητσοτάκηδες, επανήλθαν με τον Κυριάκο, που στην εκπομπή της Στάη την περασμένη Δευτέρα κράδαινε την κατάθεση άλλου μέλους συνιστώσας του ΣΥΡΙΖΑ, που είχε καταθέσει ως μάρτυρας υπεράσπισης του Κουφοντίνα, για να εισπράξει από τον παριστάμενο Τατόπουλο μια προσπάθεια συμψηφισμού με εθνικιστικές θέσεις στελεχών της ΝΔ, η οποία κατέληξε με το... κλασικό «παντού υπάρχουν ακραίοι»!

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δώδεκα. Μεγάλη κατηφόρα...

Χρέος μας η ανατροπή. Φωτιά-τσεκούρι, τώρα!

«Οι βάρβαροι σιγματίζαν τους δούλους μ' ένα σίδερο στο μέτωπο. Για μας αρκούσαν ορισμένες πληροφορίες» (Σπύρος Κυριαζόπουλος – «Ανδρωπιμισμός»).

Μπήκε και ο Θεριστής, στα μέσα του οποίου η εργατική τάξη θα δερήσει όσα έσπερε το παραμύθιασμα της από τις αστικές σειρήνες και η διασπορά της ψήφου της σε ξένες σημαίες. Κι έχει την πλάκα του (πέρα βέβαια από την κρισιμότητα του πράγματος) το ότι από τη μια την έμαθαν να θεωρεί την ψήφο ως «ό,τι πολυτιμότερο έχει» –κάτι σαν την παρθενία των αλλοτινών κορασιδών– ωστόσο την προσφέρει απερίσκεπτα και μέσα από γελοίες «κοσμοθεωρίες» και απολιτικά σκεπτικά στον πρώτο τυχόντα της μιας βραδιάς!...

«Παπάδες που ανδρίζεστε στα τόσα μοναστήρια / που φαίνεστε παχύτατοι ωςάν τα χοιρομήρια / παπάδες που διαβάζετε αγίων συναξάρια / όπου βαρβάτα σαν και σας μας στέλλετε μουλάρια / παπάδες αγιάτατοι που ζείτε με πεσκέσι / που ο Θεός στους ουρανούς σας ετοιμάζει θέση / που είσθε οι διδάσκαλοι στο τρώγην και στο πίνειν / που πάντοτε διδάσκετε στον κόσμο την ειρήνην / δ' αφήσετε τα χουζούρια σας, των ασκήτων τις ζώνες / και θα φορέσετε σπαθιά, μπαλάσκες και κορόνες / κι αντί δεσπότης γελαστού με μίτρες στο κεφάλι / θα βλέπετε το λοχαγό και τον Μαυρομυχάλη» (Γεώργιος Σουρής – «Παπάδες-επίστρατοι»). Αφιερωμένο στο νέο κύκλο επιχειρηματικών δραστηριοτήτων των δραστηριοτήτων dealers.

Τα νέα από το μεταγραφικό πεδίο δεν σταμάτησαν, αν και δεν έχουν πια την αίγλη αυτών που καταγράψαμε την προηγούμενη εβδομάδα. Άλλες εξί μεταγραφές ανακοίνωσε η μέχρι πρότινος αποδυναμωμένη αλλά συμμετέχουσα στο champions league Νέα Δημοκρατία. Πρόκειται για τέσσερις παίκτες από τους «Ανεξάρτητους Ελληνες» (Ιωάννης Βαγγέλης, υποψήφιος βουλευτής Δωδεκανήσων, Σπύρος Ρομποτής, υποψήφιος βουλευτής Α' Αθηνών, Παύλος Σαράκης, υποψήφιος βουλευτής Β' Αθηνών και Νίκος Χιδιρόγλου, δημοσιογράφος) και δύο από τον ΛαΟΣ (Χρήστος Μακρίδης, υποψήφιος βουλευτής νομού Πέλλας και Ολυμπία Αντύπα, δημοτική σύμβουλος στον δήμο Ζωγράφου). Σύμφωνα με πληροφορίες από την ποδοσφαιρική πιάντσα, η δημιουργία «αναχώματος κατά του ΣΥΡΙΖΑ» θα συνεχιστεί με τη συλλογή και άλλων μπάζων, καθώς απαιτούνται πολλά εξ αυτών για να δημιουργηθεί ένα τόσο μεγάλο ανάχωμα... Θα επανέλθουμε στο τεχνικό ζήτημα όταν ο ειδικός αναχωματολόγος μίστερ Πλευρής τζούνιορ δώσει περισσότερες επισημονικές λεπτομέρειες.

«Ο καπιταλισμός ανέτρεψε τους κοινωνικούς δεσμούς που συνέδεαν τα άτομα μεταξύ τους κι εξασθένησε τις παραδοσιακές ομάδες. Ενα καθεστώς αχαλίνωτου ανταγωνισμού δεν μπορεί να σεβαστεί τα άτομα και δεν μπορεί να τους επιτρέψει οποιαδήποτε αυτονομία. Δεν πρέπει να παραπλανηθούμε από φράσεις που ακούγονται ωραία κι από καλές προθέσεις» (Μάρσαλ Κόλμαν – «Πολιτική και προσωπική ζωή»).

Ας μη μονοπωλήσουν το ενδιαφέρον οι εκλογές (λέμε τώρα) και ξεχάσουμε ότι ο Ιούνιος είναι ο μήνας που φέρνει τον πνευματικό... Μάιο στη συμβασιλεύουσα... Οι βιβλιοπώλες θα βγάλουν πάλι την πραμάτεια τους και οι εν διαλείμματι της τηλεθέασης οικογένειες θα σκύβουν πάλι πάνω από τους πάγκους, με τα παγωτά και τα σουβλάκια τους. «Θες να σου πάρω τρία κιλά μυδιστορήματα μωρή; Τόσο δεν τα έχουν και στο super market;» θα ρωτήσει ο τρυφερός σύζυγος που επιζητεί ακόμη από τον ορμαναγδό της... σωτηρίας της χώρας. «Αχ να Μήτσο μου» θα πει εκείνη, μπουκωμένη παραλιακού λουκουμάδισ. Πιο και τα παιδιά θα ουρλιάζουν για οπτικοακουστικά παραμύθια, περικλυκωμένοι όλοι από πολιτικούς πλασιέ που θα βγουν προς άγρα πελατών σε μια λαμπρή πιάντσα...

Παραμένουμε στην πόλη που φαίνεται να λησμονά τις βαριές μνήμες του Μάη –τόσες που δεν θα χωρούσαν στη στήλη– για να επισημάνουμε την απόφαση Μπουτάρη: «Η πλατεία Αριστοτέλους δεν θα παραχωρείται για πολιτικές συγκεντρώσεις, παρά μόνο για φιλανθρωπικές εκδηλώσεις» δήλωσε ο πρώτος πολίτης της συμβασιλεύουσας και πέρασε σχετική απόφαση από το δημοτικό συμβούλιο. Προφανώς στις φιλανθρωπικές εκδηλώσεις περιλαμβάνεται και η στήριξη των περί την πλατεία δραστηριοποιούμενων μικρών και μεγάλων επιχειρηματιών... Γιατί αν δεν μας απατά η μνήμη μας –σε αντίθεση με τους πολιτικούς εραστές μας– ήταν ο ίδιος ο δήμαρχος που έλεγε ότι «το αίσχος με τα τραπέζοκαθίσματα θα τελειώσει». «Μεγάλη μπουκιά φάε, μεγάλη κουβέντα μη λες» έλεγαν οι παλιότεροι, αλλά αυτός αν και παλιότερος, δεν φαίνεται να έχει σε τίποτε τις μεγάλες κουβέντες. Εν κατακλείδι, δε γαλέγω...

«Ακόμη οι πόλεις τρώνε ήσυχα τα θύματά τους. Ακόμη τίποτα δεν πήρε φωτιά. Ακόμη βρίσκεis λέξεις και κρύβεσαι» (Βασίλης Καραβίτης – «Ακόμη»).

Κοκκινούσκουφίτσα



ΚΟΝΤΡΑ

ΔΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗ «ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΦΩΤΙΑΣ»

ΚΤΑΚΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ

18η Συνεδρίαση Παρασκευή, 25.5.12

Σε κλίμα ρουτίνας ολοκληρώθηκε το σκέλος της ανάγνωσης εγγράφων του κατηγορητηρίου από τον πρόεδρο του τρομοδικείου Χ. Βρυωνιώτη επικουρούμενο από τη μία από τις δύο τακτικές εφέτες. Η ρουτίνα φάνηκε καθαρά από τον τρόπο με τον οποίο ο πρόεδρος διάβαζε τα έγγραφα.

Σε προηγούμενα δημοσιεύματά μας επισημάναμε, ότι από την εξέταση των μαρτύρων κατηγορίας δεν προέκυψε κανένα «ενοχοποιητικό» στοιχείο σε βάρος των τεσσάρων μελών της ΣΠΦ. Ενοχοποιητικό με βάση το αστικό ποινικό δίκαιο, όχι με βάση τις δικές μας απόψεις, για τις οποίες η δράση της ΣΠΦ, όπως και όλων των άλλων ένοπλων οργανώσεων, είναι πολιτικά και κοινωνικά νομιμοποιημένη. Εμείς εξετάζουμε την υπόθεση απ' όλες τις πτυχές της. Και από πολιτική άποψη και από την άποψη του αστικού ποινικού κώδικα.

Επισημαίνουμε, λοιπόν, ότι είναι άλλο ζήτημα η ανάληψη της πολιτικής ευθύνης για τη συμμετοχή σε μια ένοπλη επαναστατική οργάνωση, όπως η ΣΠΦ, πράξη στην οποία έχουν προχωρήσει οι Δ. Μπυλάνο, Γ. Νικολόπουλος, Μ. Νικολόπουλος και Χ. Τσάκαλος, που δικάζονται σ' αυτή τη δίκη, και άλλο ζήτημα οι λεγόμενες ποινικές ευθύνες. Θυμίζουμε, ότι οι εκπρόσωποι των αστικών πολιτικών κομμάτων που κατηγορήθηκαν για τα περιβόητα σκάνδαλα έχουν υποστηρίξει ότι είχαν μόνο πολιτική ευθύνη για τις πράξεις τους, ότι τους έκρινε ο ελληνικός λαός με την ψήφο του στις εκλογές και ότι κακώς ζητείται η παραπομπή τους στα ποινικά δικαστήρια. Τα Μαζικά Μέσα Παραπληροφόρησης δεν μπήκαν στο κόπο να προβάλουν αντίλογο σ' αυτό, ενώ το κάνουν για τους αγωνιστές που συμμετέχουν σε ένοπλες οργανώσεις του κομμουνιστικού και αναρχικού κινήματος, οι οποίοι έχουν το πολιτικό σθένος και το αναφαίρετο δικαίωμα να υπερασπιστούν την δράση της οργάνω-

σής τους και να μην την πετάξουν στα σκυλιά. Γι' αυτούς ζητούν καταδίκες στη βάση της «συλλογικής ευθύνης» κι ως μην υπάρχει κανένα επιβαρυντικό στοιχείο σε βάρος τους, πλην της ανάληψης της πολιτικής ευθύνης για τη συμμετοχή τους στις οργανώσεις.

Κανένα στοιχείο, λοιπόν, δεν προέκυψε από την εξέταση των μαρτύρων κατηγορίας του κατηγορητηρίου και το ίδιο ισχύει και για τα έγγραφα της δικογραφίας που διαβάστηκαν. Νομίζουμε ότι αυτός ήταν ο λόγος που οδήγησε τον πρόεδρο να διεκπεραιώσει αυτή τη διαδικασία με ρουτινιάρικο και όχι ευχάριστο για τον ίδιο τρόπο. Απλούστατα, δε βγαίνει καταδίκη για κατοχή, προμήθεια και χρήση εκρηκτικών, όπως και για τη συμμετοχή στις τρεις πράξεις για τις οποίες κατηγορούνται, ακόμα και βάσει του ισχύοντος ποινικού κώδικα, που αποτελεί το δίκαιο των κεφαλαιοκρατών.

Οι συνήγοροι υπεράσπισης δήλωσαν ότι στην επόμενη συνεδρίαση, που θα γίνει την Τετάρτη 30 Μάη, θα καταθέσουν γραπτά τα αιτήματά τους, που προέκυψαν από τη διαδικασία ανάγνωσης των εγγράφων και θα κάνουν και σχολιασμό τους.

Στη φάση της προανάκρισης η διαδικασία στην Ιταλία

Στο μεταξύ, διευκρινίστηκε ότι δεν υπάρχει αίτημα έκδοσης (βάσει του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης) από μεριάς Ιταλίας, όπως έλεγαν οι αρχικές πληροφορίες. Δικαστικός επιμελητής επέδωσε σε εφ'τά άτομα (στους δύο η επίδοση έγινε στη δικαστική αίθουσα, για τους υπόλοιπους δεν γνωρίζουμε), κατηγορούμενους στις διάφορες υποθέσεις της ΣΠΦ, έγγραφο που έχει ενημερωτικό χαρακτήρα. Τους ενημερώνει ότι μετά από μήνυση του Μπερλουσκόνι (!) γίνεται σε βάρος τους προκαταρκτική εισαγγελική έρευνα για το παγιδευμένο δέμα που στάλθηκε στον τέως πρωθυπουργό της Ιταλίας και ότι οι ιταλικές δικαστικές αρχές τους έχουν διορίσει συνηγόρους.

Για την υπόθεση αυτή έχουν ασκηθεί διώ-

ξεις και στην Ελλάδα και μάλιστα η σχετική δίκη έχει οριστεί να ξεκινήσει τον ερχόμενο Οκτώβρη. Και βέβαια, με καμιά λογική, ούτε με το ισχύον ποινικό δίκαιο, δεν μπορεί οι ίδιοι άνθρωποι να δικαστούν δυο φορές, σε δυο διαφορετικές χώρες, για την ίδια υπόθεση. Και βέβαια, όπως έχουμε ήδη γράψει, το αδίκημα έγινε στην Ελλάδα, εδώ θα δικαστούν, και τυχόν αίτημα έκδοσής τους στην Ιταλία θα συνηστώ νομικό σκάνδαλο ολκής.

Σχολιάζοντας την επίδοση αυτού του εγγράφου, ο Χρ. Τσάκαλος δήλωσε ότι πρόκειται για εκδικητική πράξη, λόγω της πρόσφατης ενέργειας της FAI που πυροβόλησε στα πόδια στέλεχος καπιταλιστικής επιχείρησης.

19η συνεδρίαση Τετάρτη, 30.5.12

Ιδιαίτερα σύντομη ήταν αυτή η συνεδρίαση, λόγω διακοπής που ζήτησαν οι συνήγοροι του Δ. Μπυλάνο, επειδή οι συνήγοροι των υπόλοιπων κατηγορουμένων Φρ. Ραγκούσης και Χ. Σύψας έπρεπε να παραστούν σε άλλες δίκες που δεν μπορούσαν να αναβληθούν. Ο πρόεδρος του τρομοδικείου Χ. Βρυωνιώτη βρήκε την ευκαιρία να ξεσταθώσει και πάλι κατά των συνηγόρων, επειδή δεν τον είχαν ενημερώσει. Κατά την πάγια συνήθεια του, κοκκίνισε, φώναξε, πετάχτηκαν οι φλέβες του και στο τέλος δέχτηκε το αίτημα, με τη σύμφωνη γνώμη του εισαγγελέα, ο οποίος αυτή τη φορά δεν τον ακολούθησε στις αντιδράσεις.

Η συνεδρίαση ολοκληρώθηκε με δηλώσεις των Χ. Τσάκαλου και Μ. Νικολόπουλου για τη συντρόφισσά τους Ολγα Οικονομίδου, που βρίσκεται για 26η μέρα σε απομόνωση στις φυλακές Διαβατών, επειδή αρνήθηκε να υποβληθεί στον εξευτελιστικό έλεγχο.

«Βρισκόμαστε εδώ απέναντί σας, γιατί κουβαλάμε μέσα μας τον πόλεμο. Τον πόλεμο ενάντια στην γκιλοτίνα της εξουσίας», δήλωσε ο Χ. Τσάκαλος, καταλήγοντας: «Τώρα η σκέψη και η καρδιά μας βρίσκεται δίπλα στην συντρόφισσά μας Ολγα. Στην Ολγα που βρίσκεται κλειδωμένη για 26η ημέρα σε κελί απομόνωσης. Στην Ολγα που ούτε για μια στιγμή δεν υποτάχτηκε στους κανόνες και στις ταπεινώσεις της φυλακής. Οι φωνές μας είναι φωνές της και οι πράξεις της πράξεις μας.. Γι' αυτό θα δανειστούμε την αγαπημένη της φράση "Η μνήμη δεν είναι σκουπίδι, το αίμα δεν είναι νερό...", δίνοντας το λόγο μας πως δεν θα ξεχάσουμε ποτέ όλες αυτές τις χιλιάδες μέρες αιχμαλωσίας που μας περιμένουν, όπως δεν θα ξεχάσουμε ποτέ ότι η ελευθερία δεν χαρίζεται, κατακτιέται».

Για την «αδελφή Ολγα Οικονομίδου» μίλησε ο Μ. Νικολόπουλος, που «συνεχίζει να βρίσκεται για 26η μέρα στην απομόνωση των φυλακών Διαβατών. Η Ολγα βρίσκεται εκεί για την αδιάλλακτη, αξιοπρεπή και μαχητική στάση που διαπρήει και εντός των τειχών, ως αιχμάλωτη του αναρχικού πολέμου. Της επιβλήθηκε πειθαρχική μεταγωγή, κατά την κρήση της στις φυλακές της Θήβας, επειδή δεν δέχτηκε έμπρακτα σε αυτή την συνθήκη αιχμαλωσίας να βρίσκεται μαζί με μια ρουφιάννα κρατούμενη. Της επιτέθηκε γρονθοκοπώντας την, πετυχαίνοντας να την εκδιώξει από εκείνη την πτέρυγα της φυλακής. Όταν λοιπόν μετέχθη στις φυλακές Διαβατών, η Ολγα περιφάνη και συνεπής στις ιδέες της αρνήθηκε να δεχθεί το γνωστό εξευτελιστικό έλεγχο με αποτέλεσμα να βρίσκεται σε κελί απομόνωσης και να της έχει επιβληθεί νέα πειθαρχική ποινή». Και κατέληξε: «Όσον αφορά τη διαδικασία του στρατοδικείου σας, για εμάς είναι αδιανόητη η συμμετοχή μας σ' αυτή εφόσον η Ολγα παραμένει στην απομόνωση. Γι' αυτό, ως ελάχιστη κίνηση, αποχωρούμε και διακόπτουμε το δικαστήριο».

Η δίκη θα συνεχιστεί την Παρασκευή 8/6.

Προειδοποίηση προς πολλούς

Ο Ακης Τσοχατζόπουλος δεν είναι χτεσινός στην πιάντσα. Ξενίζει, λοιπόν, η αππροσεξία του ν' αφήσει πίσω τα ημερολόγια με τόσα στοιχεία, ενώ ήξερε πως επίκειται η σύλληψή του και επομένως το στίκι και το γραφείο του θα ερευνηθούν εξονυχιστικά. Αν, όμως, σκεφτούμε ότι δεν πρόκειται για αππροσεξία, αλλά για σκόπιμη ενέργεια, τότε όλα γίνονται εξηγήσιμα. Ο Ακης άφησε πίσω προειδοποίηση με πολλούς αποδέκτες: φροντίστε να με «καθαρίσετε», γιατί θα σας πάρω μαζί μου.

Η εύλογη ένσταση, όθι αφήνοντας τα ημερολόγια άφησε άβροτα ενοχοποιητικά στοιχεία για τον εαυτό του, είναι επίσης εξηγήσιμη. Ο Ακης ξέρεi ότι σε μια ποινική δίκη επί της ουσίας δεν υπάρχει περίπτωση να «καθαρίσει». Οι συνήγοροί του έχουν χαράξει ήδη τη γραμμή της παραγραφής και σ' αυτή θα ριξουν όλο το βάρος τους. Υποστηρίζουν ότι και το αδίκημα του ξεπλύματος μαύρου χρήματος έχει παραγραφεί, διότι συναρτάται με το αδίκημα της παθητικής δωροδοκίας, το οποίο έχει παραγραφεί λόγω της υπουργικής ιδιότητας του Τσοχατζόπουλου. Με μια παραγραφική όλοι θα είναι ευχαριστημένοι. Ο Τσοχατζόπουλος γιατί θα έχει «καθαρίσει» ποινικά (πολιτικά είναι έτσι κι αλλιώς τελειωμένος). Και οι υπόλοιποι, διότι δε θα εμπλακεί τ' όνομά τους σε μια ποινική δίκη.

Και η... ανεξάρτητη Δικαιοσύνη; Αυτή είναι ένα από τα σύντομα ανέκδοτα. Αν επέλθει συμφωνία σε πολιτικό επίπεδο,

η... ανεξάρτητη Δικαιοσύνη θ' αναλάβει να της δώσει ποινική σάρκα και οστά. Άλλωστε, δεν πρόκειται παρά για ένα ζήτημα νομικής ερμηνείας, για το οποίο υπάρχουν βάσιμα νομικά επιχειρήματα ένθεν κακειθεν. Σ' αυτές τις περιπτώσεις οι αποφάσεις είναι, σε τελική ανάλυση, πολιτικές.

Συμβαίνουν και αλλού

Σκάνδαλο υποβρυχίων, όμως, δεν έχουμε μόνο στην Ελλάδα. Έχουμε και στην Πορτογαλία. Με πρωταγωνιστή την ίδια γερμανική εταιρία (Ferrostaal) και τον τότε και νυν υπουργό Αμυνας Πάουλο Πάρτας (αρχηγό του μικρού δεξιού Λαϊκού Κόμματος). Και ποιος ήταν πρωθυπουργός της Πορτογαλίας το 2004, όταν αγοράστηκαν δυο από τα «υποβρύχια που γέρνουν» και έφρουσαν οι μίζες, όπως αποκαλύφθηκε από την έρευνα που έκανε η Εισαγγελία του Μονάχου; Ο περιβόητος Ζοζέ-Μανουέλ Μπαρόζο, ο για δεύτερη θητεία πρόεδρος της Κομισιόν. Γι' αυτό και έπεσαν λυτοί και δέμενοι να κουκουλώσουν το σκάνδαλο.

Στη συγκυρία της κρίσης, το μόνο που δεν θα ήθελε το ευρωπαϊκό κεφάλαιο είναι η κατάρρευση για δεύτερη φορά της Κομισιόν, υπό το βάρος σκανδάλων διαφθοράς, όπως είχε γίνει το 1999 με την Κομισιόν του Ζακ Σαντέρ. Από την άλλη, υπό το φως αυτού του σκανδάλου γίνεται περισσότερο ευεξήγητη η εμμονή των Γερμανών στον Μπαρόζο.

Η επανάληψη ως φάρσα

Κάποιοι προσπάθησαν να αναβιώσουν το «κίνημα των πλατειών», απευθύνοντας –μέσω facebook κυρίως– κάλεσμα για συγκέντρωση στο Σύνταγμα την Παρασκευή 25 Μάη. Το αποτέλεσμα ήταν κάτι παραπάνω από απογοητευτικό. Ούτε τους 500 δεν έφτασαν οι συγκεντρωμένοι. Κάποιοι άλλοι δοκίμασαν να επαναλάβουν το κάλεσμα για την Κυριακή 27 Μάη. Μαζεύτηκαν καμιά δεκαπενταριά! Η Ιστορία επαναλήφθηκε ως φάρσα, για να θυμηθούμε τον Μαρξ.

Το πρώτο κάλεσμα έγινε από κάποιον αυτόκλητη «συντονιστική ομάδα κινήματων», η οποία χρησιμοποίησε το γνωστό θολό απολίτικο-εθνικιστικό τόνο: «Ενα χρόνο μετά καλούμε όλους τους Έλληνες πολίτες την Παρασκευή 25 Μαΐου 2012, στις 6:00 μ.μ να δώσουμε ένα βροντερό **ειρηνικό** παρόν στην πλατεία Συντάγματος (...) Οι κομματικοί διαχωρισμοί που τόσα χρόνια σκόπημα μας επιβλήθηκαν, δεν έχουν καμία θέση ανάμεσά μας. Για μας δεν υπάρχει Δεξιά και Αριστερά αλλά μόνο Ελλάδα και Έλληνες». Το δεύτερο κάλεσμα έγινε από μια από τις φράξες του «Κινήματος Δεν Πληρώνω».

Εντύπωση μας έκανε η ανακοίνωση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με τίτλο «Οι πλατείες της ελπίδας», η οποία κατέληγε σε κάλεσμα: «Ο κόσμος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα βρίσκεται σήμερα στο κάλεσμα των 6μμ στην πλατεία Συντάγματος». Εκ του αποτελέσματος φάνηκε ότι «ο κόσμος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ» δεν πείστηκε από το κάλεσμα και δεν προσήλθε. Και δεν εννοούμε τους περίπου 20.000 ψηφοφόρους της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε Α' και Β' Αθήνας (αφήνουμε έξω τις δυο περιφέρειες του Πειραιά και την Αττική), που στη συντριπτική τους πλειοψηφία είναι απλώς ψηφοφόροι και τίποτα παραπάνω, αλλά ακόμα και τις οργανωμένες δυνάμεις που έλαμψαν με την απουσία τους, παρά το κάλεσμα. Δεήμα... πολιτικής υγείας κι αυτό. Η γελοιότητα του πράγματος καταγράφτηκε στην εξής... προφητική παραγράφο της ΑΝΤΑΡΣΥΑκής ανακοίνωσης: «Μέσα στις μεγάλες απεργίες, στις πλατείες, στις λαϊκές συνελεύσεις, τον συντονισμό των σωματείων και τα κινήματα ανυπακοής γεννήθηκε και ανδρώθηκε η δυνατότητα ανατροπής αυτής της πολιτικής, που αποτυπώθηκε και στην κάληψη της 6ης Μάη!»

Πιο πονηρός ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έκανε κάλεσμα για συγκέντρωση. Ζεματίστηκε από το φιάσκο της «πορείας για τις συλλογικές συμβάσεις» και δεν ρισκάρει να χρεωθεί δεύτερο φιάσκο που θ' αποκάλυπτε την απόλυτη κοινωνική του γύμνια, μια γύμνια αντιστρόφως ανάλογη των φουσκωμένων εκλογικών ποσοστών. Περιορίστηκε, λοιπόν, σε μια χαιρετιστήρια ανακοίνωση για την επέτειο, η οποία κατέληγε με νόημα: «Οι πλατείες άνοιξαν το δρόμο των ανατροπών που ζούμε σήμερα και στο **θεσμικό επίπεδο** (...) Μια συζήτηση για τις Πλατείες σήμερα δεν έχει χαρακτηριστικά επετειακά ή νοσταλγικά. Είναι ο καλύτερος οδηγός για το **πώς πρέπει να προχωρήσει η Αριστερά** από εδώ και πέρα». Οχι αναβίωση των πλατειών, αλλά... συζήτηση για το «πώς πρέπει να προχωρήσει η Αριστερά». Πιο απροκάλυπτη η νεολαία ΣΥΝ (η γνωστή πολιτική τσογλαναρία που είχε στήσει το



μαγαζάκι της στο κάτω μέρος της πλατείας, μανιπουλάροντας την κατάσταση), έκλεισε τη δική της ανακοίνωση (χωρίς κάλεσμα κι αυτή) θριαμβευτικά: «**Η παρακαταθήκη των αγώνων της τελευταίας διετίας, που βασικό κομμάτι τους υπήρξε το κίνημα των πλατειών, σήμερα βάζουν τη σφραγίδα τους στην εν εξελίξει διαδικασία υπέρβασης του παλιού πολιτικού συστήματος!**» Μια χαρά εκλογική πελατεία εξασφαλίσαμε, είναι το συμπέρασμα της πολιτικής τσογλαναρίας.

Και μεις θυμηθήκαμε τον Μανώλη Γλέζο, τη φίρμα που κουβάλησαν οι Συριζαίοι σε μια «ημερίδα» της πλατείας, να σκορπάρει ρίγη συγκίνησης στους περιουσιακόμηνους, με έναν δημαγωγικό ύμνο στην υποτιθέμενη άμεση δημοκρατία: «Όταν θα 'ρθουν να μ' επισκεφθούν στον ύπνο μου οι σύντροφοί μου από τα κορφοβούνια της Ιστορίας, για να με ρωτήσουν ξανά, ξέρω τι θα τους πω: **ότι σήμερα, εδώ, σε τούτη την πλατεία, ξαναγεννάμε τη δημοκρατία!**» Ενα χρόνο μετά, ο Γλέζος προβάει το βουλευτικό κοστούμι (από την εποχή του ανδρείκου ΠΑΣΟΚ έχει να δει Βουλή και του έχει λείψει) και ο ΣΥΡΙΖΑ τις σαμπάνιες για μια δεύτερη, μεγαλύτερη εκλογική νίκη.

Τι αποδεικνύει το φιάσκο της αναβίωσης; Οτι τα αυθόρμητα κοινωνικά φαινόμενα δεν επαναλαμβάνονται κατά παραγγελία. Εμείς έχουμε υποβάλει σε κριτική το «κίνημα των πλατειών», χωρίς ποτέ να το περιφρονήσουμε. Επειδή δεν μας αρέσει ούτε να παραμυθιαζόμαστε ούτε –πολύ περισσότερο– να παραμυθιάζουμε, μείναμε στα πολιτικά χαρακτηριστικά αυτού του κινήματος, το οποίο ήταν πολύ πίσω όχι μόνο από τις ανάγκες της συγκυρίας, αλλά και από μορφές λαϊκής αντίστασης που είχαν αναπτυχθεί το προηγούμενο διάστημα. Ενα κίνημα που αμφιβητούσε ακόμα και την ελευθερία της διάδοσης των πολιτικών ιδεών (την ίδια στιγμή που δεχόταν στους κόλπους του τους ψευτοκαμουφλισμένους φασίστες) δεν μπορούσε να έχει καμιά προοπτική. Νέα κύματα απογοήτευσης ήταν το νομοτελειώδες αποτέλεσμα της αποτυχίας του να πετύχει τους στόχους που έθεσε (ακύρωση τουλάχιστον της ψήφησης του Μεσοπρόθεσμου).

Βέβαια, κάποιοι κερδοσκόπησαν πολιτικά (όσο μπορούσαν) μ' αυτό το κίνημα. Χάιδεψαν αυτιά, υποδαύλισαν τον

πολιτικό πρωτογονισμό, αποθέωσαν τις αυταπάτες. Σ' αυτή την κερδοσκοπία κέρδισε ο ΣΥΡΙΖΑ και εισπράττει σήμερα τον τόκο σε ψήφους. Τι χαρακτηρίζει όμως, όμως, αυτή η ψήφος; Χαρακτήρα διαμαρτυρίας, απελπισίας, ανάθεσης, πολιτικής εγκατάλειψης, κοινωνικής παθητικότητας. Για τον ΣΥΡΙΖΑ μια χαρά είναι αυτό το αποτέλεσμα. Καθώς πλησιάζει τα ύπατα αξιώματα της αστικής εξουσίας, δε θα ήθελε να έχει ένα ριζοσπαστικό κίνημα να τον «τραβάει από το μανίκι». Μια μάζα ψηφοφόρων, απογοητευμένων από κάθε μορφής κινηματική δράση, στριμωγμένων στη γωνία περιμένοντας τον κυβερνητικό μεσσία να τους σώσει, είναι το ιδανικό για κάθε αστικό κόμμα εξουσίας.

Βέβαια, για να είμαστε ακριβείς, από το κίνημα αυτό δεν άντλησε εκλογική δύναμη μόνο ο ΣΥΡΙΖΑ. Αντλήσαν και κάποιοι μικρότεροι σχηματισμοί (από το ΕΠΑΜ του Καζάκη, που συνεργάστηκε εκλογικά με τον Παπαθεμελί μέχρι την ΑΝΤΑΡΣΥΑ) και το κόμμα του Καμμένου, ακόμα και οι νεοναζί που βρήκαν την ευκαιρία να κρυφτούν μέσα στην «ελληνική» μάζα. Ήταν ο χαρακτήρας αυτού του κινήματος που επέτρεπε την κάθε είδους πολιτική κερδοσκοπία, την ίδια ώρα που κραύγαζε «έξω τα κόμματα». Τα κόμματα δεν βγαίνουν έξω επειδή εσύ φωνάζεις. Είναι πάντοτε παρόντα, καθώς ο λόγος τους διαχέεται απ' όλους τους μηχανισμούς προπαγάνδας του συστήματος. Στην πραγματικότητα, εκείνο που έμεινε «έξω» ήταν η επαναστατική κατεύθυνση, η επαναστατική ζύμωση, για την οποία δημιουργήθηκε ένα εχθρικό περιβάλλον.

Ενα χρόνο μετά, τα πράγματα είναι περισσότερο ώριμα για ν' αντλήσουμε διδάγματα για τη φύση και τις προοπτικές τέτοιων κινήματων, διαταξικών, απολίτικων, κηδεμονευόμενων από εκφάνσεις της αστικής ιδεολογίας. Οχι μόνο δεν πάνε μπροστά το πραγματικό κοινωνικό κίνημα, αλλά αντίθετα το γυρνούν πίσω. Στην ακμή τους προσφέρουν εκτόνωση ανώδυνη για το σύστημα και στην παρακμή τους μοιράζουν απογοήτευση και παραίτηση στις πλατιές μάζες που συμμετείχαν σ' αυτά. Ομως, παρά τα διδάγματα της ίδιας της εμπειρίας, διάφοροι πολιτικοί απατεώνες και απατεωνίσκοι προσπαθούν να μας πείσουν για το αντίθετο, γιατί αυτό είναι που τους βολεύει.

■ Π. Πικραμμένος Ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση

Πριν ακόμη την τελική σύσκεψη των αρχηγών των αστικών κομμάτων, ο Παπούλιας είχε «εκμυστηρευθεί» στην Παπαρήγα (όπως προκύπτει από τα πρακτικά της μεταξύ τους συνάντησης), ότι αν δεν υπάρξει συμφωνία στο πρόσωπο του Παπαδήμου, θα επιλέξει για το πόστο του υπηρεσιακού πρωθυπουργού τον πρόεδρο του ΣτΕ Παναγιώτη Πικραμμένο. Γιατί τον Πικραμμένο; Μολοντί δεξιός, με δεσμούς με την οικογένεια Μητσοτάκη, ο Πικραμμένος είχε δώσει εξετάσεις ότι ξέρει να διεκπεραιώνει με συνέπεια πολιτικές αποστολές. Οχι πως υπήρχε αμφιβολία για τις προθέσεις των προέδρων του Αρείου Πάγου και του Ελεγκτικού Συνεδρίου, όμως όταν έχεις έναν δικαστή δοκιμασμένο σε «ειδικές αποστολές», πας κατευθείαν σ' αυτόν και δεν πειραματίζεσαι με άλλους.

Κορυφαία στιγμή στη δικαστική καριέρα του Π. Πικραμμένου ήταν ο τρόπος με τον οποίο χειρίστηκε την προσφυγή της ΠΕΔΔΥ (Πανελλήνια Ένωση Δασολόγων Δημοσίων Υπαλλήλων) κατά του δασοκτόνου νόμου (τον ψήφισε το ΠΑΣΟΚ και τον εφάρμοσε με συνέπεια και η ΝΔ). Κατάφερε να παραπέμψει την προσφυγή στις ελληνικές καλένδες, δίνοντας το χρόνο που χρειαζόταν για μαζικούς αποχαρακτηρισμούς δασών και δασικών εκτάσεων.

Ο δασοκτόνος νόμος 3208/2003 ψηφίστηκε από την κυβέρνηση Σημίτη με εισηγητή τον τότε υπουργό Γεωργίας Γ. Δρυ και ξεσήκωσε την αντίθεση της επιστημονικής κοινότητας που ασχολείται με τα δάση και το περιβάλλον, των δασολόγων του δημοσίου, μαζικών φορέων και της αντιπολίτευσης. Ειδικά η ΝΔ έδωσε κοινοβουλευτικό σόου, αποχωρώντας από τη συζήτηση στην αρμόδια Επιτροπή της Βουλής και «δεσμεύτηκε» ότι μόλις γίνει κυβέρνηση θα φέρει άλλο δασικό νόμο. Φυσικά, όχι μόνο δεν κατήγγιξε το δασοκτόνο νόμο, αλλά άρχισε να πιέζει τους υπηρεσιακούς παράγοντες να τον εφαρμόσουν. Ο νεοδημοκράτης υπουργός Γεωργίας Ευ. Μπασιάκος, αντί να υιοθετήσει τις εισηγήσεις των αρμόδιων Διευθύνσεων του υπουργείου και να αναλάβει νομοθετική πρωτοβουλία για την κατάργηση του άρθρου 1 και των άλλων αντισυνταγματικών διατάξεων του δασοκτόνου νόμου, εκπόνησε –χρησιμοποιώντας μόνο το στενό του περιβάλλον και όχι τις υπηρεσίες που αντιδρούσαν– μια κατάπτυστη εγκύκλιο, που απετέλεσε το δεύτερο μνημείο δασοκτονίας μετά το νόμο του Δρυ.

Με τα εξής λόγια σχολιάζαμε τον Ιούλη του 2007 την εγκύκλιο Μπασιάκου. «Την εγκύκλιο Μπασιάκου, που επικύρωσε και επέκτεινε το δασοκτόνο νόμο, ακολούθησε χιονοστιβάδα αντιδασικών αποφάσεων, με κυρίαρχες τις άρσεις πράξεων αναδάσωσης, ώστε δασικές εκτάσεις να παραδοθούν στην ακόρεστη δίψα των εργολάβων και των καταπατητών. "Το μόντο να γίνει!" ήταν η πολεμική κραυγή που ήχησε απ' άκρου σ' άκρου της χώρας».

Η ΠΕΔΔΥ έκανε προσφυγή στο ΣτΕ για τη συνταγματικότητα του δασοκτόνου νόμου 3208/2003 και της εγκυκλίου Μπασιάκου. Ενώ, λοιπόν, η κυβέρνηση Καραμανλή υλοποιούσε το δασοκτόνο έργο που ξεκίνησε με το νόμο Δρυ, ο Π. Πικραμμένος, που ορίστηκε εισηγητής, μεθόδευε προκλητικά τις συνεχείς αναβολές στη συζήτηση αυτής της υπερεπείγουσας προσφυγής, λειτουργώντας σε διατεταγμένη υπηρεσία. Επτά αναβολές έγιναν μέσα σε δύομισι χρόνια! Πότε επειδή ο εισηγητής δεν ήταν «έτοιμος» και πότε για λόγους υγείας. Στις 14 Ιούλη του 2007 γράφαμε ότι –σύμφωνα με το ρεπορτάζ– ο Π. Πικραμμένος «είναι ο εκλεκτός της κυβέρνησης για την κενή θέση αντιπροέδρου του ΣτΕ». Ετσι και έγινε. Μια βδομάδα μετά, στις 21 Ιούλη του 2007, σχολιάζαμε ως εξής την προαγωγή Πικραμμένου σε θέση αντιπροέδρου του ΣτΕ: «Όπως προέβλεπαν τα ρεπορτάζ των εφημερίδων, ο σύμβουλος Π. Πικραμμένος εκλέχτηκε τελικά αντιπρόεδρος του Συμβουλίου της Επικρατείας. Εκλεκτός της κυβέρνησης της ΝΔ, έδωσε τις εξετάσεις του και πέρασε με άριστα. Δεν ξέρουμε σε πόσα ακριβώς "μαθήματα" εξετάστηκε, ξέρουμε όμως πολύ καλά ένα. Εδώ και δύομισι χρόνια ο κ. Πικραμμένος οδηγεί από αναβολή σε αναβολή (εφτά αναβολές συνολικά!) την προσφυγή της ΠΕΔΔΥ (Πανελλήνια Ένωση Δασολόγων Δημοσίων Υπαλλήλων) ενάντια στον δασοκτόνο νόμο της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και την ακόμα πιο δασοκτόνο εφαρμοστική εγκύκλιο της κυβέρνησης της ΝΔ, για την οποία είχε οριστεί ως εισηγητής. Με την προαγωγή του επιβραβεύτηκε για τη βοήθεια που προσέφερε στην κυβέρνηση, ενώ ταυτόχρονα ανοίγει ο δρόμος για νέες αναβολές στην υπόθεση (προκειμένου να οριστεί νέος εισηγητής και να ενημερωθεί)».

Υπήρξε και όγδοη αναβολή της υπόθεσης και τελικά το ΣτΕ, με μια ποντιοπλατική απόφαση, παρέπεμψε την υπόθεση στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο! Ο δε Π. Πικραμμένος προήχθη σύντομα σε πρόεδρο του ΣτΕ και σήμερα είναι ο υπηρεσιακός πρωθυπουργός. Είναι πράγματι ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση.

Οι γεροντάρες με τα πράσινα αντέχουν ακόμα...

✓ Ασортί με τη γενικότερη κατάσταση είναι και η αθλητική επικαιρότητα. Ελάχιστες οι πραγματικές ειδήσεις και οι αθλητικογράφοι πρέπει να ψάξουμε πολύ για να εξασφαλίσουμε τα προς το ζην. Όπως καταλάβατε, δεν υπάρχει γκανιάν θέμα σήμερα. Θα ξεκινήσουμε με μια ειδηση από την Ισπανία, στην οποία πολύ σύντομα θα είναι ελεύθερα και με την κρατική βούλα τα παιχνίδια τζόγου μέσω Internet. Σύμφωνα με πληροφορίες, η ισπανική κυβέρνηση, προκειμένου να βάλει φράγκα στα άδεια κρατικά ταμεία, οδηγήθηκε στην απόφαση να επιτρέψει το τζόγο μέσω του διαδικτύου και να προσπαθήσει να μαζέψει φόρους από μια αγορά που το 2012 υπολογίζεται ότι ο τζίρος της θα ξεπεράσει τα 500.000.000 ευρώ. Το ποσοστό του φόρου που θα επιβληθεί στις εταιρίες που θα ζητήσουν να πάρουν τη σχετική αδειοδότηση καταλήγει μάλλον στο 25% επί του μικτού κέρδους (αρχικά υπήρχαν σκέψεις για 30%-35%) και ήδη ορισμένες από τις μεγάλες στοιχηματικές εταιρίες, όπως η Bwin.party, δηλώνουν ότι είναι διατεθειμένες, εκτός από το κόστος για την άδεια, να πληρώσουν και αναδρομικά φόρους (το ποσό που υπολογίζεται να πληρώσει η συγκεκριμένη εταιρία ανέρχεται σε 33.000.000 ευρώ), προκειμένου να επιταχυνθεί η σχετική διαδικασία και να διευκολυνθεί η είσοδος της στην αγορά. Την εξέλιξη αυτή δεν την καλοβλέπουν με καλό μάτι στην Αθήνα και στον ΟΠΑΠ ΑΕ, αφού οι πιέσεις να γίνει κάτι αντίστοιχο και στην Ελλάδα θα ενταθούν, με αποτέλεσμα να κινδυνεύει το μονοπώλιο του ΟΠΑΠ, αν και υπάρχουν φωνές που θεωρούν ότι θα πρέπει να εφαρμοστεί και στη χώρα μας το άνοιγμα στον internetικό τζόγο και να προχωρήσει η κυβέρνηση στην αδειοδότηση των στοιχηματικών εταιριών, προκειμένου να αυξήσει τα έσοδά της από μια «δραστηριότητα» με τζίρο που θα ξεπεράσει τα 300.000.000 ευρώ. Ανεξάρτητα από την απόφαση που θα πάρουν οι κυβερνήσεις, ο τζόγος μέσω του διαδικτύου, σύμφωνα με τα όσα δημοσιεύονται, έχει μια μικρή ανοδική πορεία, σε αντίθεση με τα έσοδα του ΟΠΑΠ από τον επίσημο κρατικό τζόγο που, όπως είχαμε αναφέρει στο προηγούμενο φύλλο, βρίσκεται σε πτώση. Το γεγονός αυτό, αργά ή γρήγορα, θα δρομολογήσει εξελίξεις.

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ



✓ Η αγωνιστική περίοδος 2012-13 θα είναι επί της ουσίας η πρώτη σεζόν που θα διεξαχθεί πλήρως επηρεασμένη από την οικονομική κρίση και μένει να δούμε πώς θα διαμορφωθεί η αγωνιστική εικόνα των ομάδων. Μια πρώτη γεύση γι' αυτό που θ' ακολουθήσει μπορούμε να πάρουμε από τις αγωνιώδεις προσπάθειες που καταβάλλουν οι διοικήσεις των περισσότερων ομάδων για να εξασφαλίσουν την αδειοδότησή τους και τη συμμετοχή τους στο νέο πρωτάθλημα. Η στήλη πιστεύει ότι τελικά θα πάρουν μέρος στο πρωτάθλημα, όμως θα πρέπει να καλύψουν τις μεγάλες οικονομικές υποχρεώσεις που έχουν και κατά συνέπεια θα μειώσουν σημαντικά και το μπάτζετ, άρα και την ποιότητα του έμπυχου υλικού που θα έχουν στη διάθεσή τους. Σε πρώτη φάση, οι μισές από τις ομάδες του πρωταθλήματος δυσκολεύονται να πάρουν άδεια συμμετοχής. Παναθηναϊκός, ΑΕΚ, ΠΑΟΚ, Αρης, ΟΦΗ, Κέρκυρα και Πανιώνιος πέρασαν από την αρμόδια επιτροπή αδειοδότησης, χωρίς να μπορέσουν να πείσουν και θα χρειαστούν δυο-τρία νέα ραντεβού για να πάρουν την πολυπόθητη άδεια. Το σίγουρο είναι ότι οι μεταγραφικές κινήσεις θα είναι ελάχιστες, όσον αφορά την ένταξη νέων ποδοσφαιριστών στις ομάδες, ενώ αντίθετα μεγάλη θα είναι η κίνηση στην αποδέσμευση ποδοσφαιριστών και ιδιαίτερα αυτών που έχουν μεγάλα συμβόλαια. Το τελικό διά ταύτα θα είναι η μείωση των μπάτζετ, η στροφή στους Έλληνες και στους φθηνούς παίκτες και το χαμηλό αγωνιστικό επίπεδο των ομάδων. Ήδη, οι πιο προ-

νοητικοί από τους Έλληνες φιλάθλους, έχουν αρχίσει να επισκέπτονται τους οφθαλμιάτρους, προκειμένου να ξεκινήσουν από τώρα τη θεραπεία για την προστασία των ματιών τους, αφού γνωρίζουν ότι το θέμα που θα προσφέρουν οι ομάδες θα είναι κάτι περισσότερο από απaráδεκτο.

✓ Τελειωμένη υπόθεση θεωρούσαν στο λιμάνι την κατάκτηση του τίτλου στο μπάσκετ, όμως οι γεροντάρες του Παναθηναϊκού είχαν αντίθετη άποψη και κατάφεραν να πάνε μέχρι το τέλος και να διεκδικήσουν τον τίτλο μέσα στο ΣΕΦ. Πριν την έναρξη της τελικής φάσης και με δεδομένη τη φόρμα των ερυθρόλευκων και την ορμή που είχαν από την κατάκτηση του ευρωπαϊκού τίτλου, πολύ λίγο πίστευαν ότι οι πράσινοι θα μπορούσαν να κοντράρουν τους αντιπάλους τους. Η άποψη αυτή ενισχύθηκε από τα τρία πρώτα παιχνίδια της σειράς, στα οποία οι ερυθρόλευκοι ήταν μια κλάση ανώτεροι και έβγαζαν περισσότερη ενέργεια στο παρκέ, αφού ακόμη και στο παιχνίδι που έχασαν στο ΟΑΚΑ έδειξαν ότι είναι καλύτερη ομάδα. Όμως, η εμφάνιση των πράσινων στο τέταρτο παιχνίδι και κυρίως το αγωνιστικό ξέσπασμα των Μπατίστ και Σάρας δημιούργησαν νέα δεδομένα και ο πέμπτος τελικός υπόσχεται μεγάλες συγκινήσεις. Αν και ο Ολυμπιακός έχει τον πρώτο λόγο, αφού θα παίξει στην έδρα του, ελάχιστοι είναι αυτοί που θα στοιχημάτιζαν στη σίγουρη επικράτησή του, γιατί όλοι ξέρουν ότι οι πράσινοι έχουν μεγαλύτερη εμπειρία σε παιχνίδια «δίχως αύριο» και μπο-

ρούν να διαχειριστούν καλύτερα την πίεση ενός τέτοιου αγώνα. Η στήλη κάνει την πρόβλεψη ότι ο τίτλος θ' αλλάξει χέρια και θα καταλήξει στον Πειραιά, γιατί οι ερυθρόλευκοι παίκτες δείχνουν να έχουν μεγαλύτερο κίνητρο κόντρα σε μια ομάδα που δεν έχει ν' αποδείξει τίποτα και σε κανέναν και οι παίκτες της δείχνουν να είναι κορεσμένοι από τίτλους. Ελπίζοντας να διαψευστούμε, ευχόμαστε να δούμε ένα καλό παιχνίδι, με ωραίο θέαμα, αντάξιο των δυο ομάδων.

✓ Σε μεγάλο πονοκέφαλο εξελίσσεται για την ΟΥΕΦΑ και τις διοργανώτριες χώρες του EURO 2102 η δράση των ακροδεξιών κομμάτων και των ρατσιστικών οργανώσεων, που προετοιμάζονται για να δράσουν κατά τη διάρκεια των αγώνων. Το πρόβλημα είναι πιο έντονο στην Ουκρανία, εξαιτίας και της πολιτικής αστάθειας που υπάρχει, μετά τη φυλάκιση της πρώην πρωθυπουργού Τιμοσένκο, και οι προσπάθειες της Ιντερπόλ και των μπάτσων της Πολωνίας και της Ουκρανίας είναι να προλάβουν τα γεγονότα και όχι ν' αναγκαστούν να τα καταστείλουν. Για το λόγο αυτό, με συντονισμό από την ΟΥΕΦΑ, έχουν γίνει αρκετές συσκέψεις και στόχος είναι να «απομονωθούν τα ακραία στοιχεία» και ν' αποτραπούν οι συγκρούσεις εκτός των γηπέδων και οι ρατσιστικές ενέργειες κατά τη διάρκεια των αγώνων. Όπως γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο, στις επικίνδυνες ομάδες οπαδών που θα ταξιδέψουν στο EURO συγκαταλέγονται και τα μέλη της Γαλάζιας Στρατιάς (αθλητικό παρακλάδι της Χρυσής Αυγής). Σε μια πρώτη προσπάθεια να μειωθούν οι κίνδυνοι για τις αποστολές των χωρών που θα συμμετάσχουν στους αγώνες, αποφασίστηκε οι αποστολές να έχουν σαν έδρα την Πολωνία (δύο ομάδες, εκτός από την Ουκρανία, έχουν επιλέξει να μείνουν σε ουκρανικό έδαφος), γιατί οι μπάτσοι εκτιμούν ότι επί πολωνικού εδάφους τα πράγματα είναι περισσότερο ελεγχόμενα.

Κος Πάπιας
papias@yahoo.gr



■ ΛΑΡΙΣΑ ΚΟΝΤΡΑΚΙ

Επικίνδυνη σιωπή

Οι ΗΠΑ συνεργάζονται με μια ιδιωτική εταιρία που προσλαμβάνει ανθρώπους για να τους στείλει ως μέλη της «ειρηνευτικής» αποστολής των ΗΠΑ στη Βοσνία. Ανάμεσά τους και η Κάθριν, μια αστυνομικός, η οποία το 1999 έλκεται από τα οικονομικά κίνητρα που της προσέφερε ένα τέτοιο συμβόλαιο. Όταν φτάνει εκεί, ανακαλύπτει ότι υπάρχει ένα τεράστιο κύκλωμα παράνομης διακίνησης γυναικών για πορνεία, που οι άνθρωποι του ΟΗΕ, της εταιρίας που την προσέλαβε, της Διεθνούς Αμνηστίας και όλων των υπόλοιπων φορέων, όχι μόνο γνωρίζουν την ύπαρξή του, όχι μόνο «απολαμβάνουν τις υπηρεσίες του», αλλά συνεργάζονται με τους νταβατζήδες, τους ενημερώνουν για τυχόν ελέγχους, τους παρέχουν πλαστά έγγραφα κλπ. εκμεταλλευόμενοι τη διπλωματική ασυλία τους. Όταν η Κάθριν θα προσπαθήσει να βγάλει τα άπλυτά τους στο φως, θα τους βρει όλους απέναντι.



Η ταινία βασίζεται σε πραγματική ιστορία. Η εν λόγω αστυνομικός κατήγγειλε το γεγονός και αντιμετώπιστηκε ως τρελή και μανιακή, απολύθηκε και προσέφυγε στα δικαστήρια για παράνομη και καταχρηστική απόλυση, προσκόμισε πολύ υλικό και στο τέλος το 2001 δικαιώθηκε. Η ιστορία αυτή έκανε το γύρο του κόσμου, εκτός φυσικά από την Αμερική όπου το θέμα σχεδόν θάφτηκε.

Πρόκειται για μία πολύ σκληρή ταινία, με εικόνες και σκηνές που δύσκολα τις ξεχνά κανείς, με μια ιστορία καθηλωτική. Αποτελεί καταγγελία για το δήθεν έργο που παράγουν διάφοροι τέτοιοι παγκόσμιοι οργανισμοί, που βρίσκουν την ευκαιρία, εκμεταλλευόμενοι τους πληθυσμούς που υποφέρουν, να βγάλουν πολλά χρήματα. Καθώς επίσης και για την υποκρισία όλων αυτών ως προς τους στόχους και τα έργα τους και φυσικά και ως προς το δημόσιο λόγο τους. Στα αρνητικά της ταινίας η αισθητική της, που παραπαίει ανάμεσα στην κλασική αμερικάνικη και μια πιο βαλκανική παράδοση.

■ ΤΖΟΝ ΧΙΟΥΣΤΟΝ

Key Largo (Στη βοή της καταιγίδας)

Επανεκδόση της ταινίας του 1948, στην οποία ένας απόστρατος ταγματάρχης επισκέπτεται έναν πρώην στρατιώτη που έχει πανσιόν. Γρήγορα όμως ανακαλύπτει ότι οι υπόλοιποι ένοικοι της πανσιόν είναι γκάνγκστερ, ενώ έξω μαίνεται μία τρομερή καταιγίδα... Πρωταγωνοιστές οι Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ και Λόρεν Μπακόλ, κινηματογραφικό ζευγάρι της εποχής, υπό τη σκηνοθεσία του Χιούστον, γνωστού για τις χολιγουντιανές επιτυχίες του.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Ο Μάιος μας έφυγε, εμπρός βήμα ταχύ, μέσα εις τον Ιούνιο να κάνουμ' αποχή

Εκλογές μόνιμης κωλοτούμπας

His Majesty, King Mob

Και όλη τη βδομάδα, έτρωγα φασολάδα

ΣΥΡΙΖΑ: Μένει το μνημόνιο που φεύγει και φεύγει το μνημόνιο που μένει (κατά τις βάσεις του ΠΑΣΟΚ...)

♦ «Ο Κάφκα δεν είναι επαναστάτης. Αν κάνει τους ανθρώπους να συνειδητοποιούν την αλλοτρίωσή τους, αν το έργο του πάει να κάνει την καταπίεση πιο ανυπόφορη μέσω της συνειδησης της καταπίεσης, δεν καλεί σε αγώνα και δεν ανοίγει καμιά προοπτική. Ο ίδιος δεν διακρίνει καμιά λύση, ούτε καν ουτοπική, στο δράμα που αποκαλύπτει. Όταν ξεσπά η Οκτωβριανή Επανάσταση το 1917, δηλώνει: "Οι άνθρωποι στη Ρωσία προσπαθούν να οικοδομήσουν ένα καθολικά δίκαιο κόσμο". Αλλά αμέσως προσθέτει: "Αυτό είναι μια θρησκευτική υπόθεση". Όταν στην Πράγα οι εργάτες κατεβαίνουν στο δρόμο, αισθάνεται μια διάχυτη συμπάθεια για τους διαδηλωτές: "Αυτοί οι άνθρωποι έχουν τόση συνείδηση του εαυτού τους και τόση ευθυμία! Εξουσιάζουν το δρόμο και νομίζουν ότι εξουσιάζουν τον κόσμο". Αλλά και τότε προσθέτει: "Απατώνται!" Δεν πιστεύει στη δύναμη των μαζών και διαβλέπει στο μέλλον του αγώνα τους, σαν αναπόφευκτο πεπρωμένο, τη δικτατορία ενός Βοναπάρτη και μια αναπότρεπτη γραφειοκρατική καταπίεση. Αλλά ο Κάφκα δεν είναι καθόλου αντι-επαναστάτης: τρέφει ένα άγριο μίσος για τις καταπιεστικές αρχές και για την αξίωσή τους να διατηρούν ελέω θεού την εξουσία τους. Διακρίνει τα καπιταλιστικά εν-



Εν μέσω κενού κίνησης

διαφέροντα που είναι κρυμμένα πίσω από υποκριτικές διατυπώσεις ή θεσμούς: "Πιστεύω ότι η Κοινωνία των Εθνών δεν είναι παρά η μάσκα ενός νέου πεδίου αγώνων. Ο πόλεμος συνεχίζεται, αλλά τώρα χρησιμοποιούν άλλα μέσα. Έχουν αντικαταστήσει τις μεραρχίες της μάχης με τις τράπεζες των εμπόρων. Στη θέση του πολεμικού δυναμικού των βιομηχανιών να εγκατασταθεί η πολεμική ικανότητα των οικονομικών. Η Κοινωνία των Εθνών δεν είναι μια κοινωνία των λαών αλλά μονάχα ένας τόπος για ίντριγκες ή μετασχηματισμό διάφορων κοινοτήτων ενδιαφερόντων". Στο διήγημα "Οι νέες λάμπες", όταν θέλει να συμβολί-

σει το ριζικό διαχωρισμό ανάμεσα στον υψηλό κόσμο και στο χαμηλό κόσμο, είναι αξιοσημείωτο ότι η παραβολή του έχει σα θέμα μια ταξική αντίθεση: την αντίθεση των εκπροσώπων των ιδιοκτητών και του εκλεγμένου αντιπροσώπου των ανθρακωρύχων». (Ρ. Γκαρωντύ: «Για ένα ρεαλισμό χωρίς όρια – Κάφκα, Πικάσσο»). Γιατί πάντα κρίνουμε το καραυκεκριμένο και δεν αφαιρούμε από τον συγγραφέα το ελάχιστο «δίκιο» του...

♦ Αυγή, 27-5-12 (Δ. Χρήστου): «Η ειρηνική επανάσταση λαού - Συριζα» (ο οποίος λαός) «πεισμώνει, αντιδρά και ανπιστέκται. Θέλει την πατρίδα του πίσω και ΔΕΧΕΤΑΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΘΥΣΙΕΣ δίκαια κατανεμημένες στον κάθε πολίτη». (Τα κεφαλαία δικά μας). Προπάντων ειρηνική (είναι ακριβώς φαίνεται τα τζάμια), λαός που είναι «ζόρικος» (λίγος Μινχάουζεν δεν βλάπτει) και... το κλου της βραδιάς: θυσίες. Διαβεβαιώσεις στην αστική τάξη ότι δεν κινδυνεύει (εξάλλου θα υπάρχουν και τα... αριστερά ΜΑΤ), παραμύθια των ψηφοφόρων για τη δύναμη που έχει το... χαρτάκι και, τέλος, όλο το αποκρουστικό πρόσωπο της εξουσίας: ακραία συνέχια. ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΑΓΙΑΤΕΩΝΕΣ ΚΑΙ ΘΡΑΣΙΜΙΑ!

♦ Πείρα από κει που «κυβέρνησε η Αριστερά» καταθέτει ο Ριζοσπάστης (27-5-12). Αυτό που επιμόνας «ξεχνάει» είναι η ΔΙΚΗ ΤΟΥΣ συμμετοχή σε δύο αστικές κυβερνήσεις και η δήλωση υποταγής στο αστικό κα-

θεστώ για να νομιμοποιηθούν.

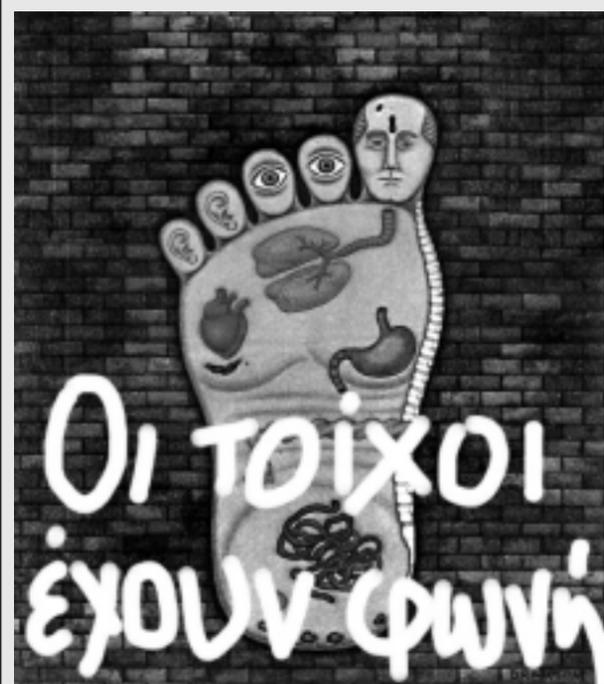
♦ Να και το «ταξικό μίσος» (μην πειράζετε τα τζάμια...) από το Μ. Μαίλη («Ρ», 27-5-12) και η «ψήφος στο ΚΚΕ για να μείνει ορθό και ενισχυμένο» (τι έγινε, μεγάλε; Σας ψειρίζουνε τα κουκιά και σκούζετε;).

♦ Πιστοί Χριστιανοί: «Καλή πρωτοβουλία – Στον Οσιο Λουκά κοντά στο μαρτυρικό Δίστομο, η φετινή επέτειος του ΟΧΙ τιμήθηκε με μια εξαιρετικά σημαντική χριστιανο-πολιτιστική εκδήλωση το βράδυ της 27ης Οκτώβρη... Παρών ο σεβασμιότατος μητροπολίτης Λιβαδειάς... Από το Ριζοσπάστη παραβρέθηκε ο Γ. Μωραΐτης, μέλος της Συντακτικής Επιτροπής». (Ριζοσπάστης, Σάββατο, 10 Νοέμβρη 1990). Υπόδειγμα θρησκευτικής προσήλωσης...

♦ Ο δαίμων του τυπογραφείου μπέρδεψε τα άπαντα του Στάλιν (δαίμονας είναι αυτός...): δεν επρόκειτο για την 20ή σελίδα αλλά για τις σελίδες 107-108, 109, 113 και δεν ήταν το «Γράμμα στο σ. Σατανόφσκι»...

♦ «Οι εργάτες που ανήκουν στην UGT ψήφισαν τους δικούς της ανθρώπους. Όμως οι αναρχοσυνδικαλιστές ψήφισαν τους μεσοαστούς φιλελεύθερους. Και υπήρχαν δύο λόγοι: καταρχήν η απύθμενη έχθρα που χωρίζε σοσιαλιστές και συνδικαλιστές, λόγω της αντιπαλοτήτάς τους για το ποιος θα καθοδηγεί την εργατική τάξη, και δεύτερο, καθώς οι αναρχικοί πάντα διακήρυσσαν την περιφρόνησή τους προς το δικαίωμα της ψήφου, δεν διέθεταν δικό τους πολιτικό μηχανισμό. Όταν λοιπόν ετέθη το ζήτημα των εκλογών... προτίμησαν να ψηφίσουν τους ρεπουμπλικάνους της μεσοασίας τάξης των οποίων οι φιλελεύθεροι απόψεις ευθυγραμμίζονταν περισσότερο με την αντιμαρξιστική θέση των Ισπανών συνδικαλιστών παρά με τις ορθόδοξες και δογματικές αντιλήψεις των σοσιαλιστών». (Σαλβαδόρ ντε Μαδαριάγα: «Ιστορία της σύγχρονης Ισπανίας», 1988 – περιέχεται στο βιβλίο του Arthur H. Landis «Ισπανία – Η ανολοκλήρωτη επανάσταση» - 1975).

Βασίλης



♦ «Η εμείς ή αυτοί – Μαζί μπορούμε να τους ανατρέψουμε – Η Επιτροπή Στήριξης του ΣΥΡΙΖΑ σας καλεί για ένα ποτό στο Τελλόγλειο την Παρασκευή 25 Μαΐου, στις 9.00μμ ...για την εκτίμηση των αποτελεσμάτων της 6ης Μαΐου, ...για σκέψεις και προτάσεις όσον αφορά την καλύτερη παρουσία του ΣΥΡΙΖΑ στη νέα προεκλογική περίοδο, ...για κατάθεση απόψεων σε κρίσιμα ζητήματα – ΣΥΡΙΖΑ – Συναισθηματικός Ριζοσπαστικής Αριστεράς Ενωτικό Κοινωνικό Μέτωπο – Τιμή 10 ευρώ με ποτό (αφίσα)

Αυτό είναι. Επιτέλους, οι κομμουνιστές (συνγάμη, σύντροφοι, οι αριστεροί ήθελα να πω) βγαίνουν από τα σκοτεινά υπόγεια και τα αμφιθέατρα και συνεδριάζουν υπό το φως της μέρας (έστω, υπό το ημίφως ενός καθώς πρέπει χώρου). Τέρμα η βαριά από τα σιγάρια ατμόσφαιρα, οι αντεγκλήσεις των ρητόρων, οι ομαδοποιήσεις. Χαλαρά πια, όλοι μαζί γύρω από τη μπάρα, με απαλή μουσική (εύκολη στο αυτί τζαζ, κατά προτίμηση, αυτή που ο Μαίλης τη χαρακτήριζε «συνοδεία για να τρώνε τις μπριζόλες τους οι ασπροκόληδες»), μ' ένα ποτό στο χέρι (και δεύτερο και τρίτο, αν το βαστάει η τσέπη σας) θα τα πούμε όλα. Αμάν πια αυτή η γκρίνια σας! Το δεκάευρο σας πείραξε; Κάπως πρέπει να βγει η «φάση». Αφίσεις, προσκλήσεις, κάπνισμα βγάλει και το μαγαζί. Ε, άμα είσαι άνεργος και δεν έχεις, ή δεν έρχεσαι ή σε κερνάνε οι σύντροφοι. Στο κάτω-κάτω, αυτά τα μαγαζιά δεν είναι για χλέμπουρες που βρομάει το χνώτο τους. Είναι για καθωστρέπεια διανοούμενους, που όσο να 'ναι έχουν τη δυνατότητα να πιουν ένα σωστό ποτό (και δύο και τρία) στο σωστό μέρος. Πάλι η γκρίνια! Τι θα πει και τι θα συζητήσουμε, όταν κάθε μέρα τα λένε στα ραδιοκάναλα ο Τσίπρας, ο Σταθάκης, ο Παπαδημούλης, ο Δραγασάκης; Εδώ μυρίζει εξουσία κι εσείς μιλάτε για εσωκομματική δημοκρατία! Σταλινικά απολιθώματα καταντήσατε. Δεν κοιτάτε, ρε, που ο Ρούντι υπέστειλε την αντι-ΕΕ σημαία και πλέον δεν είναι στις προτεραιότητές του η έξοδος από την Ευρωζώνη; Λοιπόν, για να μην το πολυβασανίζουμε, όποιος θέλει έρχεται, όποιος δε θέλει να ξαναγυρίσει στα κομμουνιστικά υπόγεια.

♦ Καμιά ανοχή στις επιθέσεις της αστυνομίας και των νεοναζί – Με τους μετανάστες είμαστε μαζί – Κάτω τα χέρια από το άσυλο – Αντικατασταλτική-Αντιφασιστική πορεία – συγκέντρωση – Τρίτη 29 Μαΐου 18:00, ΑΣΟΕΕ – Φοιτητικός σύλλογος ΑΣΟΕΕ «Σωτήρης Πέτρουλας» (αφίσα)

Το γεγονός ότι η αφίσα-κάλεσμα υπογράφεται από το Φοιτητικό Σύλλογο της ΑΣΟΕΕ και όχι από κάποιες παρατάξεις ή πολιτικές συλλογικότητες δείχνει «κάτι». Δείχνει πως υπάρχει μια γενικότερη διάθεση ενάντια στις συνεχείς επιθέσεις που δέχεται η ΑΣΟΕΕ από μπάτσους, δημοτόμπασους και νεοναζί, γεγονός που υποχρεώνει τις κυριάρχες παρατάξεις να μη βάλουν βέτο σ' ένα τέτοιο κάλεσμα (η αφίσα περιλαμβάνει και ένα σύντομο κατατοπιστικό κείμενο για τις αστυνομικές επιθέσεις του τελευταίου διαστήματος). Ο λόγος που η ΑΣΟΕΕ βρέθηκε στο στόχαστρο είναι το κυνήγι των μεταναστών μικροπωλητών. Φοιτητές τους προσφέρουν προστασία και άσυλο κάθε φορά που τους επιτίθεται η αστυνομία κι αυτό έχει ενεργοποιήσει τους νεοναζί οι οποίοι εμφανίζονται είτε σε κοινές επιχειρήσεις με τους μπάτσους είτε σε δικές τους επιθέσεις, όπως έγινε και την περασμένη Δευτέρα, υπό τα απαθή βλέμματα δεκάδων μπάτσων.



Παρακολουθώντας την ταινία, παρατηρεί κανείς όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά κλισέ της εποχής. Ένας γοητευτικός άντρας, από τον οποίο εξαρτάται η έκβαση της υπόθεσης και που είναι αμφιθυμικός, φλερτάρει με μία γυναίκα πανέμορφη αλλά αθώα, η οποία κάποιον στιγμή τον αμφισβητεί, αλλά μετά την κερδίζει, μία γυναίκα μοιραία, που στο τέλος τους βοηθά, οι κακοί γκάνγκοτερ κλπ κλπ. και το τέλος το πιο αναμενόμενο. Πρόκειται για εισπρακτική επιτυχία της εποχής της, η οποία σήμερα δεν έχει κανένα λόγο ύπαρξης.

Ελένη Π.

«Ολάντ είναι σαφώς μια μεγάλη, καθαρή ελπίδα για εμάς. Τώρα ιδέες και επιχειρήματα, που δεν εισακούονταν, θα ακουστούν και θα συζητηθούν, όπως ένας ισχυρότερος ρόλος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας καθώς και η εισαγωγή των ευρωομολόγων». Τάδε έφη Αλέξης Τσίπρας, σε συνέντευξή του στο Spiegel. Λέ-



τοκριτική για το «Ολαντρέου»; Ότι ο ΣΥΡΙΖΑ προσβλέπει στον Ολάντ και όχι στην υποτιθέμενη σκληρή διαπραγμάτευση. Ετοιμάζει το έδαφος για τις καινούργιες, μετεκλογικές «ρεαλιστικές προσαρμογές» (τις κωλοτούμπες, δηλαδή), έτσι και... σπάσει ο διάολος το ποδάρι του και βγουν πρώτο κόμμα (προοπτική που απεύχο-

«Μεγάλη ελπίδα» ο... Ολαντρέου

ει κι άλλα αποκαλυπτικά σ' αυτή τη συνέντευξη ο Τσίπρας, προς το παρόν, όμως, ας μείνουμε στη νέα κωλοτούμπα. Για την ακρίβεια, πρόκειται για ανάποδη κωλοτούμπα. Από την πρώτη στιγμή οι ΣΥΡΙΖΑίοι εκφράστηκαν με ενθουσιασμό για την εκλογή Ολάντ (άλλωστε, ο ομόσταυλός τους Μελανσόν στη Γαλλία έδωσε μάχη υπέρ του Ολάντ στο δεύτερο γύρο των γαλλικών προεδρικών εκλογών) και το «νέο αέρα» που άρχισε να πνέει στην Ευρώπη, μετά την εγκατάσταση του σοσιαλδημοκράτη πολιτικού στο μέγαρο των Ηλυσίων Πεδίων. Μετά μεσολάβησε η γκάφα με το «Ολαντρέου» επί παρισινού εδάφους (ήταν μεγάλη η πίκρα από το «φτύσιμο» του Ολάντ στον Τσίπρα) και τώρα έχουμε την επιστροφή στην αρχική θέση, με μεγαλύτερο ενθουσιασμό, μάλιστα: ο «νέ-

ος αέρας» έγινε «μεγάλη, καθαρή ελπίδα για μας». Εχουμε, δηλαδή, αναβάθμιση του Ολάντ στο βάθρο που του έχουν στήσει οι ΣΥΡΙΖΑίοι. Ποιος δουλεύει ποιον; Ο Τσίπρας τον ελληνικό λαό, φυσικά. Γιατί ο Ολάντ είναι σαφέστατος. Πιο σαφής δεν θα μπορούσε να είναι. Τα έχουμε γράψει αναλυτικά στο προηγούμενο φύλλο της «Κ». Αρκούν οι δηλώσεις του πριν και μετά την πρόσφατη έκτακτη σύνοδο κορυφής: «Η Ελλάδα πρέπει να λάβει μια σημαντική απόφαση στις 17 Ιουνίου και η επιλογή αυτή πρέπει να είναι Ευρωπαϊκή. Η Γαλλία θέλει οι Έλληνες να παραμείνουν στην ευρωζώνη, οι Έλληνες πρέπει να σεβαστούν τις δεσμεύσεις που έχουν αναληφθεί αλλά την ίδια στιγμή η ευρωζώνη πρέπει να δείξει ότι επιθυμεί να υποστηρίξει την Ελλάδα» – «Θα κάνω ό,τι μπορώ από τη

θέση μου για να πείσω τους Έλληνες να επιλέξουν την παραμονή τους στην ευρωζώνη, σεβόμενοι τις δεσμεύσεις τους. Θα κάνω επίσης τα πάντα για να πείσω τους Ευρωπαίους που θα μπορούσαν να έχουν αμφιβολίες για την αναγκαιότητα παραμονής της Ελλάδας στην ευρωζώνη» – «Με τη δική σας (σ.σ. των δημοσιογράφων) μεσολάβηση, ας γνωρίσουν οι Έλληνες ότι θα πρέπει να έχουν εμπιστοσύνη για τη δική μου συμπεριφορά σε σχέση με την Ελλάδα. Παράλληλα όμως έχουμε τις απαιτήσεις που έχουν τεθεί από τις δεσμεύσεις ανάμεσα στην Ελλάδα και την Ευρώπη και δεν θα πρέπει να υπάρχουν αμφιβολίες ούτε για τις προθέσεις της Ευρώπης, αλλά ούτε και για τις προθέσεις της Ελλάδας». Τι σημαίνει η νέα δήλωση Τσίπρα, πέρα από την κωλοτούμπα και την έμμεση αυ-

νται). Οι αλλαγές στη «μνημονιακή» πολιτική θα συνδεθούν με την «πανευρωπαϊκή συζήτηση», η οποία θα έχει ως σημείο προόδου τον Ολάντ. Όσο δεν προχωρά αυτή η συζήτηση, δε θα μπορεί και ο ΣΥΡΙΖΑ να προχωρήσει τις «αλλαγές» που υπόσχεται. Βέβαια, ο Ολάντ δεν τους έχει κάνει τη χάρη να τους εμπιστευθεί. Εμπιστεύεται την παραδοσιακή σοσιαλδημοκρατία και τον Βενιζέλο. Από μια άποψη, δε, η αποθέωση του Ολάντ από τους ΣΥΡΙΖΑίους βοηθά προεκλογικά το ΠΑΣΟΚ και τον Βενιζέλο. Όσο για το παζάρι μέσα στην ΕΕ, αυτό αφορά τον γερμανικό και τον γαλλικό ιμπεριαλισμό και όχι την Ελλάδα. Τώρα το παζάρι βρίσκεται στο φόντο του και ενδεχομένως σύντομα να οδηγήσει σε νέο συμβιβασμό.

Η κακιά και ο καλός

Η ιστορία με τον «κακό» και τον «καλό» ασφαλίτη δεν είναι ανέκδοτο. Έχει επαναληφθεί χιλιάδες φορές. Πρώτα έρχεται ο «κακός» και σε σαπίζει στο ξύλο για να «μιλήσεις». Μετά έρχεται ο «καλός», κερνάει τσιγάρο και σου λέει με μελιχχια φωνή: «Πες τα να ξεμπερδέυεις, γιατί αυτός θα σε κόψει φέτες, δε γλιτώνεις». Μια παραλλαγή αυτής της ιστορίας ζούμε το τελευταίο διάστημα. Στη θέση του «κακού» η Λαγκάρντ (πήρε τη θέση της Μέρκελ) και στη θέση του «καλού» ο Ολάντ. Αναιδέστατη η Λαγκάρντ, χωρίς ίχνος πολιτικής κουλτούρας (μεγαλοστέλεχος επιχειρήσεων ήταν, πριν την κάνει υπουργό ο Σαρκοζί) είπε ό,τι είπε και μετά αναγκάστηκε να δηλώσει ότι «πήρε ένα μάθημα». Πόσο διαφορετικά επί της

ουσίας, όμως, είναι αυτά που λέει ο Ολάντ; Απαντώντας σε σχετικό ερώτημα, στην πρώτη τηλεοπτική συνέντευξή του απ' όταν εκλέχτηκε πρόεδρος, είπε πως «είναι γεγονός ότι υπάρχουν Έλληνες που φοροδιαφεύγουν και αυτό δεν μπορεί να γίνει αποδεκτό» (τα ίδια με τη Λαγκάρντ, δηλαδή), αλλά «χρειάζεται σεβασμός» όταν μιλάμε στους Έλληνες. Αποδεικνύοντας, λοιπόν, πώς αντιλαμβάνεται το σεβασμό, δεν παρέλειψε στην ίδια τηλεοπτική συνέντευξη ν' απευθύνει μια ακόμη νουθεσία: «Οι Έλληνες θα πρέπει να τοποθετηθούν ενώπιον των υποχρεώσεών τους. Προσχή, αυτό που θα επιλέξετε στις 17 Ιουνίου θα έχει συνέπειες για σας και για μας. Σας σεβόμαστε, όμως, και γω σας σεβόμαι, και αυτό είναι προφανώς μια αλλαγή σε σχέση με την προηγούμενη περίοδο».

Διακόρευση με στίλ και σεβασμό, σε σχέση με την ειρωνία και τη βαναυσότητα του Σαρκοζί και της Λαγκάρντ, αυτό είναι το «νέο» που φέρνει ο Ολάντ. Για να είμαστε, μάλιστα, αντικειμενικοί, οφείλουμε να πούμε πως ίδιο είναι και το στίλ της Μέρκελ ή του Γιούνκερ, σε αντίθεση π.χ. με τον Σόιμπλε ή τον Ρέσλερ. Η αστική προπαγάνδα πάντα αρέσκεται να προσωποποιεί τις πολιτικές, να χωρίζει τους πολιτικούς ανάλογα με το στίλ, αποπροσανατολίζοντας από την ουσία. Αν, όμως, κρίνουμε με βάση τις συμπεριφορές, αν φάμε την παπέρα της «κακιάς» και του «καλού», τότε θα θυμίζουμε το γνωστό σεξιστικό ρητό: «αν δεν μπορείς ν' αποφύγεις το βιασμό, απόλαυσέ τον».



Συμμαχίες

Οι πάντες περίμεναν τη μέρα που η Λούκα Κατσέλη θα διάβαινε την πόρτα της Κουμουνδούρου και θα επισημοποιούσε τον αρραβώνα της με τον ΣΥΡΙΖΑ. Η «κουφή» πρόταση του Τσίπρα να γίνει υπηρεσιακός πρωθυπουργός ο Αρσένης μας αποκάλυψε ένα μικρό μέρος του ερεβώδους παρασκήνιου, ενώ η ανάμιξη του ονόματος του Κ. Λαλιώτη και η χλιαρή διάψευση του τελευταίου, συνοδευόμενη από ύμνο για την ικανότητα του Τσίπρα και των ηγετικών στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ και αναφορές στην «ανασύνθεση και την ανανέωση της Δημοκρατικής Προοδοτικής Παράταξης», επιβεβαίωσε το γεγονός ότι οι «ζυμώσεις» του παρασκήνιου έχουν μεγάλη έκταση και πρωταγωνιστές πολύ περισσότερους απ' αυτούς που φαίνονται.

Η Κατσέλη διατίθεται να μείνει εκτός Βουλής κι αυτό δείχνει πως το παιχνίδι είναι ευρύτερο. Θα πρέπει να είναι κανείς εξαιρετικά αφελής για να πιστέψει ότι αστοί καριερίστες σαν την Κατσέλη, αδίστακτοι εξουσιαστές, γαντζωμένοι έως πρότινος στο προσωπικό περιβάλλον του Γιωργάκη Παπανδρέου, διέπονται από αρχές και πολιτική ηθική και δεν ενδιαφέρονται για αξιώματα, αλλά για το πώς θα υπηρετήσουν το λαό. Μόνο στο πλαίσιο μιας ευρύτερης παρασκηνιακής διαδικασίας μπορεί να γίνει αντιληπτή η κίνηση της Κατσέλη να μείνει για ένα διάστημα εκτός Βουλής, προκειμένου να βουλώσει στόματα.

Από πλευράς ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ, η κίνηση συμμαχίας με την Κατσέλη αποκτά έναν ξεχωριστό συμβολισμό. Γιατί η Κατσέλη δεν είναι τα ορφανά της πουλημένης εργατοπατερίας τύπου Ραυτόπουλου, τα ορφανά του Ακμ τύπου Κοτσακά ή οι ριγμένοι πρώην σφουγγοκωλάριοι του ΓΑΠ τύπου Κοτζιά και Μητρόπουλου. Δεν είναι βουλευτής σαν τη Σακοράφα, που αισθάνθηκε από νωρίς ότι η πολιτική της καριέρα μπορεί να συνεχιστεί εκτός Μνημονίου, ή σαν τον Κουρουμπλή που αισθάνθηκε το ίδιο πράγμα αργότερα. Η Κατσέλη υπήρξε ηγετικό στέλεχος της τελευταίας περιόδου του ΠΑΣΟΚ.

Ναι, είν' αυτή που επεξεργάστηκε την προεκλογική τακτική του «λεφτά υπάρχουν», γιατί αυτή τότε ήταν υπεύθυνη για το οικονομικό πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ. Ραγκούσης και Παπακωνσταντίνου ήταν τότε «αχμάκια» της πολιτικής, που ασχολούνταν μόνο με την προπαγάνδα και όχι με την εκπόνηση της «γραμμής». Ακόμα και όταν βρέθηκε στη δεύτερη θέση, πίσω από τον Παπακωνσταντίνου, ουδέποτε έκοψε τις στενές της σχέσεις με την οικογένεια Παπανδρέου. Ηταν από τους πρωταγωνιστές της περιόδου του πρώτου Μνημονίου. Τότε που πετσοκόβονταν μισθοί και συντάξεις, που τα χαράτσια διαδέχονταν το ένα το άλλο, που κατεδαφίζονταν η κοινωνική ασφάλιση, που «κινεζοποιούνταν» οι εργασιακές σχέσεις. Πέρα από τη συλλογική ευθύνη των μελών της κυβέρνησης ΓΑΠ, μια σειρά εφιαλτικά νομοθετήματα φέρουν την υπογραφή της ως αρμόδιας υπουργού. Ακόμα και όταν βρέθηκε εκτός ΠΑΣΟΚ, δεν δίστασε να ξαναπροσεγγίσει τον ΓΑΠ και να επιστρέψει, για να φύγει οριστικά όταν αντιλήφθηκε ότι σ' αυτή τη φάση το ΠΑΣΟΚ τελείωσε. Σύμπηξε συμμαχία με τον σημαντικό Καστανίδη (πάνω σε... αρχές, πάντοτε), έσπασε τα μούτρα της στις εκλογές της όης Μάη και μετά συνειδητοποίησε ότι πρέπει να τραβήξει για τη συριζική κοινοπολιτεία. Τελευταία μιν, αλλά όχι καταϊδρωμένη.

Το να πούμε ότι η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ προχώρησε σε μια ακόμη πολιτική κίνηση χωρίς αρχές είναι το αυτονόητο. Σημασία έχει τι υποκρύπτει αυτή η πολιτική κίνηση, που από άποψη ψήφων δεν έχει και τόσο μεγάλο ενδιαφέρον. Υποκρύπτει την κίνηση προς την κλασική σοσιαλδημοκρατία με παράλληλη περιθωριοποίηση των ευρωκομμουνιστικών, ρεβιζιονιστικών, τροτσκιστικών και μαοϊκών τάσεων του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ που αποτελούσαν τους «χρήσιμους ηλίθιους».

Π.Γ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΠΑΚΑΤΣΕΛΟΥ 1 και ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΙΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: ΙΕΡΑ ΟΔΟΣ 81 - ΑΘΗΝΑ

